XII

No. II

caritas vera nobilitas

Excelsior

St. Berchmans' College Magazine,

Changanacherry

CHEMISTRY LABORATORY.

(New Buildings)

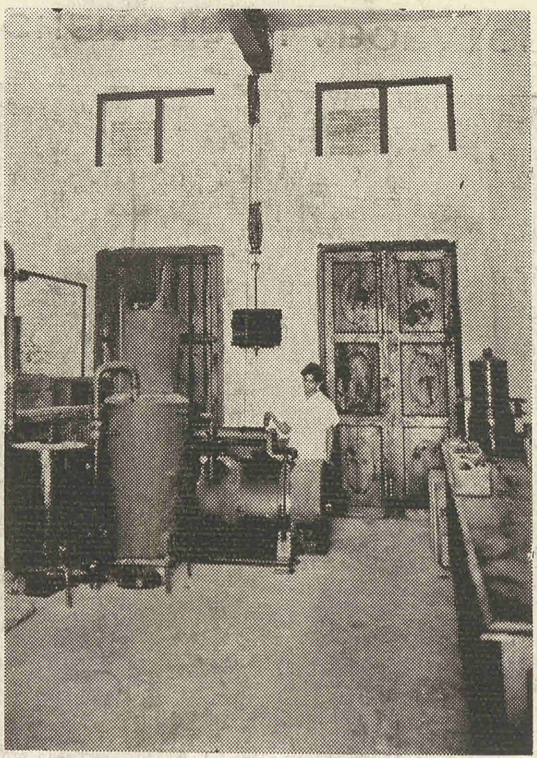

CHEMISTRY GAS--ROOM

(New Buildings)

ZOOLOGY MUSEUM

(New Buildings)

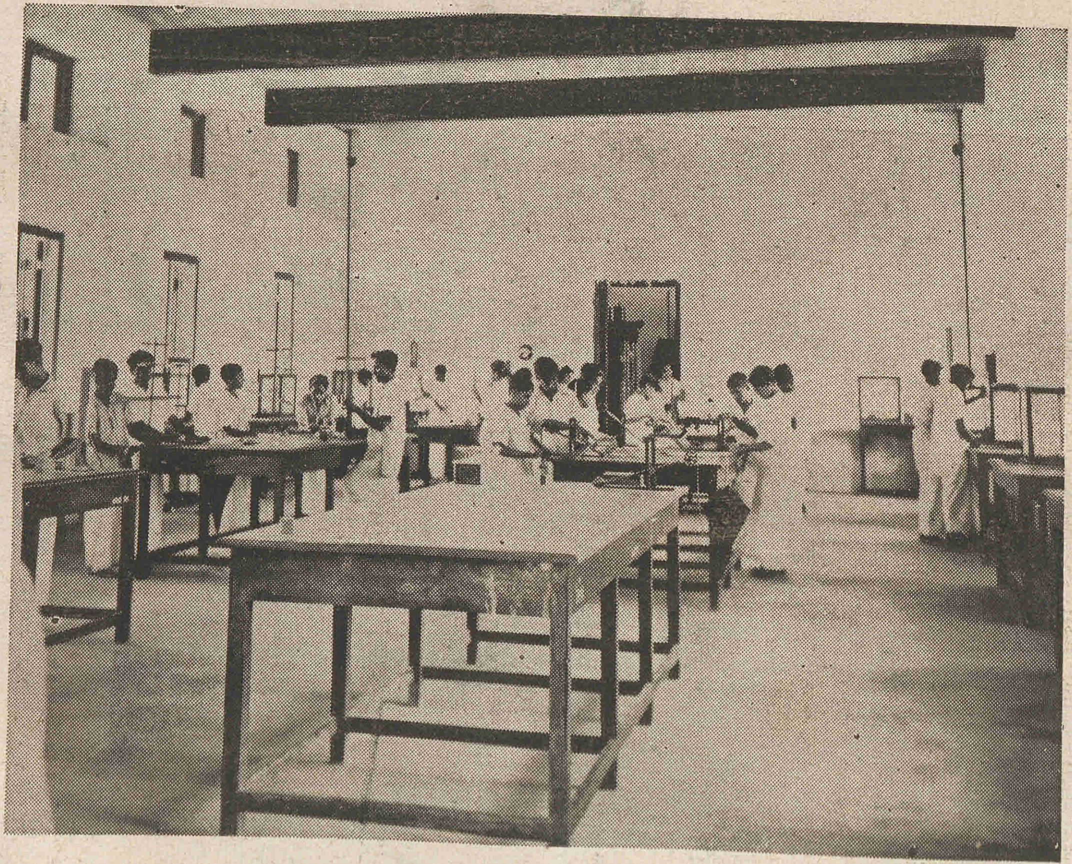

PHYSICS LABORATORY

(New Buildings)

CONTENTS

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY
15694
BANGALORE

Vol. XII No. II **March, 1938**

	Page
Education	1
God	11
Letters of a Friend	15
The Spirit of Adventure	21
On the Art of Humbugging	25
A Man of Parts	28
The Maiden Lecture	32
College Popularity	34
A Wise Choice	38
Educative Value of Excursions	42
Smile	44
Sarala	45
Fermat's Last Theorem	47
Dr. Pattabhi visits the College	52
Great Thoughts on Contentment	54
A Peasant University for Travancore	56
As I Lay on the Grass	61
Random Shots	65
The Unattainable	67
The Spirit of Adventure (*Contd.*)	70
Department of Physical Education	73
College Day	76
Prize Winners 1937—'38	85
Hostel Notes	89
The College Debating Society	91

	Page
Economics and History Association	93
Our Botanical Tour 1937-'38	95
Old Boys' Union	97
Register of Old Boys	99
പ്രകൃതിദേവന്റെ മുരളി	൧
"യാന്ത്രികകാലം"	൬
ഭാവനാശക്തി	൧൨
സംഗീതം	൧൮
പിതൃവിയോഗം	൨൨
കവികളും പ്രകൃതിയും	൨൪
ക്ഷമാപണം	൩൦
വിദ്യാർത്ഥിസത്രം	൩൩
ബാഷ്പാഞ്ജലി	൩൬
ശുക്രനക്ഷത്രം	൩൯
പൊതുമുതൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വം	൪൦

Printed at the St. Joseph's Orphanage Press
and
Published by the Principal, St. Berchmans' College,
Changanacherry.

MR. C. V. CHANDRASEKHARAN, M. A. (Oxon), Pro-Vice-Chancellor of the Travancore University, who presided over the College Day Celebrations.

"Excelsior"

St. Berchmans' College Magazine
Changanacherry

Vol. XII. March 1938. No. II.

*Education

by Dr. Gualtherus H. Mees, M. A. (Cantab.) LL. D. (Leyden),
Fellow of the Netherlands' Sociological Society.

WHAT is Education? Education has been defined as what is left when a man has forgotten all that he was taught. This is rather a striking definition, for usually education is taken in the sense of being exactly that which a man has been taught. For this reason, because there is so much misunderstanding on this subject, there are a great many problems in our present society. For the sake of these problems it is well worth while to go a little deeper into the real meaning of education.

The average man thinks that education consists in the digesting of numbers of books and lectures, up to the crowning

---

* Speech at the public meeting in connection with the College Day.

moment when a piece of paper is given, mentioning the achievement in the form of a degree, making the way clear for a good job. Such a conception is common, in India rather too common. The word "education" brings up visions of an important-looking certificate, of a name suddenly adorned with some important-looking letters behind it, and of acquaintances respectfully shaking their heads and muttering: "Oh, he is such a clever fellow, such a clever fellow!"

The pity of it is only that, some years after, all the bookish information which had been stowed away with much perspiration of the brow in a half-digested form has vanished away into the bottomless depths of the unconscious. Forgotten! There is also the possibility that the bookish food has really been digested, that the material has been thought out with all the cleverness of a well functioning rationalistic brain and made the intellectual property of the person.

Please excuse me for the negative pictures I am holding up to you. But I want to give you some common psychological types, and I reserve the more constructive types till the end.

The (mere) rationalistic type is a good type for all positions which do not require anything out of the ordinary, or tact and psychological insight. The rationalistic type thinks it can explain everything, conveniently and easily, with the help of some books and theories and common sense. All the secrets of the universe can be given a rationalistic whitewash and disposed of conveniently. If the secrets seem to be beyond the reach of explanation of this type, they are conveniently termed as superstition or disbelieved altogether. If you don't want to see somebody, well, look the other way, when you meet him. The (mere) rationalistic type does so with situations and phenomena.

As a European I know that type thoroughly. The nineteenth century and the beginning of the present century have brought forth overwhelming numbers of that type. The life of Europe has been coloured by it. The other types in Europe have suffered under its assumed intellectual supremacy. Luckily, of course, there have always been people

of the other types too. Otherwise culture would have come to an end long ago.

In the last twenty years, however, a new type of scholar has been coming forward. It is a more intuitive type, with a broader vision and a deeper grasp of things, as scientific in its methods as the rationalistic type, but humbler in its pretentions. The rationalistic type will profess to be able to explain everything; the new type will acknowledge that all theories are after all only theories and liable to be refuted and substituted by other theories. It has given up the idea that knowledge could be final, and it is not ashamed to say, when a difficult question is put to it, "I do not know". This type, of course, is that of the true scholar, whereas the other type is that of the scholastic.

During my 2½ years long travels in India I have noticed that here the reverse is taking place. In Europe the (mere) rationalistic type is beginning to make place for the higer type of scholar. In India the rationalistic type is coming in more and more, and the old traditional Indian type, which possessed many of the elements of the true scholar, is slowly retiring into the background. It is a great pity.

Why am I bringing in all this ? Because the popular conception of education seems to be to bring forth the rationalistic type, or even that which is not even up to the standard of the rationalistic type. I mean the textbook type. I do not know any other name for it. Even Europe has never brought forth such a strange phenomenon: the textbook-and-diploma-type! When you ask the average schoolboy in India why he will go to the University, he will say: to get a degree. Why? To get a job! As if that were the most obvious thing in the world.

But the real purpose of a University is to provide *education*, not mere *instruction* and certificates.

Education means the unfolding of the capacities of the human personality, of the emotions, the mind, and the soul with all that it implies.

Consequently, our education starts at the moment we are born and ends at the moment we step on to the cremation

pyre or into the grave. And even then it may continue, who knows ?

But by the nature of things a certain period of life is particularly the time for education. The most wonderful unfoldment of personality takes place between the ages of twelve and twenty. Consequently all systems of education aim at providing the convenient facilities for aiding the unfoldment at that particular time. The most important factor at that time is the intimate contact between the student and the teacher. Where there is intimate contact between teachers and students, there is a good basis for education and culture; where there is not, there can be only text-book instruction, but no personality unfoldment. Consequently there can be only little use to the community.

With all the great achievements in many fields at the present day, even in the field of education, the *average* conception of education really falls much below that of our ancestors, of both East and West. The educational system of both the orthodox Hindus and Mohammedans was one of intimate relation between students and teachers. Among the Hindus the student lived with the Guru who had only a few students living with him: Brahmacharis who had the privilege of close contact with their Guru.

In the West there was the same custom. In the Middle Ages students lived in the monasteries which were then the only places where education was given. The students shared the life and the work of the monks. In very much the same way, the Fathers of this College are carrying on this ancient tradition.

When education passed out of the hands of the Fathers of the Church to the Universities, the same practice continued to prevail at first. In the early centuries of Oxford and Cambridge Universities every student or sometimes two students shared the room with one of the professors in the College where they studied, thus having the closest contact with their teachers, leading to inspiration and enthusiasm for the work. All work then had the thrill of sacredness about it.

All over the ancient world similar customs prevailed. It is only in our modern age that great changes have come.

In the average University in India there is very little social contact between the teaching-staff and the students. In Europe there is much more contact. In the Universities on the Continent the professors hold "at-homes" for their students, sometimes indeed in a more home-like way, with the lady of the house presiding over a pot of tea, sometimes in the way of study or discussion groups in which professors and students discuss certain problems together. The University has nothing to do with this officially, but every professor is expected to arrange such semi-official or unofficial evening groups which are often considered of greater importance than the lectures given in the University. In some Universities this practice prevails more widely than in others, though in some it is dying out.

In Oxford and Cambridge this system is not only worked out more fully, but has even been adapted as part of the University scheme of education and instruction. It is in this that the very great importance of the two old Universities lies. Not in the sound of the famous names, not in the expensive life, not in the age-old buildings, but in this educational element lies the value of the great Universities, a heritage of the past.

It is often a source of wonder to me how it is that Indian Universities, which are supposed to be framed largely on the ideal of Oxford and Cambridge, have failed to adopt that thing which is the very basis of their life and educational system. Much is talked about Oxford and Cambridge examinations and textbooks, about old buildings, and traditions in various branches of sport. But few people understand that the really important aspect of these great English Universities lies in the opportunities afforded for friendly contact with the "dons", as the graduates of M. A. standard are called, in all the fields of life. It is not only in the lecture-halls that they are seen, but also in the dining hall, in the college-chapel, and what is most important of all, in their rooms which are situated side by side with the rooms of the undergraduates.

With some dons the students have to do officially. In Cambridge, for instance, there is the 'Tutor', who is the person appointed to be the representative of the father of the student during the whole period of his studentship. The Tutor gives general advice, not only on the line of study, but on all aspects of life with which the student is concerned. He can go and confide his troubles to the Tutor and ask his advice on any subject he likes. Secondly, there is the "Director of Studies." He is the advisor and director in the work. He says what lectures should be followed, what books should be read, what "Supervisor" will be assigned. Thirdly, there is the Supervisor, again the most important person from the point of view of the actual work. He holds classes, usually to about two or three students at a time, and certain aspects of the work are discussed. The students write essays for their Supervisors and go to them with questions and puzzling problems. Books are discussed. The real inspiration for the work, the love for a certain branch of knowledge, is mostly derived from or stimulated by the Supervisor.

Fourthly, there is the Dean, the spiritual guide of the College, as we might call him. Usually he is the centre of a flourishing religious and intellectual life. He is also the disciplinarian of the College, and all students who have broken written or unwritten rules will have to face him, give an explanation, and, if necessary, receive a punishment, usually in the way of being "gated", which is a mild form of imprisonment within the confines of the College, or, in the case of serious offences, in the form of being "sent down" for a certain period, meaning sent home.

Then, at the top of the hierarchy, there is the Master of the College, as he is usually called, embodying the College tradition with all that implies. He and his wife also give 'at homes' to students.

As you will notice, all the various grades of teachers are easily approachable even for the humblest of students. I noticed that this is in contra-distinction to the general practice in India, where, of course with brilliant exceptions

here and there, on the whole the teachers of all grades are not only not accessible for the students, but very often not even for the other teachers lower in the hierarchy, or, as one would express it here, with a lower pay.

Really speaking, a Teacher, with a capital T, is a servant of an ideal, the highest ideal there is, namely, not only that of imparting knowledge to a pupil, but that of trying to aid in the unfoldment of a pupil in such a way that he becomes a better man than himself. Too many teachers, however, not only in India, but alas! everywhere, think that they have been appointed to sell information as a shop-keeper sells sweets or chilly-powder (according to the flavour of the information). Too many teachers of all grades, and especially of the higher, are also somewhat infatuated about their titles, positions and salaries. Pride and infatuation are unpleasant characteristics in any department of life; but in people who profess to be educationalists, they are the more tragic, unsavoury or comic, according to the point of view.

It is my experience that the greatest educationalists are the simplest and most unassuming of people They are the true fathers and guides of a nation. They are the bearers of culture and get the full and instinctive confidence of all they come into contact with. They are the real "Brahmanas" of a nation, in the true sense of that word, as "knowers of Truth" and servants of God.

In modern educational movements there is a strong tendency to go back to that fundamental and yet so much neglected element of education: the personal contact. As regards Hindu institutions, we must mention, before all, Shantiniketan and the Gurukula at Hardwar.

In such centres of culture it is endeavoured, according to the ideal of the University or the Academy, to impart a love of the pursuit of truth and the expressions of humanity in the arts, and inspiration to lead a life given to the service of the community. Instruction has its great use, but even

more important is the creative capacity of the student. The amount of knowledge gathered by a man is not of use to him or to the community, if he has not the capacity to apply it creatively. Therefore, the University ideal is to stimulate the creative powers and to form personality. In the way of knowledge of facts, it is not of great importance that the student should learn by heart a great many things, but he should know exactly where and how to get the information wanted for practical purposes. He should be thoroughly oriented in his own science, and well oriented in the relation of his own particular science to other sciences, so that he will be able to cope with all situations.

Thus education is the path to culture. Culture is not mere knowledge, but creative humanity. It implies that which I should like to call by a wonderful, ancient, alas much misinterpreted and misused term: DHARMA. There is a mysterious urge in the human soul which, when it awakens, changes the life of a man, and makes him a conscious worker in the Kingdom of Heaven. It is an urge towards constructive work in joyful co-operation with other men and women. It is Dharma.

Culture, Dharma, Education!—not words which should convey to us a sense of the competitive struggle in life, of so-called stern realities, nor of old-fashioned or outworn ideas or unpractical luxuries, but words which should give us a sense of the joy which is the basic element in these conceptions, the joy of the explorer and creator which man is at heart, the joy which made man what he is, the joy which is his birthright.

To experience this joy it was that in ancient time the Brahmachari approached a preceptor with the request to guide him on the path to truth.

To experience this joy the modern Indian should seek education and admission to a University, not for the sake of "instruction", a degree and the promise of a good job,

preferably, of course, a Government job! This modern tendency is swelling the ranks of unemployed intellectuals in the *cities* which are now supposed to be the centres of culture, but in fact are only the centres of *civilization*. The ancient and more noble tendency—luckily also still found at the present day—does not consider the fruits and the outcome, but thinks of the privilege and the joy of the work and the life alone. Now the requirements of the day point largely to the country. In the rural parts there is immense scope for creative work. Leaders are wanted in so many departments of life in the countryside. Rural reconstruction, cultural reconstruction, there is no end to the needs, there is no end to the possibilities also! When reading the speeches, in connection with education and present needs, made by the Dewan, Sir C. P. Ramaswami Aiyar, Vice-Chancellor of the new Travancore University, I am struck and deeply impressed by the creative note and clarity of vision, combining the highest idealism with the practical solution of the problems of the time. Only in that lies a true satisfaction, only in that is joy, because it is the true path of Dharma.

Dharma means doing the right type of work in the right place, according to the direction and urge of the inner man, reacting to the needs of the country. That is the only thing which will really manage to give a man happiness in his dealings with others and peace in his soul.

In conclusion, let me return to the beginning of my speech: "Education is what is left when a man has forgotten all that he was taught". It is the capacity to realize and perform Dharma which is the fundamental task of any educational institution to evoke in and give to the student. It is the capacity of intellectual adaptation to outer circumstances, it is the power to choose correctly, it is the urge to act creatively in collaboration with others, it is the capacity to feel inspired by the mysteries of the Universe and of human life, without sentimentality, but with the thrill of

intellectual pleasure and the spirit of systematic and objective inquiry.

When this is realized, even the instruction-side of education: textbooks and formulas to be learnt by heart, assume a new aspect, pregnant with meaning. They have their place, they cannot be missed, and we often have occasion to be grateful for them.

Blessed be all places, where, as in the St. Berchmans' College, inspiration for Dharma is evoked, as joyful principle of co-operative creation. I am very grateful to the Principal of the College for granting me the privilege of coming and talking to you about education, the most important thing there is, if conceived correctly, and I close expressing my most sincere and warmest good wishes for the well-being, the educational work and the community spirit of the St. Berchmans' College.

BOTANY LABORATORY.

God

(By Gabriel R. Derzhavin.)

[Derzhavin's famous ODE TO GOD written 150 years ago is one of the best poems in the Russian Language. This poem has been translated into scores of foreign languages. Derzhavin, who lived from 1743 to 1816, was the founder of Russian Poetry. This poem is bound to appeal specially to all hearts in India. We are thankful to Mr. Vladimir A. Shibayeff, Secretary of the Roerich Museum in India, for sending us this English translation—*K. P. P. Tampy, B. A., Trivandrum*]

O thou eternal One! whose presence bright
All space doth occupy, all motion guide;
Unchanged through time's all-devastating flight;
Thou only God! There is no God beside!
Being above all being! Mighty One!
Whom none can comprehend, and none explore;
Who fill'st existence with Thyself alone;
Embracing all, supporting, ruling o'er;
Being whom we call God—and know no more!

In its sublime research, philosophy
May measure out the ocean deep, may count
The sands or the sun's rays—but God! For Thee
There is no weight nor measure! none can mount
Up to Thy mysteries. Reason's brightest spark,
Though kindled by Thy light, in vain would try
To trace Thy counsels, infinite and dark;
And thought is lost ere thought can soar so high;
E'en like past moments in eternity.

Thou from primeval nothingness didst call
First chaos, then existence; Lord, in Thee
Eternity had its foundation; all
Sprang forth from Thee—of light, joy, harmony,
Sole origin, all life, all beauty, Thine;
Thy word created all, and doth create;
Thy splendour fills all space with rays divine.
Thou art, and wert, and shall be! Glorious, great,
Light-giving, life-sustaining Potentate!

Thy chains the unmeasured Universe surround,
Upheld by Thee, by Thee inspired with breath;
Thou the beginning with the end hast bound,
And beautifully mingled life with death!
As sparks mount upward from the fiery blaze,
And as the spangles in the sunny rays
Shine round the silver snow, the pageantry
Of Heaven's bright army glitters in Thy praise.

A million torches lighted by Thy hand,
Wander unwearied through the blue Abyss!
They own Thy power, accomplish Thy command,
All gay with life, all eloquent with bliss,
What shall we call them? Pyres or crystal light,
A glorious company of golden streams,
Lamps of celestial ether, burning bright,
Suns lighting systems with their joyous beams?
But Thou to these art as the moon to night.

Yes! as a drop of water in the sea,
All this magnificence in Thee is lost—
What are ten thousand worlds compared to Thee?
What am I, then? Heaven's unnumbered host,
Though multiplied by myriads, and arrayed
In all the glory of sublimest thought,
Is but an atom in the balance weighed
Against Thy greatness—is a cipher brought
Against Infinity! What am I, then—naught.

Magazine Committee

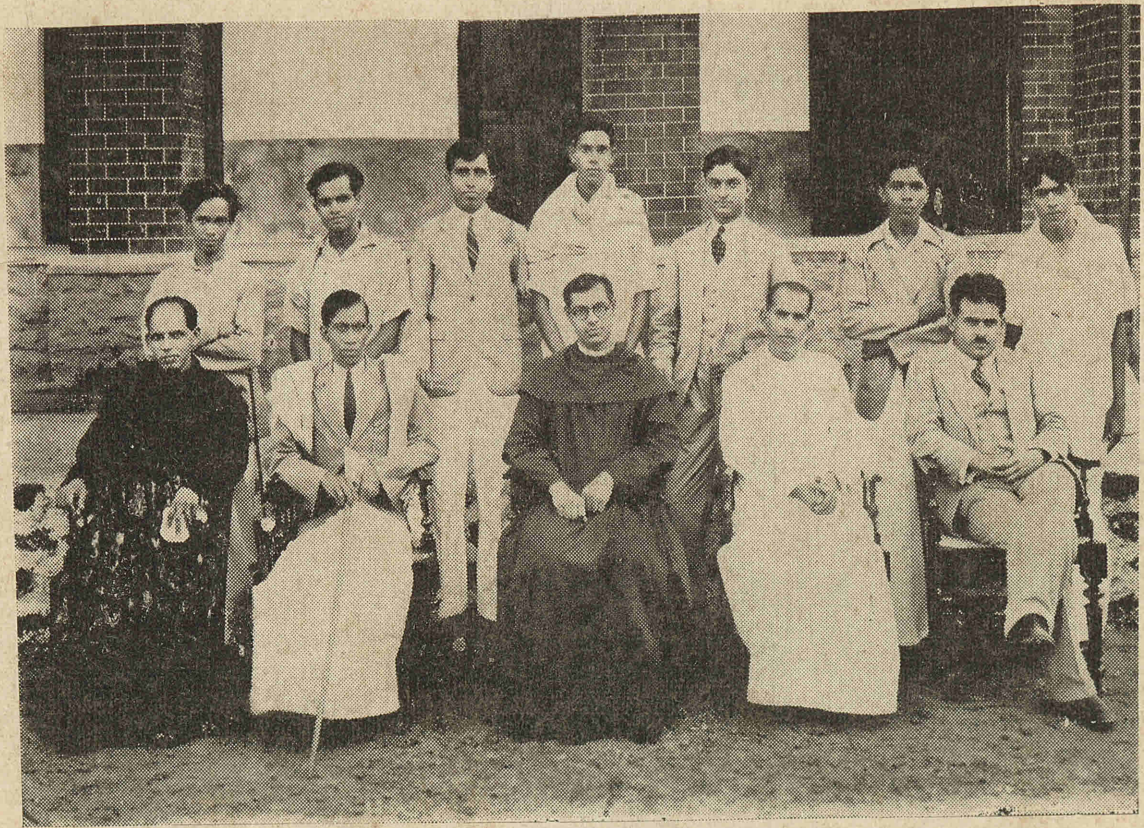

Sitting Row (*Left to right*): Rev Fr. J Hadrian (*Manager*); Mr. K. Sankara Pillai; V Rev. Fr. Romeo Thomas, (*President*); Rev. Fr. A. C. Eapen, (*Vice-President*); Mr. M. P. Paul (*Editor*).
Standing Row: Messrs. V. V. John, M. C. Joseph, P. V. Ulahannan, E. M. Joseph, K. J. Cyriac, V. Chandrasekharan and V. D. Antony.

O thought ineffable! O vision blest,
Though worthless our conception all of Thee,
Yet shall Thy shadowed image fill our breast,
And waft its homage to Thy Deity.
God! thus alone my lowly thoughts can soar;
Thus seek Thy presence—Being, wise and good;
Midst Thy vast works admire, obey, adore!
And when the tongue is eloquent no more,
The Soul shall speak in tears its gratitude.

(Rights Reserved)

Letters of a Friend

(Edited by V. D. Antony)

[I acknowledge with the greatest gratitude the editor's kind permission to publish the following letters in the pages of the "Excelsior". These letters were written by one of my closest friends, who now lives the life of a recluse. A profound disagreement with an unsympathetic world has driven him away from its bluster and brag. He had always appeared to me as a very brilliant and promising youth destined to make a great name in the world. There are few things in life which I regret more than that perversity which prompted this young friend of mine to flee from the haunts of men. The defects in his character which some hostile critics have pointed out were an excessive candour and a little love of talking about himself. For my own part, I must own that these two were, to my mind, the most charming traits in his nature. In publishing these letters, I have introduced no changes except my omission of certain portions which are of an intimately personal nature and which appear to me as of little or no interest to a general reader. I have picked these letters at random and some of them, I admit, are not among his best. Yet when going through the least interesting of them and that perhaps for the hundredth time, I cannot avoid a deep thrill of joy and a pang of sorrow. I will request my gentle readers to judge these letters as letters and not as weighty literary compositions.—*The Editor*]

Letter No. I

............Puram.

3—4—'36

Dear friend,

How glad I am to tell you that at last I have found out a person who is really jealous of me. Not that I have anything to be envied but this gentleman Mr. Drudge thinks that I have achieved something. He can't bear it. Yesterday one of my teachers complimented me in the open class on my manner of writing. Mr. Drudge was offended at it. After the class, he is reported to have said, "I never thought that slothfulness and want of common sense could elicit such glowing tributes."

Mr. Drudge has a reputation for "sound common sense" and industry. And I feel really flattered to be the object of this distinguished man's jealousy. Not that I approve jealousy. On the contrary I consider it to be the most detestable vice the human mind is heir to. We have among us men great and greatly immoral. But it seems to me that the very magnitude of their weakness casts an air of glamour over it. And we view it with a sort of indulgence. But jealousy has no such relieving feature. We loathe it, and loathe it heartily. Yet I frankly own that I am glad of being envied by another. This attitude, you tell me, betrays a certain want of consistency. But I must tell you that,however much we detest jealousy, we have a secret triumph stirring our hearts when we for the first time discover that our actual or imagined superiority has evoked jealousy in another man's breast. This, I hope, is a plausible explanation for my secret sense of triumph.

Mr. Drudge has frequently complained that I am wanting in that sound "common sense" which, according to him is the strongest virtue in a man or woman. I wonder what you think of this monstrous thing called "common sense". For my own part I admit that I am sadly deficient in it. But this in no wise disconcerts me. Common sense has always appeared to me as another "hobgoblin of petty minds". In any ideal scheme of life commonsense is akin to nonsense. I have always noted that tbe most uninteresting person in company is he who has a reputation for "commonsense." When you tell me that some one is a man of sound commonsense I understand that you are referring to some one who is selfish, narrow-minded, conventional and pathetically dull-witted. He has in abundance what Swift calls "discretion— a species of lower prudence". A perverse world has glorified this common-sense creature and he in his turn sneers at everything that is beyond the pale of his understanding. He will not even tolerate other people "eating their sweet lotus-leaves of indolence".

Don't think that I ignore the other side of the question. I am fully alive to the advantages of drudgery. Ours, I admit, is an age of drudges. They dominate almost every

walk of of life. In fact, drudgery has come to be regarded as the badge of material success. Yet, my want of common sense does not allow me to reconcile myself to the drudges.

I have my own complaints against the drudges. They seem to be sadly wanting in that subtle and elusive something which we call individuality. Those large-hearted and generous impulses which alone can impart to life its mystic beauty and spiritual significance are absent in the life of a drudge. An austere devotion to what he calls his duty has stifled all the finer elements in his nature. Colourless and passionless, he passes amidst the whirling throng that "rolls and trembles on the great road of life." Himself and his interests form the centre of his universe. The world outside means nothing to him. He has the superman's mania for regularity. He is simply a "Big-Ben" in flesh and blood.................... It is such a man that has attempted to slander me, and this, I am sure, will not worry you. Dear friend, may I believe that you have not misunderstood me I am not among those who decry industry. In fact, I am an ardent votary of it. My only complaint is against that sort of industry which mars our vision and enjoyment of life.

Ever yours, etc.

Letter No. 2

............puram.
5—6—'36

Dear friend,

.... I don't remember to have made any allusion in my previous letters to the very curious sort of people with whom I have, of late, become acquainted. Some of them certainly belong to that class described by Edward Carpenter as the intermediate sex, while many of them have strong affinities with Jaques. Monsieur Jaques was a man of melancholic moods with a melancholy philosophy. His modern prototypes have only inherited the moods and not the philosophy. Here is a typical manifestation of this disease. Suppose two people, A and B, are intimate friends. B holds a long

conversation with another gentleman C. The details of this conversation, for some reason or other, B hides from A. This makes A very angry and very, very moody; at least, he feigns to be so. And he subscribes to a dose of three days' melancholy. Whenever he meets B, he puts forth a long and gloomy face and passes by B in a sort of dignified silence. Not a word passes between them. At the supper-table they sit opposite to each other. Occasionally A casts furtive glances at B. When B also practises the glance A turns his looks in another direction and seems to think sincerely and seriously about something grave and gravely unhappy. After two or three days passed in this way, through the intervention of a sympathetic friend (or perhaps by a long letter written by the suffering party), an apology of a reconciliation is effected. Amidst sobs and tears, A gives out a catalogue of his complaints. B weeps profusely........ And thus the scene closes........

Now what surprises me most is that these gentlemen seem to have no other worry in life than these petty sentimental disappointments. "Ah! what a cosy and blissful existence," one is apt to exclaim. Certainly, it must be an exceptionally easy and luxurious life in which people have nothing to worry except about the smiles and frowns of their friends. I can't help envying these favourites of the gods. I must confess that I have more serious problems in life to tackle.

When you see one of these creatures with his long and gloomy face, you may be driven to think that he is mourning the death of some beloved person. May I assure you that no such calamity has befallen him. He is just indulging in a luxury. Remember the words of that essayist who said, "When a man or woman loves to brood over a sorrow, and takes care to keep it green in their memory, you may be sure it is no longer pain to them. However they may have suffered from it at first, the recollection has become by then a pleasure". Therefore don't approach him with the vials of your sympathy full and ready to be poured upon his aching heart. Instead, tease him mercilessly, and bring him to his senses. This seems to me to be the most effective remedy for this malady. I have administered this medicine

with excellent results to some of my friends in the Hostel. If you have got specimens of this sort there, don't fail to make use of this excellent cure..

Ever yours, etc.

Letter No. 3.

...............puram
8—9—'36

Dear Friend,

When the first issue of our Magazine was recently published, I was a great deal surprised to find that I was living amidst prophets, philosophers and poets of no mean order. People who were more distinguished by their want of brain than by its abundance have emerged as geniuses within the covers of the Magazine. A sickly, pale-looking lad, who is not yet out of his teens, contributes an article on the future of civilization. The article, I must admit, manifests the vision of a seer and the sureness of a prophet of old. And yet, the writer of it is still in his teens!

It was only yesterday that I discovered the original source of the article. There is a book in the library written by one of the foremost philosophers of the age on the "Future of Mankind". The prophet of the "Future of Civilization" has only copied a chapter from it.

Instances of this kind will in no wise surprise you if you go through the large number of College Magazines published in this country. Petty thefts of this sort bespeak a certain amount of dirt in the minds and a greater amount of mud in the heads of their perpetrators. The very pettiness of the deed provokes intolerable disgust in us. Even a murderer sometimes impresses us with the enormity of his crime and the clever and cunning way in which he commits it. But what has this plagiarist to recommend in him? Nothing. If he is taken to a court of law, I am sure, the judge will have no mercy upon him..

People here are talking endlessly about local politics and politicians. A loafer who has no other occupation in life suddenly discovers that he can easily win laurels in the field of politics. He writes an article in one of the daily papers, violently denouncing other communities. And lo! within a few days his name is in everybody's mouth! But the pity of it is that even college students who are expected to take greater men as their ideals, consider this lower species of petty politicians as heroes. It only manifests a want of that broader vision of life and intelligent appreciation of genuine worth. Some of my friends install these petty leaders on pedestals of Napoleonic greatness. And goodness gracious! One gets bothered to death with the praise of these heroes. Not that I am against hero-worship. I consider it to be the first step to greatness. It is the mark of a generous mind. But then, is it advisable to worship people who are far below you in the matter of intelligence and loftiness of their ideals? Certainly not. And this is my objection to the worship of our petty leaders. They are all hard-hearted people struggling meanly and miserably, not for distinction in political life, but for a livelihood. They don't demand worship, but only appeal to our sympathy. I haven't the least difficulty to understand you when you tell me that Pandit Nehru is a great man and Subash Bose is another. But for the life of me, I can't understand you when you tell me that our communal leader Mr. X or Y is a great man. *(The rest of the letter is not in tune with his usual moderation and therefore I omit it—Ed.)*

The Spirit of Adventure

(A Speech made at the N. S S. High School, Perunnai)

V. V. John, M. A. *(Oxon.)*

WE associate adventure with the proverbially good old days. The age of adventure, like the age of chivalry, is gone. Robin Hood would now-a-days be hunted down as Public Enemy No. 1. Jack the Giant-killer will be charged by the Police for making too much noise in the streets by blowing the giant Fee-fie-foe's trumpet. In fact, the only sort of trumpet you can blow in public now-a-days without getting into trouble is your own trumpet Now, if Jack gets off lightly for making too much noise, he would anyway be hanged for the killing of giants who are such respectable pillars of the commonwealth. Hercules killed the Lernean hydra and the Nemean lion. One wonders what the S.P.C.A. would have said about it if they had got to know about it.

Ours certainly is not an age for adventure. None of us, I suppose, has enjoyed the thrill of being waylaid and attacked by genuine highwaymen. Our experiences are not enriched with the briefest of encounters with a ghost. Life has become uneventful. And the greatest malady of civilized life is the malady of perpetual boredom. Whenever we want relief from the monotony of modern life, we read an exciting, or what is nowadays called a sensational, book; and in places where that is possible, we go to a picture house or a theatre. The modern detective story, the 'shocker' and the 'thriller' are so many substitutes for genuine adventure and excitement in life. The late Mr. G. K. Chesterton deals with a novel idea in the line of such substitutes for real adventure, in one of the very entertaining stories contained in his early book called *The Club of Queer Trades*. The story is about the transactions of a queer house of business which called itself

The Adventure and Romance Agency, Limited. The head of the business realised that the modern man has to seek all artistic existence in a sedentary state, reading books or seeing films and plays. "If he wishes to float into fairyland, he reads a book; if he wishes to dash into the thick of battle, he reads a book; if he wishes to soar into heaven, he reads a book; if he wishes to slide down bannisters, he reads a book". But books are not sufficiently convincing or exciting. As Stevenson observed, books are good enough in their way, but they are a mighty bloodless substitute for life. The Adventure and Romance Agency endeavoured not only to provide visions of adventure but also the actual experience. The man who feels the need for experiences outside the range of our humdrum, monotonous life, pays a certain yearly subscription to the Adventure and Romance Agency. "In return, the Adventure and Romance Agency undertakes to surround him with startling and weird events. As a man is leaving his front door, an excited sweep approaches him and assures him of a plot against his life; he gets into a cab, and is driven to an opium den; he receives a mysterious telegram or a dramatic visit, and is immediately in a vortex of incidents." The idea, I suppose, is wonderful, but there are several practical difficulties in a general application of it to modern life.

Though there is a widespread demand for books of adventure, and though heroes who have had great adventures are lionised and worshipped, it would be a mistake to suppose that civilized people nowadays have any yearning for living their lives in an adventurous spirit. Adventure presupposes courage, a willingness to take risks, a faith that transcends earthly things. The age in which we live is not particularly noted for these qualities. Our age has been variously described. It has been called an Age of Disillusionment, probably because promises which mankind made to itself before and during the Great War have not been realised. It only shows how little history the modern man knows. History is a record of disillusionments, if one looks at it from one angle, and it is a record of ever-widening hope and of a perpetual

striving for perfection, if one looks at it from another angle. Failure is not particularly characteristic of our age; perhaps, no generation has allowed itself to be so completely overwhelmed by failure as the present. The age in which we live has again been characterised as the Age of Interrogation. We are, it seems, questioning every ideal, every creed, which we have inherited. I only wonder whether the modern man has sufficient philosophy in him to be a good sceptic. For purposes of this discussion, I purpose to adopt yet another description of our age. The age in which we live is the Age of Fear.

Fear, to my mind, characterises most philosophies and fads of modern times. There were days when people went to war because they were brave. If we ever go to war during this generation, it will be because we are afraid. Sometime ago, an English publicist, in the course of a lecture he delivered at Bombay, said that the next war, when it comes, will not be a conflict between Fascism and Communism as so many people anticipate, not between Germany and Russia as protagonists of two theories of government, but primarily between France and Germany who are suspicious of each other. There will be no fighting for one's own ideals in life; there will be no making of martyrs. Instead, the war will come as a result of panic; the first attack will be made by the more panic-stricken party, feverishly anticipating an attack from the other party. You only have to read the speeches of European statesmen to realise how fear and suspicion are the determining factors in international policy at the present day. War was never a means of settling what is right or just. It never proved the victor right or the vanquished wrong. But still it was great for a weak party to have fought and perished in the attempt to destroy injustice. But this sort of courage does not come to order. It has to be inspired by a faith in high ideals of life. In the next war, there may not be any high ideals to fight for. The war itself will be so mechanised that personal heroism will get very little opportunity to manifest itself. What with poison-gas, tear-gas and new methods of destruction which the fertile brains of scientists may be counted upon to produce, the war will

be a war between various laboratories. A professor in some laboratory in Western Europe presses a button, and the whole population of Travancore is wiped off the face of the earth. The soldiers will go to the front, because, on account of air raids, it is more unsafe to stay at home. If they had their own way, perhaps they would prefer to carry chocolates with them instead of cartridges.

But the most progressive section among modern thinkers hate the very idea of war so much that they will not fight for any reason whatsoever. To them there is no such thing as a just war. When the Italians attacked Abyssinia and were unanimously condemned by all pacifists, the pacifists could not tell whether the Abyssinian people had a right to put up a fight. Pacifism as a policy has to be preceded by certain great renunciations. It was Fr. Macnabb, I think, who once said that there are three things in life for which you should fight; they are your will, your wife, and your wealth. But if you, of your own free will, renounce these great gifts of life, that is, if you take the monastic vows of Obedience, Chastity and Poverty, you will no longer have any obligation to fight. Otherwise, your refusal to fight in defence of your rignts will be a shirking of responsibility.

Pacifism is not the only manifestation of the defeatist tendency that characterises modern life. In so many other departments of life, the most progressive creed persuades people to run away before the fight has begun. Take, for instance, Socialism. Socialism is based philosophically upon a certain distrust of human nature. Freedom means being in charge of oneself. But the Socialist thinker finds man too unworthy to be in charge of himself. The Socialist may not have any serious objection to a permanent arrangement by which every family has three acres and a cow. But he will object that if the wealth of the world were equally divided among men on the first of January, it would still be found that on the 31st. of the following December, just a few people will be in possession of all the wealth, and the rest will be mere wage-earners. The Socialist remedy is radical, indeed. Man mismanages property. He shall, therefore, have

(Continued on page 70)

On the Art of Humbugging

(V. D. Antony—Class IV)

IT is rather disconcerting to hear some young gentlemen, who pride themselves to be idealists, casting aspersions on the very useful art of humbugging. These intellectual dandies, it seems to me, do not recognize the importance of humbugging as a necessary accomplishment to one who wants to pass for a perfect gentleman in society. In all earnestness I ask them what we, the under-graduates and aspirants of fame, are to do without that accomplishment, when we go out of the colleges with the degrees imposed by a stony-hearted University upon our unwilling shoulders? Surely, Universities will continue to bestow honorary degrees upon men of rank and wealth; governments will issue transfer orders to the local inspectors of police; and poets will die. Do you think that there will be no congratulatory meetings, no send-offs and no condolence meetings? And it goes without saying that we, the newly-manufactured graduates, shall be invited to make speeches. How are we to make them, unless we are adepts in the art of humbugging? Hence, with all the ardour of a true well-wisher, I request my young friends to betake themselves in all seriousness to the practice of humbugging. Practice alone, it is said, can perfect art.

It would seem a little unfair that our colleges and Universities, where even Economic History (the most dreary subject one can possibly think of) is taught, no systematic training is given in humbugging. Yet these institutions boast themselves to be the training-grounds for future citizens! If humbugging is a condition of success with the majority of mankind, one wonders why it should not be given greater attention by our educational authorities. Of course, I do not belittle the invaluable services our colleges have rendered and are still rendering to the progress of this great and necessary art. My only complaint is against its not being recognized as an indispensable part of the curriculum. Perhaps you will think that there is little to be gained by

wailing against our modern system of education. This problem, as a well-known speaker observed the other day, is already laboured to death. But I am not among those prophets of gloom, who predict that no improvement is possible in the present system. On the other hand, I do firmly believe that a great deal is possible and that before long, this high and valuable art of simulation will find its proper place in the system of education.

There are a few necessary precautions. Otherwise it is only too likely that amateurs will frequently tumble into follies. Like all other difficult arts, humbugging also demands an intense application of your intelligence and attention. If you are not careful, you will certainly be found out and laughed at. One of the most intolerable things in life is to listen to a man who humbugs in a clumsy and unintelligent manner. Unintelligent humbugging has the same effect on the mind as bad music on a keenly sensitive ear. Here is a typical example of careless and unskilful humbugging. An old man who had the reputation of being a poet—although he had never written a single line of verse that had the true ring of poetry in it—died recently. A condolence-meeting was held in the assembly-hall of one of our best-known educational institutions. After the big humbugs had emptied their vials of sorrow, the puny humbugs began a rush to the platform. One of them began: "Oh! unfortunate, most unfortunate, are we, who survive him." *(Remember, the man who died was past eighty and the assembly addressed by the puny humbug consisted mostly of young men below twenty-five).* He continues: "The Sun of Kerala has set. We are forlorn and left in the dark. (*It was only two o'clock in the afternoon.*) After a few more sentences spoken in this vein he leaves the platform. And lo! there enters another gentleman. (*This one had been sitting near me and I saw him practising a few groans and applying something to his eyes before leaving his seat.*) Amidst tears and sobs he bursts forth: "Friends, countrymen, and Romans!" *(How unfortunate that this last word also should have leaked out!)* "The venerable age of this great man,............" At this juncture, a fierce roar of laughter rose from the audience. Thus

the whole ceremony of public mourning was ruined. You have doubtless observed the gross defects in art and taste manifested in the speeches of these *idiot-cum-humbugs.* The first man's performance was too theatrical to carry conviction. The second, besides being too theatrical, paid too glowing a tribute to the memory of the deceased. These are only two instances from a thousand. Such glaring defects of art and sad want of discrimination, very frequent with condolence-speakers, ought to be carefully guarded against.

These are not the only blunders we should avoid. I remember how a minor humbug ruined the career of a police inspector. The inspector had received his transfer-order. He was to leave the place (I do not mention its name for obvious reasons) within a few days. The distinguished citizens of the locality gathered to give him a public farewell. The inspector's favourites almost shed tears on the platform. It was at this juncture that our minor humbug mounted the platform. In the midst of his valedictory discourse he breaks out: "Never, never, was there a man more devoted to the cause of justice. In an age of universal corruption, he stands unique, uncorrupted and incorruptible." (With gaping mouth and wide-open eyes the inspector gazes at him in wonder) "I ask you in the name of all that is sacred to you, is there any one among you who can bring a charge of corruption against him? If there is, let him come forward." A silence ensues. Then there rushes to the platform a middle-aged man, worn out with care, and in rags. "This monster, this agent of the devil," he cries out, "has ruined me. I have pawned even the last remnant of gold in my house to gratify his lust for money". A wild hubbub follows. The inspector deals fierce blows to the orator, the unhappy cause of all this unpleasantness. Mean-while, the man in rags is beaten to death by the favourites ....To make a long story short, the inspector was found guilty on enquiry and was promptly dismissed from the service.

I fervently hope that no one among my friends will commit an inexcusable blunder of this sort. You must have realized the danger of such injudicious challenges. Always bear in mind that much intelligent practice is required to

make a successful humbug. If you are convinced that you are not much better than an idiot, it is advisable that you do not attempt simulation, but remain an honest man. Of course, I do not deny the disadvantages of honesty and the comparative advantages of dissembling. But the difficulty here is that many among us are not of a high order of intelligence and if they begin to simulate with no innate aptitude, they are sure to bring discredit upon this great and valuable art. For intelligence, and that of no mean order, is indispensable to successful simulation. Some of the cleverest and most successful humbugs I know are people who have almost a touch of genius in them. When the private letters of George Meredith were recently published, men were surprised to find what a great hypocrite the great man was. He was more than a match for his own Sir Willoughby. But during the life-time of Meredith, which was a fairly long one, no one suspected him. He passed for one of the liveliest and most refined spirits of the later Victorian era. A shrewd and penetrating intelligence, a mind keenly alive to impressions,—these two are the coping-stones of successful simulation. Even though you do not possess these to any great degree (which is only too likely), pray, do not be disheartened thereby. There is still ample hope for you, if only you begin earnestly and with zeal. Another necessary precaution (which I forgot to mention earlier) is that you should not practise this—especially, when you are in the initial stages—upon people, whose power of intellect and shrewdness of observation you are too much impressed with. For, in their presence, you are apt to be obsessed with the inferiority complex. And, mind you, inferiority complex is one of the deadliest enemies of successful dissembling. I can, to conclude, offer no better advice to you, my friends, than to make a close and critical study of the methods and manners of at least half a dozen of the more successful humbugs before you set up on your own account.

A Man of Parts

(A. V. J.—I. U. C.)

"Tom! Tom! Come out with your racket. We shall take a hand at Tennis.".

Tom's father responded: "Who is that calling out 'Tom! Tom'? Tom is not here. He is out for a walk".

"Oh! He is out for a walk; is he? The fool! He had given me word to accompany me this evening to take a hand at Tennis and he is now out for a walk. A gentleman, indeed—a man of his word!".

With the racket twirling in his hand, Todar called at Jack's. Jack also was not in. Alone, Todar went to the stadium. All the while he was muttering fire and brimstone over the indecent behaviour of Tom and Jack.

Todar was a man of generous proportions. This made people call him nick-names like 'False-stuff', 'Bulky', etc.. He was so bulky that men of science said that he would float on water. Even though he was a rich man he did not know the proper use of money. Occasionally, he would spend small sums on luxury to advertise himself as a spend-thrift. To the poor he would give alms in order to show that he possessed a heart made of wax. He would invest money in speculative transactions, and often he would meet with great loss. If perchance he got back the amount invested, he would tom-tom that he had cent per cent profit out of the business. His angularities were more discernible when he was in a theatre or a meeting-hall.

At a theatre where the fares are pretty high, he would book a seat in the gallery or the floor. But he would go to the theatre in showy apparel and with short-framed spectacles on his nose. The hangers-on would at once go to the manager to inform him that a great man has come. But sometimes nobody would take the least notice of him. Then he would beckon a loafer by his side, give him a cigarette or an anna and ask him to tell the manager that a great person is at the door talking with the City Magistrate or the Police

Inspector. The officious manager would at once bustle out and Todar would walk in with him. But often these tricks missed fire. Then he would enter a tea-shop or hotel at hand, put off his gaudy apparel and spectacles, and slide into the theatre with a floor-ticket when the audience are engaged in laughing at or hooting down the actors. Before the fall of the curtain, he would escape from the theatre and wait at the gate, again with his former trinkets and finery. Many who know his ways would not even care to look at him. In such circumstances he would make up to someone who is not so well acquainted with him and begin to talk of his foolishness in spending Rs. 5 to reserve a seat at a dull play. And for about a month cr two the main topic of his talk would be the play which had made him poorer by Rs. 5.

Todar does not admit that to err is human. He considers himself above any such human frailty. When he has committed a mistake he would begin to argue that what he did was quite right. When attending a lecture he would note down the cddities in the facial expressions of the lecturer, his gesticulations and pronunciation. He thought that by criticising lecturers he would win credit with others for wit and understanding.

Todar will be a Bachelor of Arts after a few Marches and Septembers—God save the mark!

If you can make friends with Todar he will tell you that the white man has the maximum beauty of shape. Colour is his conception of shape; for he himself is a white misshapen creature. When his flatterers speak highly of his complexion he puts on the airs of an European, and when they refer to a black man, Todar's sneering face is a study in physicgnomy.

Here is another peculiarity of his. He firmily believes that God created each man to consume a certain number of sacks of rice. At the moment he finishes eating the destined number of sacks, he collapses. Even though Todar knows that only those who have finished the allotted quantity of rice die, and that if a man, who has a great many sacks of rice allotted to him, consumes only small quantities everyday, he can live long, Todar seems to ignore the fact in practice and would consume eight or ten full plates of rice at a sitting.

On the whole, Todar is a man of parts, though all his parts are disliked by others.

Good readers, his quarrel with Tom is very interesting—so interesting that you will watch eagerly the next edition of the 'Excelsior'. *

---

* The Editor may not be of the same view—*Ed.*

The Maiden Lecture

(Kuriakose Aenekadan.—II. U. C.)

A graduate, when newly appointed as a lecturer in a college, will be extremely careful to give the students a very good impression about himself at the outset.

He gets up early in the morning and makes the most elaborate preparations for his first appearance in the college as a lecturer. The preparations begin with a clean shave which deprives him of half his manliness and makes all the pimples and eruptions on his face very conspicuous. He puts on his best clothes and, standing before a mirror, adjusts his body to the dress and the dress to the body. Most probably, a rehearsal of the lecture he intends to give on that day will be performed in front of the mirror, which, if he be no bachelor, will be warmly approved of by his wife. As he starts for the college in his wedding-suit, his dear wife looks at him from behind in silent admiration. Poor woman! Little does she suspect the kind of reception that awaits him.

The bell is gone. He starts from the staff-room and walks with measured steps to the class, taking resolution in both hands. On the way he may be recapitulating the various gestures he has planned, the particular tone of voice to which his discourse is to be pitched, and the tactics he has determined to follow. He may have some misgivings about the kind of welcome with which he will be ushered into the class. He will remember with compunction the unfriendly reception he accorded to some new lecturers in his own student-life. Perhaps his entrance into the class-room may be accompanied by an uproar. For a moment he will be unable to judge whether it be applause or hooting. He will be wise if he takes it for an ovation; for if he interprets it as hooting, the next moment he finds himself entirely at the mercy of the students.

If he is a stranger to the students, there may be a temporary silence. He ascends the platform and occupies his official chair as to the manner born. Casting a glance of complacent simplicity over the whole class, he will gracefully

open his mouth and utter a few words in an assumed musical voice. If the melody of his voice either exceeds, or fails to come up to, the standard expected by the students, his case is hopeless.

Very often his first utterance may be an honest attempt at some poor joke. The joke may be the best in his stock, and he himself may laugh to point the way. A great howling follows, and the lecturer perspires all over. One of his eyes may try to maintain his dignity while the other will involuntarily be craving for mercy. Here and there a kind-hearted student may remain silent sympathising with the ill-fated lecturer. If anybody from outside sees the lecturer in that deplorable condition, the latter is sure to bear a life-long grudge against that innocent observer. Half of the lecture he has crammed for the day is forgotten and he begins to talk on good manners and discipline.

If the lecturer is of a more unyielding nature he is sure to impose some punishment upon the students, which, in their opinion, only makes matters worse. In the class there may be a few of his own class-mates who sat near him for the September examination and whose answer-books he copied, not omitting even the punctuation-marks in them. Such old friends will not consider him to be very much their superior. They will tell others what nick-names they used to call him and what scrapes he had got into in the hostel. Anyhow, in most cases, it is the students who get the upper hand in the first tussle with the new lecturer, with the result that he follows a more conciliatory policy.

The educative value of howling is often lost sight of by the lecturer. Howling proceeds from the critical attitude of the students. It enables him to get rid of his nervousness and other defects which he cannot find out for himself. A lecturer who is often howled at in class-rooms can, in course of time, face any large audience with confidence.

Since he has totally forgotten the lecture rehearsed for the occasion, his talk on good manners may last for a long time, interrupted only by the successive shoutings of the students. At last, to his great relief, the bell announces the expiry of his hour of torments, and with a sigh, he gets out of the class-room wiser than he entered it.

College Popularity

C. M. Cherian (Old Boy)

A friend of mine from the St. Berchmans' College asks me to contribute an article to the "Excelsior". He seems to think that I am an extra-ordinarily clever sort of man who could write with perfect ease on any conceivable topic under the sun. For he writes to me: "Don't worry about the subject. Write on any topic you like. I am sure you will not find the least difficulty........" To be sure, a flattering compliment. But compliments are easily had from your friends— not so easily from an impartial reader. How to interest him is a perplexing question. What is more confounding, even the friend who professes the fondest expectations regarding our capabilities is hardly pleased when our production is presented at last, unless he be so very prejudiced as to be supremely blind.

After much ransacking of brains, I pitched upon the subject of College Popularity. To try to transmit some of the experience he has gained at his '*Alma Mater*' is, I should think, what an 'Old Boy' might do with the greatest pleasure to himself and the greatest advantage to his readers. The fact that I have never been a very popular figure in my time, will not, I believe, disqualify me for writing on the subject.

I might reasonably suppose that among my readers there are several aspirants to the glories of College Popularity. For their benefit, I lay down here a few simple dicta which, if they find it convenient to observe them, will, I am sure, under all normal circumstances, render them extremely popular. I don't claim to be infallible. Also, I have omitted much useful information in my anxiety to be rather brief.

Let me begin with the class-room. Bring as few books as possible to the class. It is not desirable that you laboriously

carry about a number of note-books. Scraps of paper are always preferable. Scrawl on them in the laziest manner possible the notes that are dictated in class. Later, if necessary, in your private study, you can write them out neatly in separate, well-bound note-books. After all, you have plenty of time. And then copying down has got its own advantages. They say it does as much good as reading many times over. Then again, popularity is not to be had by any cheap means. You will have to take real pains. The point of the above-mentioned practice is that, unless you create the impression of an indolent and careless man, there is the danger of your being dubbed an idiot who takes immense pains, but never achieves any proportionate success. If, on the other hand, you conform to my suggestion, there is the glory of your being tolerably bright and at the same time extremely careless.

Pretend to be comfortably supine when some Professor, however learned or witty, is lecturing in great seriousness and trying really hard to make himself clear, and when a discreet few of the students are jotting down notes or listening open-mouthed. You can be reading a novel if you like. It is enough that you be looking into it, and turning over the pages. No matter if you listen also in the meanwhile.

Always be careful that you don't raise any learned doubt in class. Many students have very false notions on this point. They seem to think that to bother the lecturer with all sorts of intricate doubts is the safest way to popularity. This is an illusion. The average student hates learning. Himself possessing none, he is never prepared to admire it in others. So, if you want to escape being laughed at or thought a book-worm or something of that kind, be careful to conceal your learning. Another point is that to have any real doubt and to be anxious to have it cleared by the lecturer certainly bespeaks a deficiency of brains. One thing, however, that you can do is to reserve all your doubts for the Malayalam prose classes. Those are periods when nobody knows what to do. And he who offers to relieve the tedium would be extremely welcome. Stand up boldly, in a defiant spirit, with an audacious air, and ask your question. Be careful

that it is a delicious piece of absurdity, having, preferably, some direct reference to sex. If you succeed in provoking wide-spread laughter, rest assured you are half-way on the path to popularity. Extremely lucky for you, if you are expelled from the class. Then have you become a popular hero, and everybody likes you.

Now, as to how you should conduct yourself outside the class-room. Strong individual convictions are a dire hindrance to popularity. Either one should have none at all or one should be ready to give them up. As long as you have strong individual convictions, they are sure to come into conflict with the opinions of your friends, and then, if you stick to them tenaciously, well, the chances are that you will not be sought for conversation, you will become unpopular. Both in the acquiring and in the keeping, popularity means a continual sacrifice. Insincerity and affectation are of the essence. You should be anxious to please, and be ready to acquiesce and apologize. "Kiya's performance! Damn'd hopeless! What d' you think?," some fool of a friend might ask. "Why, of course, yes," must necessarily be the answer. Otherwise it is all very unpleasant. In spite of the strongest disinclination, you would have to smoke a cigarette or "beedi," enter a tea-shop or the bar, sit at cards-play or join in the dirtiest talk. The popular favourite is constantly called upon to accommodate other people's notions in his head. This is bound to be slightly inconvenient to a man who has his own things to occupy his head. But there is one fortunate circumstance about the large majority of our popular figures, namely, that they have large empty spaces in their heads.

It is very important that you possess a few staunch supporters—all of whom are tolerably popular and very forward. You must somehow oblige them into your service. Yourself and your friends form a sort of society, with mutual benefit as the prime end. The members of the society should speak of each other before others in very glowing terms, and the alliance shoud be founded on the healthy principle of mutual assistance, admiration and commendation. There must be perfect mutual understanding. I will illustrate. On the occasion of an excursion or so, the master comes into the

midst of the students and asks: "Who among you is a good musician?" "Why, of course, Mr. P—", says one member of the clique, Mr. P—being another member. Mr P—sings a song, during which time his friends clap their hands and beat time so violently as completely to drown Mr. P—'s voice. Mr. P—acquits himself in some such manner, while Mr. X—, who is no member of the clique, but a much better musician, gets no chance. Now imagine a business meeting of the homely sort that is generally held in hostels. That is an occasion when very great struggle for applause takes place. "Who 'll do the welcome-speech?" "Mr. P—," flashes a proposal. "I second it." And that is settled. Mr. P—gets something by heart, gives it out in his stentorian voice, and escapes amidst clapping of hands, while some other student might have done it much better. "Let some youngster do the garlanding", comes another proposal. Mr.P—, thoroughly grown-up, becomes desperate, stands up blushingly and says: "I say, small boys are sure to spoil the business. Once, I remember, a boy went and garlanded the lecturer instead of the president. Very awkward, that. So, I say, some elderly man must do it." "You do it, then," suggest his friends. "Somebody must do it. Why, of course, then—" That, again, is settled.

Undergoing small humiliations and indignities with a view to gaining more than compensatory glory is a very valuable principle. A student approaches the Literary Union Secretary and says: "Now, Mr. Secretary, I wish to be given a chance in the Inter-Collegiate debate. As a rule, I hate to speak. But here I feel that this is a subject on which I can speak with great advantage." "But, my dear friend, the committee must select." "Then, please, ask them whether I'd be given a chance. If somehow possible, try to insert my name also." There is the humiliation of it. But then the glory that it brings!

Another rule to be observed is that you should always keep a ready smile for all. No matter whom you meet. Only, you will have to smile in different ways in different cases. Very advantageous if you can manage that. Not necessary that your smile should have any personal or intimate signi-

ficance. Just a bland, gracious smile, and you pass by, a lovely man. If possible, try to make your face look like a tooth-paste advertisement—teeth out in one perpetual smile. Then, of course, your chances of winning popular favour are much higher.

Yet another and very important rule is that you must be able to talk glibly on sports and cinema. It is always advisable that you know the rules of three or four games, and the details of a few film-stories. Be familiar with the names of all the great champions in the various games, and all the famous stars of the film-world. Good that you keep a separate note-book for the purpose—I am not joking, I do really mean it.

Always profess to have the bitterest contempt for the authorities, and speak ill of them, unless they be very, very popular. Affect to be very sincere and really indignant in this matter of ruthless criticism. Don't pay any extravagant respects—even moderate respects,for that matter—to anybody, however brilliant.

Wearing a mustachio, imitating the latest fashions in dress, talking, gait, etc., are other particulars which are no less important, though rather silly to mention.

I must, finally, point out that all the methods which I have suggested are not within the capacity of all students alike. One must have a definite knack to realise them in practice. Unless one has that knack, one is apt to fail like the Englishman who,according to Dr.Johnson,puts in "awkward flattery" and "gets a kick" instead of any reward. But as you will notice, some of the methods are very simple and easy, and he who practises them carefully and diligently will, of course, to that extent, become a popular figure.

A Wise Choice.

(P. D. Daran— II U. C.)

MR. Sekhar M. A. had a distinguished University career and had very high hopes of coming out successful in one or other of the several competitive examinations and starting life on a decent salary. But disappointment followed his footsteps; and when, after two years of knocking about, he had the good fortune to be appointed as a teacher in a Government High School on a sumptuous salary of Rs. 35/- a month, he had reason to be grateful.

One could understand Police, Judicial and other officers being transferred from station to station; but why on earth teachers should be transferred from one school to another when every one knows that the teacher and the taught stand to gain by continued association, passes my understanding. Poor Sekhar was a particular victim to these modern notions of the exigencies of public service. Nobody consulted his convenience. Who was he to be consulted in such matters? So it happened that on a hot summer day the order of his transfer to another school in another place, was put into his hands when he was in the middle of an interesting lesson. That he was much annoyed is the mildest way of putting it.

All the same, Sekhar started the very next day to his new station to choose his lodgings. This was not at all an easy problem. Go to even a small, out-of-the-way town, and you will not be surprised to find a High School, a Munsiff's court, a talkie house and even electric lights. But neat, healthy and habitable dwelling-places are very rare. The houses and provision-stores, which are almost always situated on either side of the trunk-roads, because the small towns have no other roads to speak of, are enveloped in perpetual columns of dust raised by the ubiquitous motor vehicles. How topsy-turvey is the way in which we are progressing!

Let us, however, follow Sekhar in his search for a house. He walked up and down in the hot sun, enquired of several persons if any house was available, and inspected several hovels which were advertised as 'houses to let'. At last he was able to find two houses either of which he could choose. The one was on the main road and was a favoured haunt of the, bus-created dust-storms. He inspected it, and thought that under the circumstances it would suit his purpose very well. But what could he do to prevent the dust-nuisance? He vowed that, if he had the power, he would have stopped the importation of this nefarious type of vehicles till our roads were fit for their running. It was, however, a great consolation to all—from the poorest labourer who had a pleasant and easy ride for several miles for just one anna, to the manufacturers of these costly automobiles—that Sekhar had, and could hope to have, no such power. The other house was also fairly good, but the locality in which it was situated had the reputation of being malarial though the neighbours stoutly repudiated the imputation. He was in half a mood to believe that the malarial bogey was a myth; but he also thought that there should be some foundation for the reputation that the place had acquired.

He was thus placed in a ridiculous fix, and while he was revolving in his mind the pros and cons of the two houses, his friend Balan, who shared with him the troubles of this hunt for a house and who had on many former occasions helped him out of his difficulties, interposed thus with rare insight:— "It is true that dust causes tuberculosis and other troublesome diseases; but there is respectability in them. Lakhs and lakhs of rupees are spent on splendid sanatoriums and hospitals for these diseases, and these institutions are built in fine, healthy and airy places with beautiful lawns and avenues. It is such places that you visit if you have tuberculosis. When you are in the early stages of the disease, you cough occasionally with a clean kerchief to your mouth, and walk with a gentlemanly stoop in good company. This characteristic of gentlemanliness is stamped on this species of disease, till the end. If you are bed-ridden you have clean sheets to lie on and dainty vessels to spit in.

You are fed on orange and grape juice, and butter and milk. If you die (which God forbid) you must still become the friend and comrade of Lord Woodnose and Sir Stoneheart who endowed the institution. Thus there is respectability at every turn. Look, on the other hand, at Malaria. It is quite an old—fashioned and up—country disease. You simply cover yourself up in a dirty blanket and shiver the disease away with an occasional dose of quinine. You are literally starved to death! There are no fine hospitals and sanatoriums for it, and no Government or philanthropic millionaire ever cares for it! It is really a cooly's disease and it carries its hall-mark of lowness right through.''

After this convincing argument from his friend, Sekhar had no difficulty to solve the problem. He preferred tuberculosis to malaria, and so chose the house which was occasionally visible through the voluminous clouds of dust.

Educative Value of Excursions

(K. K. Chacko—II U. C.)

EXCURSIONS aim at enlightenment through activity. In an excursion the work of perfecting the social graces of young men goes on silently. It is not merely an amusement undertaken to remove the mental fatigue of the pupils and refresh the mind and body; but its chief purpose is to call into play their dormant activities by stirring their imagination, enlightening their curiosity and throwing into ferment the nascent faculties of the adolescent.

No child is properly educated unless he has a first-hand knowledge of a considerable part of his own country's past to enable him to understand the implications of the present. It is, therefore, highly necessary to introduce pupils to their human and material surroundings and to put them in touch with the means by which they may train themselves to be of use to their homeland. It is also unfortunately true to say that the training we get during class-hours, is often neutralised or even largely nullified during our leisure hours. Therefore, it is wise to organise excursion parties on holidays in order to make the best use of the time we have at our disposal.

The educative value of an excursion is very great. The most important work of excursions is the training, which community-life naturally gives, in the spirit of 'give and take', the teaching of cheerfulness in defeat, generosity in victory and of loyalty to an institution. Moreover, there is undoubtedly a better understanding between the teacher and his pupil as a result of constant association. In colleges a professor generally makes himself unpopular by his rigid enforcement of discipline, and a certain section of boisterous students never come to know him under more human conditions and find a very sympathetic heart glowing under a rough exterior. Similarly, the student who proves unattractive in the class-room is now found to be a tower of strength in the organisation and routine of camp-life. Hence, when they return to school or college,

both the teacher and his pupils profit from the social contact, in as much as they look upon each other from a different angle and thus acquire added interest in their work. A taste for out-door pursuits, hobbies, and observation of nature that are developed in the excursionist is no little advantage. One cannot fail to be stirred to deep emotion and wonder by the solemn stillness of the woods, the murmuring sound of water-falls that shine like laces on the mountains, the shade of trees the leaves of which flutter in the wind as if to invite dancing, the calm and peace of rivers, the ceaseless dashing of billows upon rocks and the glory of the fading sunset. Surely, education under such conditions is a freeing process, a freeing from school environment with its restraints of walls, desks, and so-called discipline.

Every excursion, to be educative, should have the physical, moral and educational ideals and objects in view. It brings health and strength from the pure air of the country, while boys live under camp conditions, with the best of fresh food, daily baths, games, etc. Excursions help to bring teacher and pupil in close contact with the result of complete and mutual revelation of personality, to encourage boys to live a community-life in which all class-differences are forgotten, and to foster habits of self-reliance, fellowship and a corporate life.

Excursions furnish us an occasion to study nature on a larger scale than is possible in the class-rooms, the museum, or the laboratory; to get a habit of learning from the world at large, away from the narrow groove of text-books, and to arrange for a special course of education in the open air, amidst natural surroundings which have a bearing on the subject taught. They help us to study sciences like Geography, Botany and Zoology more intimately than in class-rooms. Finally, we come "to understand the nothingness of the proportion which that little world" in which we live and love bears to the world in which God lives and loves.

Smile

(Prakkulam Bhaskar—I class)

NO one can estimate the value of a smile. There are times when it is worth more than anything. There are occasions when it can avert grim disaster. It has even saved life in serious emergencies. And in the attainment of success its value is beyond computation.

A glum, repelling face is a misfortune. It helps to make one crabbed and sour and unpleasant. Gloom, despair, hopelessness, follow in its train. Never-ending failure is the fate of a chronic grumbler.

There are people who cling to the memories of unhappy experiences. They live over and over again the tragedies of their lives. Their thoughts are stamped on their features, everybody can read their troubles. Such a person is always repelling and distasteful.

"A smile is a golden key—one which opens the inner-most door to the hearts of all", says somebody. Therefore try to cultivate the smiling habit. But do not be hypocritical.

If you are bearing a burden that is weighing you down almost beyond endurance, it is still desirable to show a smiling exterior. Kindly friendliness will thus be outwardly expressed. If you cultivate a pleasing personality your smile gradually grows in expressiveness.

"Smile awhile
And while you smile,
Another smiles,
And by and by there's score of smiles
And life is worth a while
Because you smile."

Sarala

(A One—Minute Story)

(S. Balan Pillai— IV. U. C.)

IT was about midnight. There was a pale moon shining. Sarala was seated in the garden. A dreadful silence was brooding over the world and Sarala.

Some rustling sound on the gravelled path made Sarala turn. She saw her cousin Rajan standing near her.

"Sarala! You here, at midnight, and alone!

Sarala: "Yes, to take leave of you for ever".

Rajan: "Sarala! What?"

That question brought her to the danger-zone. She uttered a long, thin, blood-curdling cry and would have crumbled in a heap to the ground had not her cousin caught her in his arms. By now each had seen deep into the heart of the other and had felt the call, the strongest call, the call of kind to kind of mate to mate. A kiss given or a few tender words uttered then, the world would never have known. But both of them felt that such things should never happen, for Sarala was the wedded wife of another.

Three years passed quickly. Sarala was now the mother of a girl of two, called Manomani, and a victim to consumption. For the last three months Sarala had been laid up completely. Rajan had undertaken the duty of nursing, and she felt joy but never betrayed it. She began to sink rapidly, her pulse became weak and rapid, and for three days it continued so.

It was nearing the morning of the last day of January, and Sarala was lying unconscious on her death-bed. Rajan who was seated near was eagerly watching for some sign of consciousness on her face. The clock struck four and at last Sarala opened her eyes; they wandered for a moment in the room and finally came and settled on Rajan's face. Rajan felt her pulse beat very rapidly. Sarala's face brightened in a

faint smile, her lips parted, and she uttered Rajan's name twice. Rajan bent over her. "I go. Take care of Manomani". With this her eyes closed in a smile, a slight shivering passed through her slender body, and Sarala had passed away.

People now began to crowd round the dead body and Rajan stepped out of the chamber of death. He walked in the garden. There was the sound of a temple-bell ringing; the dew was fast falling; but Rajan neither heard the bell nor felt the dew.

Fermat's Last Theorem

(P. T. Chacko, M. A.)

THERE is perhaps no better stimulant to the intellect than speculations in Mathematics. Old wine, we know, is a good stimulant, but its effect does not last long. A problem in Mathematics can, however, keep us for years in a state of intellectual flutter. It is then no wonder that in this state of intellectual excitement mathematicians seem forgetful of this world of time and change. The apparent eccentricities of an Archimedes, a Newton or a Pascal do not in any way affect their consistency in a world of their own—a world where there is neither day nor night, where time is one eternity and space another. So those who desire release from our world of time and change, that is, of age and difference, will do well to get interested in Mathematics.

An admirable illustration of the absorbing interest a single mathematical problem can sustain through centuries is furnished by Fermat's Last Theorem, namely, that if n is a positive integer greater than two, the equation

$$x^n + y^n = z^n$$

cannot be satisfied by integer values for the unknowns x, y, z, unless one of them is zero.

Fermat (1601 – 1665) was a French mathematician of the first rank, who made a special study of the Theory of Numbers. He possessed a copy of Bachet's edition of the works of Diophantus, a Greek mathematician who flourished in the third century A. D. Fermat entered in the margin of the pages a number of theorems he had discovered, most of which are now included as special cases in the classical theory of the subject, but without any proofs or indications of his methods. Beside the theorem, now known as his last theorem, he placed the remark that he had discovered a truly wonderful proof, but that the margin of the book was too small to contain it—quite a small accident, but how large it has loomed since ! No general proof has yet been found, even though

it has been attempted by the greatest of mathematicians including Euler, Legendre, Gauss, Abel, Dirichlet, Cauchy and Kummer, and had been several times the prize question of learned societies such as the academies at Paris and Brussels. Finally in 1907 a prize of 100,000 marks was established by one of the German academies, and it is available for the first proof.

Attempts to prove the theorem have led to valuable contributions to the science of numbers. The theory of ideals, which is now part of the fundamental groundwork of the theory of numbers, had its origin in Kummer's researches on this subject and the general law of reciprocity. For other contributions, perhaps not so epoch-making as Kummer's, the reader is directed to the results arrived at by Jaquemet, Eisenstein, Weiferich, Libri, Sophie Germain and Wendt.

Coming back to the equation

$$x^n + y^n = z^n \qquad \text{—(1)}$$

it is obvious that if any two of the unknowns have a common factor, then the third unknown is also divisible by that common factor. So without any loss of generality we can assume that no two of the unknowns have a common factor.

Again, it is sufficient to prove the impossibility of equation (1), when $n = 4$ or any odd prime. For if each of the equations

$$x^4+y^4=z^4 \quad , \quad x^p + y^p = z^p \qquad \text{—(2)}$$

is insoluble, the same holds of equation (1), since n must be divisible by either 4 or an odd prime. For example if $n=pq$, equation (1) can be written as

$$(x^q)^p + (y^q)^p = (z^q)^p$$

which is then insoluble because of the special case (2).

The impossibility of the case $n=4$, has been demonstrated in a fairly simple manner by Leibnitz, Euler and others. So what remains is a demonstration of the impossibility of the case $n=$an odd prime.

As fortunately or unfortunately I have, besides Mathematics, another love, the English Beauty, it would be unjust on my part to be confined exclusively to the pranks of one. So what I may do here is just to give those who can devote all their time to please her and to be pleased, a few broad

hints of approach together with the fruits of some experience I had in her company. However, at the outset, I must say that she is rather too cold a mistress to be easily pleased; but once you find a way to her heart, she will be more entertaining to you than most of the muses.

A very simple but surprisingly interesting property of the general equation $x^n + y^n = z^n$. If $x^n + y^n = z^n$, then x, y, z are each greater than n, unless n=1. For a simple proof of this theorem put z=x+a and y=x+b, so that a − b is a positive integer greater than zero.

Fermat's problem, as explained before, needs to be proved for the case n equals an odd prime. Applying Fermat's classical theorem in the theory of numbers, namely $x^{n-1}-1=M(n)$, or the more general form of it including any value of x, it is easily shown that $x+y-z=M(n)$ always, when n is a prime. Note that, besides the odd prime, this includes the even prime two also.

When n is an odd prime Fermat's problem resolves itself into two cases: one, when one of the unknowns, say z, is divisible by n so that x and y are prime to n, and the other, x, y, z are all prime to n. A line of approach in the latter case would be to show that $(x+y)^n - (x^n + y^n)$ is not a multiple of n^2, for if $x^n + y^n = z^n$, then $(x+y)^n - z^n = M(n^2)$ must necessarily show that $(x+y)^n - (x^n + y^n) = M(n^2)$. When n equals three, this is easily shown. $(x+y)^3-(x^3+y^3)=3xy(x+y)$, so that x+y, x or y, that is, z, x or y is a multiple of n. The case n=5 is also easily demonstrated if we consider x−y not a multiple of n. But difficulty arises for greater values of n.

When n is an odd prime it might also be noted that x+y contains the nth power of 2^p where 2^p is the eliminant of the evenness of z, and that x−y is divisible by the first power only of 2.

Other simple properties, such as x+y is greater than z, and two of x, y, z are odd and the others even if $x^n + y^n = z^n$, need no mention.

Another line of approach would be to show the impossibility of a relation like the following:

$$(a^n + b^n + c^n)^n = (a^n - b^n + c^n)^n + (a^n + b^n - c^n)^n.$$

For when n is an odd prime z, x, y can respectively be represented as the quantities above, taking into account the fact that x+y, z-x and z-y have each an integer n^{th} root, as also $\frac{x^n+y^n}{x+y}$, $\frac{z^n-x^n}{z-x}$ and $\frac{z^n-y^n}{z-y}$. In this connection it would be worth remembering Jaquement's result, namely, that if n is a prime, and x and y are prime to each other, the two expressions x+y and $\frac{x^n+y^n}{x+y}$ are either prime to each other, or have a common factor the first power only of n.

An investigation of properties like these involving only Mathematics known in Fermat's time may perhaps lead to that "really beautiful proof" which Fermat said he knew, if what he said was true.

For other methods of approach using modern developments in the theory of numbers, the reader is referred to Mordell's Lectures on Fermat's Theorem, and Dickson's classical history of the theory of numbers.

As an epilogue I may enunciate two theorems which have struck me in the course of my work as true, but am unable to demonstrate their truth. I leave them as two challenge problems to be proved or disproved.

(1) $p_1 p_2 p_3 \ldots\ldots +1$ (if not -1) $= 2^r z$ or $2^r xy$ where $p_1 p_2 p_3 \ldots\ldots$ x, y, z are all primes and 2^r representing all powers of two in the expression

(2) $$2^{2^{2^{2^{\cdot^{\cdot^{\text{etc}}}}}}} + 1 = \text{a prime}.$$

Here I may observe that an investigation into the properties of numbers of the type $x^{y^{z^{\cdot^{\cdot^{\text{etc}}}}}}$ would revolutionise the whole science of Mathematics. It is a folly to think that we know enough of the science of numbers to meet the requirements of scientific developments and so to leave entirely the field of Pure Mathematics for the clerical work of statistical researches. Suggestions from

any one who has made attempts in this line are welcome.

I may conclude this paper with a little magic. Note the expression x^2+x+11. It represents a prime number for values of x not greater than nine. Give negative values for x, not less than ten. We get the same set of prime numbers. Arrange the numbers 11 to 101 in the form of an isosceles triangle, vertex 11 and base 84 to 101. See that all the prime numbers expressed by x^2+x+11 lie on one of the equal sides of this triangle.

So if one has learnt to count, let him play with numbers, and it will be an interesting and useful pastime.

Dr. Pattabhi Visits the College

THE St. Berchmans' College Debating Society gave a rousing reception to Dr. Pattabhi Seetharamayya at 10 P.M. on 26th Nov. '37 when he arrived here by special boat from Alleppey. Though Dr. Pattabhi's programme was over-crowded, he complied with the unlooked-for request of the young men of the College to visit them. Mr. M. P. Paul, welcoming the distinguished guest, said that Dr. Pattabhi is held in high esteem as the historian of the Congress and as the brains of the Congress. He recalled an incident in the Baptlivala trial, when Dr. Pattabhi, summoned as a witness, said that he wanted to face the prosecutor. That is the characteristic of Dr. Pattabhi: he wants to face men and things, the hard realities of Indian political and economic life.

Dr. Pattabhi drew his chair to the very edge of the platform and remarked, amidst cheers, that he wanted to face his audience as that very clever surgeon of his political virtues, Mr. Paul, had observed. He said that a free discussion with the students would be more profitable than a set address. A series of questions and answers ensued. He invited Mr. Paul to lead.

Mr. Paul: "Is it the policy of the Congress to interfere in States?" Dr. Pattabhi replied that till 1927 it had been the policy of the Congress not to intrude into the States, but after that it has been recognised that the responsibility for rousing the political consciousness of the subjects of the States rests upon the Congress, but not mainly upon it. Mr. P. R. Krishna Iyer M. A.: "Is it the policy of the Congress to wreck the constitution?". The word "wreck", said Dr. Pattabhi, will never be found in any authoritative documents of the Congress and the Congress will not be responsible if the word is used by Congress-men. He said it was no use discussing acceptance of office now and his views upon it are notorious. He said that he had tried to fight against acceptance of office to the best of his ability with some Congress Socialists.

Mr. A. K. G. Nair, M. A.: "What do you think of Rajagopalachari's attitude towards the separation of powers?".

"What you and I and all the world think," said Dr. Pattabhi. (*Laughter*). He said that the Premier's position is quite understandable. It is the Premier's fear that the Congress Government will be deprived of its strength, if judicial power be taken away, if a rigorous separation is effected between the judiciary and the executive. There is the likelihood of the Civil Service arraying itself against the Government.

In answer to Mr. K. J. Cyriac M. A., B. L.'s question about the Federal Railway Board, Dr. Pattabhi said that, being composed of nominated men, it is a positive nuisance. Dr. Pathabhi went on to say that there are monstrous differences in the manipulation of railway freights as, for example, in the transport of cotton between two stations in India and from anywhere in India to Lancashire or Manchester.

Replying to Mr V. C. Samuel's question about students and Congress, Dr. Pattabhi said that they ought to make an intimate study of politics and should not hesitate to plunge into active politics, if need be. The educational system is such that it would appear as though students were not part of the Indian Nation, but pillars of the British Empire. Nevertheless, said he, students have never figured in the programme of the Congress. Students ordinarily should not engage in active politics as this would interfere with their special duties as students.

Talking about retrenchment in salaries, he said that there is a tragic waste of money in the enormous salaries and allowances paid to the Viceroy and the Governors. The ministers, by accepting the comparatively low salary of Rs. 500, have saved a good deal for the Government and set a unique example. If that be emulated a great part of the loss of revenue from Prohibition may be met. A beginning has already been made by the Madras Government by abolishing the post of the Deputy Director of Industries. There are four Deputy Directors of Public Instruction all of whom are not necessary. There are unnecessary Deputy Collectors and people who deputise we know not for whom, and who mount

upon the corpse of the poor tax-payers. Capable chief officers could do without these deputies.

At about 7 minutes to 12, Mr. A. K. G. Nair M. A. asked how far the Socialist programme is in consonance with the ideology of the Congress.

Dr. Pattabhi replied: "As far as to-morrow is from to-day." (*Laughter*) He said that the question required more than the time at his disposal to answer. However, he said, conditions in India being unlike conditions in Russia and there being a third party in India, who is a foreigner, the question is extremely difficult and is to be tackled with extreme caution. Asked whether Mr. M. N. Roy carries the authority of the Congress in his propaganda, he said: "Nobody did; no Congressmen could go about as ambassadors of the Congress."

There was a minute or two and Dr. Pattabhi invited short questions. A voice from behind: "How old are you?" "As old as I feel (*Laughter*). Don't you know that a man is as old as he feels and a woman is as old as she looks?" (*Uproarious Laughter*).

Voice: "You talk like a man of thirty."

Dr. Pattabhi: "I am just thirty-one." (*Laughter*)

However, Dr. Pattabhi confessed that he had passed his 57th year.

The functions came to a close with a vote of thanks by the secretary at about 12. P. M.. Dr. Pattabhi Seetharamayya returned to Alleppey immediately after the meeting.

Secretary, College Debating Society.

Great Thoughts on Contentment

(C. P. Abraham iii U. C.)

NO one is more universally envied than the person who is obviously and sincerely content. Whatever the situation in life, whatever the age, true contentment marks the possessor off from the rest of the world as one apart. To achieve contentment is to achieve riches, and below are given some of the thoughts of the great on this happy estate:—

Contentment gives a crown where fortune hath denied it. *Ford*

Contentment opens the source of every joy. *Beattie*

The rarest feeling that ever lights a human face is the contentment of the loving soul. *Henry Ward Beacher*

Contentment—the harvest song of inward peace. *Whittier*

True contentment depends not upon what we have; a tub was large enough for Diogenes, but a world was too little for Alexander. *C. C. Cotton*

To secure a contented spirit measure your desires by your fortune and not your fortune by your desires. *Jeremy Taylor*

Alas! if the principles of contentment are not within us, the height of station and worldly grandeur will as soon add a cubit to a man's stature as to his happiness. *Sterne*

To be content with what we possess is the greatest and most secure of riches. *Cicero*

Poor and content is rich, and rich enough; but riches, fineless, is as poor as winter to him that ever fears he shall be poor. *Shakespeare*

I do not think that the road to contentment lies in despising what we have not got. Let us acknowledge all good, all delight that the world holds, and be content without it. *George MacDonald*

The highest point outward things can bring into is the contentment of the mind. *Sir P. Sidney*

This is the charm, by sages often told,
Converting all it touches into gold;
Content can soothe, where'er by fortune placed,
Can rear a garden in a desert waste. *Kirke White*

A Peasant University for Travancore

K. J. Jacob M. A. (Old Boy)
(Secretary, The Madras University Research Scholars' Association)

EDUCATIONAL ideals, all the world over and especially in India, are fast heading towards a practical bias. The Wardha scheme of education, under the able guidance of Mahatma Gandhi, is now placed before the country; public opinion is slowly veering round it, though the nation is not oblivious of its anomalies. The people of Travancore, too, are abreast of the times. Our educational ideals will be soon solidified in the new University of Travancore. Its aim is at once the promotion of national culture as well as the solution of our economic problems.

In this connection, it behoves us to ponder over the possibilities of imparting a practical type of education to the peasants of our country. Travancore, like the rest of India, is mainly an agricultural country. The country has the potentialities of an intensive industrialization if a bold lead is given by our State. But in normal circumstances, agriculture is the main-stay of our public and private finance. The peasantry is the backbone of the country. So any scheme aiming at the furtherance of the peasant's efficiency ought to attract the attention of the thinking public.

The inauguration of a Peasant University in Travancore will be a right step in this direction. But our people who are already conscious of the heavy financial implications of a University, are likely to brush aside this idea as impracticable. It is, however, not an impossible proposition, if only we make an earnest attempt. The present agricultural economy of the state admits of a re-orientation. Communities which fail to adapt themselves to changing conditions and launch on progressive experiments to get out of the common rut must lag behind in life's race; for the capacity for adjustment is the

true test of vital power. Any deficiency in this respect dooms us to a state of perpetual stagnation. After the War of 1864 which ended in the loss of their provinces, the Danes made an effort widely to spread education amongst their peasants and to develop at the same time an intensive culture of the soil, with the result that to-day they have become a model to the rest of the rural world. Yugoslavia, a poor agricultural state of Eastern Europe, with agricultural conditions broadly similar to those of Travancore, is to-day running a university for her peasants with considerable success. We may do well to study the working of that institution and establish a similar university here, bearing in mind the peculiarities of our agricultural economy.

The Peasant University of Yugoslovia is situated favourably at Zagreb, the centre of the industrial and administrative activity of the north-western province of the State. The scheme was devised by the Public Health authorities of Yugoslavia. Separate courses of study have been planned for men and women, the former ranging over a period of five to six months, the latter extending over three months. The students are drawn from the peasantry. The aim of the university is so to educate the peasantry that they may be brought to appreciate the activities of intellectual workers and their scientific knowledge and to realise the value of the activities of the Public Health authorities in promoting the health and welfare of the rural population. The courses of instruction centre round tne all-important subject of agriculture. The students are contiuously and intimately associated with the life on the farm. There has so far been none of the drift from the land, so common among the educated youth of our country. The higher level of thought to which the Yugoslavian peasant thus attains has helped him to raise the productive capacity of his land, to economise labour, to combat sickness and thus to raise his standard of life. One "graduate" of this university doubled the number of his cows and pigs by building silos for storage of green fodder whilst he also reconstructed his pig-styes and cow-houses, improved his well, built a new and sanitary manure pit and

white-washed his cow-houses and kitchen. His farm was the centre of attraction to his friends and neighbours for miles around and served as excellent propaganda for his *alma mater*.

The courses of instruction are fairly comprehensive but effective at the same time. Simple lessons in physics and chemistry are given, followed by instruction in biology and hygeine. Soon after this, lessons in history, politics, economics and commercial geography are imparted. The essentials of budget-accounting, national and international trade, criminology, public health, etc. are also explained. The study of these subjects imparts to the students a wide outlook on life helping them to take an intelligent interest in the trade, industry and intellectual activity of the state. Following these come weekly instructions in ethics, psychology, music, poetry and the fine arts. Practical work in hot-houses, vegetable and fruit gardens,stables, poultry houses, carpentries and book-binders' shops, in the kitchens, in serving and washing rooms, is the last phase in this university education. This excellent training helps to balance the intellectual side of the course, giving the young peasant an opportunity to become acquainted with new tools and handicrafts. In the women's course, instruction is given in sewing, weaving, cutting out of garments, cooking and baking, washing, as well as in elementary biology, physiology and general science. Necessary stress is laid on hygeinic life at the home, practice in the sick-room and nursery and in general hygeine. The women-students do all the work in their kitchens and dormitories. Thus methodical instruction is given in regard to the manifold duties of housewife. Both the schemes for man and woman have been found eminently useful though the courses of instruction at the university comprise a good deal more than might be thought possible during a period of less than six months.

The working of the Peasant University at Zagreb is bound to be an eye-opener to the publicists and responsible men in Travancore. We have the necessary requisites here for undertaking a similar task. The Government are benevolent

and are prepared to do their best to promote the welfare of the people. The peasantry is intelligent and mostly literate. The cost of running such a university, too, would not be prohibitive. The Government would do well to take up the responsibility in this direction. A central co-ordinating institution should be started at Trivandrum with an able Vice-Chancellor or Director to guide it. This person must be highly educated and should have thorough knowledge of the theory and practice of rural economics. It would be highly desirable if the services of a person like Dr. Spencer Hatch of the Marthandom Y.M.C.A. could be requisitioned for two or three years to organise the university. Institutions to undertake the teaching work should be started in all the four divisions of the state, four or more institutions being established in each division. These institutions must be located in suitable places. Every institution should be supplied with at least 20 acres for running its own instructional farms. A graduate in Agriculture of any recognized university should be placed at the head of each institution. Most of the teaching work could be undertaken by apportioning the work to the officers in the Department of Agriculture, Public Health, Co-operation, Industries, Forests and Education, thus obviating the necessity for fresh appointments. Hence the administration of the university would not create heavy additional burdens on the tax-payer. The minimum qualification for entry into the university must be kept reasonably low. There need not be any examination at all. Let us try the experiment of an education without examinations.

Much depends upon the way in which the services of the officers in these departments are effectively tapped. The Vice-Chancellor, in consultation with a popular Advisory Board, should draw up the syllabus, broadly following Zagreb, but bearing in mind the peculiarities of the economic structure and life of Travancore. The initial expenditure is not likely to be heavy. The recurring expenditure may not be such as could not be shoudered by this State. The enlightened people of our country would not mind spending some money by way of additional taxation, if the venture would mate-

rialise the rehabilitation of our agriculture and the efficiency of our peasantry. If the peasant is thus taught to live clean and earn more, the country will eventually possess a healthy peasantry who would make themselves useful and intelligent citizens. India requires many universities of this type to tackle her rural problems. We may hope that our eminent Dewan, Sir C. P. Ramaswami Aiyar, would give a lead to the rest of India by inaugurating a Peasant University in this State during his regime, which has so far been a distinguished one.

As I Lay on the Grass

(A. K. G. Nair)

Sometime we see a cloud that's dragonish,
A vapour sometime like a bear or lion,
A towered citadel, a pendent rock,
A forked mountain, or blue promontory
With trees upon 't, that nod into the world
And mock our eyes with air:

Antony and Cleopatra

POETS have told us in tuneful numbers about the wonders of the Heavens, of the glorious stars set in the depths of the blue. We watch the sun, every day of our lives, flaming from the east in gold and sinking in the west amidst a shower of orange and crimson and all the richest colours which some unseen painter throws so lavishly about the sky. It is such glories, the light of the setting sun, and the moon dreaming in the silence of the night, that sheds on the poet's mind 'the light that never was on sea or land.'

No less wonderful than the moon and the stars are clouds. It does one good to watch the wild configurations of the sky. To lie on your back on a lawn, to breathe freely, to gaze sky-ward and drink deep draughts of its grandeur—that is more satisfying to the soul and the senses than paying your bit to gasp for an hour or two in a stuffy theatre, to see ballet-girls lifting their legs and arms and pouting their lips or to see the madness of a sex-hungry world reeled off on the screen. Stretched on your back on six feet of lush grass, you feel as if you were a spectator in the Universal Theatre with the screen unfurled over the top of the world. We are admitted freely into the Theatre. We pay not in silver or gold. We only breathe a silent prayer as we watch the sights.

One night when all the world around me lay as quiet as a child in the dreaming moonlight, I lay thus, my whole being

flooded with gratitude. One can easily understand the elation of Wordsworth when he saw the sunrise on the heights of Snowden or the charm that overtook Keats' spirits as he listened to the sweet strains of the nightingale. The poet is in all of us, from the lowliest Indian peasant, half-clad and shivering, to the heartless holder of millions reclining among cushions and dreaming the wildest sensual dreams. In the latter the spirit is, however, overlaid with a crust of selfishness and callousness handed down the ages. It has deprived them of the capacity for sympathy, for passion. The poets clothe to us what we have commonly seen and generally thought in the magic of words with music and meaning, and behold! we have something new and strange.

As I lay on the grass gazing upward at the sky, I felt as if some invisible person had laid his finger across his lips bidding me be silent and watchful. Big masses of clouds, as white as milk, came racing from the four corners of the sky and formed, all so quickly, into castellated walls and towers. Mounted cannon frowned from the bastions. A fancy came into my mind, a very wild fancy, that perhaps the story of the world through the ages—its battles and bloodshed, its festivities and funerals—is being pictured off on the sky everyday by an unseen operator. The picture changed rapidly. We have watched little children playing with their spades and bucket on the sands, building castles and palaces and all that their rich vision conjures, kicking them back in a moment into a cloud of sand and laughing at the havoc. I felt like watching such playful children. Is somebody laughing behind the scenes at what he himself is making and unmaking?

The clouds rolled on over me and away beyond my view, and with scattered wisps the sky seemed to be clothed richly in cotton wool. A white sheet wound up like a curtain into a long strip and revealed a congregation of stars, like coy maidens listening to the cold sermons of the moon. What that divine communion is about the world shall ever wonder at. And this primitive wonder will keep agape man's eyes eternally in childhood. The scattered wisps massed up and the sight was one of multitudinous white sheep, warm and unshorn, pasturing on level green fields. I looked, in curiosity,

for the shepherd with his blanket and dog. He was nowhere. The sheep melted away as rapidly as they had shaped themselves. Three long narrow streaks of clouds then marshalled themselves into line and spread across the sky like a huge Saivite mark. At either end of it glittered tiny drops of light.

And now my fancy fell plump down. Over me was Bernard Shaw with his long beard and piercing eyes, in one of his most cynical moods. But hard by him stood Rabindranath in his immaculate robes, benevolence beaming from his eyes. The poet of flowers and waterfalls and the hard realist of the earth were there talking about I knew not what. I felt a twinge of pain as the beard of Shaw was torn from his face, as his limbs dropped off and as Tagore dissolved into a shapeless mass. Slowly from the last came a crocodile, as though skimming the surface of a pool, with his jaws ravenously agape, looking for prey. The jaws opened wider and wider and the monstrous creature became indistinguishable. A two-headed puppy was looking hungrily at the moon as at a piece of cheese. Away in the east was a huge lotus with its stalk twisting and trailing far out. The mighty flower separated from its stalk, and driven from its moorings, swam up into the air and dissolved into chaos.

Perhaps it is likely to be said that I am making the sky a playground for my grotesque fancy. But my gentle reader will admit that a fancy that flares into fantastic shapes and feeds the senses, if not the soul, saves man, at least for the time being, from the wretched facts of existence. It saved me, at any rate, from the disconcerting truths of pedagogy, and held fast my mind, for an hour or two, from running on the disheartening thought of a meagre income. Then certainly I was more grateful to the sky and the clouds, the moon and the stars, than to man. They rendered me oblivious of the insincerity to which I was reduced among insincere men, of a great deal of fawning and hypocrisy.

Well, but was that art or accident on the sky? If not a sparrow falls without the knowledge of God, there can be nothing like an accident in this world. Will it be too much to find meaning in a rock slowly chiselled into shape by the corrosive influences of nature or in the shapes of the clouds?

Art, they say, implies an intellectual and emotional effort while the design of an accident is meaningless and effortless. But who could fathom that mind which manipulates the clouds, the seas and the mountains ?

Just one more weird sight I saw before sleep rang down the curtain on these shapes. Overhead was a huge skull, every bone intact, and the gigantic jaws seemed to be shivering. Were they rattling above ear-shot of man ? Two stars were set in the sockets of the eyes. They winked at me, and at the thousands of spectators that were perhaps then looking on. It required for me no greater stretch of fancy to hear in my mind's ear claps of ironic laughter. This huge Symbol stayed on spitefully for a few minutes. And then the skull scattered and the stars were set free out of their sockets. For me this was the most gruesome finish to the grotesque and incoherent "movies" of the sky that night.

Random Shots

(G. K.)

A lady, denouncing the 'purdah', is reported to have attributed women's illiteracy, poverty, ill-health and crimes to it.

In short, Eve, after eating the apple, covered herself, and brought about further troubles.

* * * *

Hundreds, reports a paper, go about unemployed with high academic *decrees*.

For once the devil tells the truth.

* * * *

A very cultured lady told a conference recently that they should be allowed fuller freedom for development.

Be reasonable, sisters! And don't talk about slimming.

* * * *

A paper reports that one Mesaryk, put in charge of many souls, went to an estate in Bengal and sowed seeds of dissension. Litigation ensued.

In matters of the spirit, evidently, as you sow so others reap.

* * * *

"We wear our hearts on our belts, and not on our sleeves, this year," says a fashion-writer in the Womans' Page of the Madras Mail.

Goodness! Where shall we find them some years hence?

* * * *

The authorities of the University of Al Azhar in Cairo are reported to have ruled on a point of Moslem Religious Law that if a dog licks a person who has just finished his prayers he is not rendered impure, nor his prayers ineffective.

For do they not also serve who only stand and lick ?

* * * *

"Everything is in readiness for the birth of Princess Juliana's Baby" says a report.

There was a pretty situation in Amsterdam !

Sir Seymour Hicks, in an article in the *Strand*, says of Marie Tempest, the famous actress, that he would "take off not only my hat and my gloves but my shoes to her in admiration"

Tut, tut! The very limit! Let it go no further.

* * * *

Doctors hesitate to give certificates to husbands and wives, petitioning for divorce, on the ground of incurable insanity, under the New Divorce Act, says a London correspondent.

Even doctors have a conscience. How to certify when husbands and wives show some sanity?

* * * *

Hollywood, so long in labour, has at last brought forth a word to describe the quality that makes for success in a star. 'Zing' is the word.

Just like Hollywood! There is no stamp of parentage.

* * * *

A distinguished lady takes pride in the fact that no man has yet won the Nobel Prize in more than one subject, while a woman has.

Why be single-minded, O Man?

* * * *

A leader in the *Madras Mail* says that, when a hen produces eggs, the cock crows about it and gets talked about in consequence.

With man it is the other way. The father doesn't come into the picture at all.

The Un-Attainable

(K. Sreedharan Nair, Class IV)

Joy!—the mainspring which sets life's machine on
The go: what a frantic search I made to
Clasp thee to my breast and volatalise
Into glorious nothingness! Tempter
That you are, you escaped; to run on and
Wink an invitation to follow you.
I did, and disappointment I met
On the way. "Fool!" he sneered, "you won't reach
It". Nothing daunted, I ran. I knew not
You are a rare visitor. I still run
To come abreast of you. Better to run
For ever than remain in this rotten
World which likes to blame, sneer and to torture.
Heartlessness is its asset.
                                        Joy dear!
When I unconsciously stretch out my hand
Towards you as a respite from the thick
And Lethe'd dullness holding supreme sway
Here, an accusing finger the world in
Anger points. "The tragedy of youth
Spoilt by sheer indolence" they murmur—
"Perverted" and such like. Blame them, I won't.
Enough have I seen to be angry t'wards
Them. The storm follows the calm. Mimicry
The motto of this stereotyped world
Is. I don't follow suit. That's where I err
'Ccording to them! Indolence forsooth! Joy,
You who see how I strive, be judge. Despite
Your mercilessness, you'll be impartial,
I am sure. Perverted? No! Diverted, I
May be, into a tortuous and tedious,
Yet the right, way to attain that I long
For. A sixth sense is my guide and he finds
In me an obedient follower.

Life's short span may find my work unfinished
And me as far away from you then as
I was at the beginning. After that
My soul will shoot and cleave through space like yon
Meteor in the amethyst sky. But
Unlike the latter it will flare not to
Funk at all till it melts into you and
Forms a glorious constellation.
Then,
The world in awe will look at us poised
Up there in the void, and say, "look,
That's him we ignored, trampled underfoot
Forgetting he was our brother. And now-
Oh! who is he to us?" Together we
Will answer: "I'm still your brother!"
Till then,
Where am I to look for you? Nowhere can
I see joy eternal, perfect and calm.
The brilliant flower drenched with dew and
Nodding in the breeze with the love-sick bees
Murmurring, hovering, is transience
Itself. The air absorbs its perfume; the
Heat, life and what remains is a drooping
Relic of what once was beautiful: and
The bees melt away.
A rock-bound coast-line
Sprinkled with coloured sarees and dancing
Parasols and cigarette-smoke, with the
Wavelets crowned, with wreaths of white foam gently
Patting the jutting rocks, is aglow with
The rays of the setting sun. Only for
A moment! The sun dives. A calm. And then
The cold howling wind heralds the approach
Of a storm. The dry leaves make a stampede
Towards the ground in a forest near.
The owl looks in glee and the gull wails for
His mate in a crag-bound nest. An angry
Growl in the heavens is followed by a
Blinding flash. The dripping foliage, the

Slimy rocks and the bleak promontory
Surmounted by a lone figure with
Pale drawn face and arms outstretched and the wet
Garments flapping against the wind, poised
For a dive into the raging, seething
Inferno below—and freedom!—all shine
As in a dream and lapse again into
Darkness. Life is a quagmire of sorrow
Interspersed with minute rocks of joy, but
No foot-hold do they afford!
Such is joy
That hides behind an impenetrable
Barrier of suffering. The world, bit
By bit, its mercilessness imbibe and
When in dire need for help I cry they sit
Stolid. "It's Heaven or Hell for me!" I
Cry. "Go to Hell!" they say with mouths askew.
They can, if they only will. But—may God
Bless them!—they won't, as the wealthy
Tyrant lounging under the whirring fan
Listens with a smile to the thud of the
Starved emaciated limbs of the beggar
Ambling, shuffling, pad-padding in the hard
Pavement below and would not raise even
A finger for his relief. A funny
Interlude it is in his pleasant life!
But he forgets what suffering, tears and
Life-blood have gone to the making of his
Citadel of enjoyment.
Am I doomed
To disappointment in my quest here?
What, if I am? What if the world deride
And criticise me? I won't quail, armoured
As I am by Hope. Let's the pursuer
And the pursued be till we meet and blend
Into one!

THE SPIRIT OF ADVENTURE (Continued from page 24)

no property to manage. Suppose we are confronted with a menace of pickpockets. The Socialist remedy would be to make it a law that we should have no pockets on our garments, lest the pockets be picked. Chesterton has put it in his inimitable way in one of his books: "A man sets out to distribute milk to mothers or families or the whole community. He very soon discovers that distribution is not so easy as it looks. Before long, he is perfectly familiar with the fact of people intercepting milk, stealing milk, making a corner in milk, poisoning milk. He is very naturally in a rage, which verges on a revolutionary rage; nor is he wrong in proposing even precipitate and violent action against those who swindle about milk or poison milk. But there always comes a time when he is tempted to turn, in a towering passion, and say 'There shall be no milk'." The philosophers will then sit back and pronounce that milk is an evil, that pockets are an evil, just as they have satisfied themselves that property is an evil. If you press the argument, they will perhaps admit that property is not in itself bad, but is invariably put to bad uses by man. Man has to be protected against himself. The Socialist reorganisation of society is a confession of defeat. It is based upon the damaging admission that the ordinary man is not fit to be in charge of himself. But it is not the only sort of reorganisation that could be thought of, for doing away with inequalities in the distribution of wealth.

One could find any number of other instances of the modern tendency to shirk a straight fight with the world, the flesh and the devil. We find it difficult to consume alcoholic drinks in moderate quantities. We therefore introduce Prohibition. I am not contending that, under present circumstances in India, Prohibition is not a necessity. I do not know. But I do know what Prohibition implies morally; it means that people have to be protected against themselves and are not worthy to be in charge of themselves.

Then there is voluntary Euthanasia. The theory is that, if a man finds himself incurably ill, he should, if he likes, be allowed to put an end to his own life and the State should

provide facilities for his doing so. This, again, is defeatism. You are not brave enough to go through the fight to the end; you lack sportsmanship, the greatest manifestation of which is a resignation to the will of God. The advocates of voluntary Euthanasia do not seem to realise its far-reaching implications. An incurable disease may not be as terrible or unendurable as the loss of one's good name; would a person, in such circumstances, be allowed to take his own life? One should not be surprised if he is. There is so little respect today for the sanctity of human life.

I now come back to the point with which I started. The great modern peril is that the spirit of adventure is rapidly disappearing from human lives. What with Socialism, Pacifism, Prohibition, and totalitarian organisations generally, life is now a conducted tour and not an adventure. We are, like so many gaping tourists, being taken around by somebody else. We are told what to do, what to look at, what to learn. In the modern Utopia, I suppose, everybody will behave like everybody else; and the people will be so bored with having nothing to do on their own, that the Utopian Millenium will be characterised as the Age of Yawning.

The reason why such a big mistake is being made, is that people take a very limited view of human life. To the modernist, the Son of Man lives by bread alone. Why should one take big risks in life if the end of life were the end of all? The materialist calculates everything in terms of earthly comfort and convenience; the beatitudes do not exist for him; he does not realise that life could be enriched by deeds of pure sacrifice. When the great Indian epic, the *Ramayana*, comes to be rewritten according to the materialistic recipe, it is said, Rama would be represented as journeying to Ceylon not with a view to rescuing Sita and punishing Ravana, but only to open a new trade-route to that Island, and if possible, to sign an agreement regarding the cocoanut industry.

Perhaps scientific explanations, when viewed from the wrong angle, may help to foster materialistic glibness. The scientist tries to explain natural phenomena; he does not explain away the mystery of the universe; instead, every new

discovery only makes the mystery more and more awesome. But the conceited student comes away with the impression that he is in the know of eternal things, while in fact even little things remain as mysterious as ever. Some time ago an American scientist made a chemical analysis of man's body: It contained so much iron, so much copper, so much sulpher, calcium, and so on. He calculated the price of each substance and the total came to just 95 cents, just less than three rupees in Indian money. A rather humiliating discovery, if the human anatomy were all. There is a story of a conceited chemist who quarrelled with his wife. She began to weep. But her husband was not impressed. He said: "What care I for tears? After all, what are tears? A little sodium chloride, a small percentage of phosphorous salts, and the rest of it mere water."

The peril I suppose is obvious. Life is being deprived of Romance. Romance has been described as wonder added to beauty. To those whose sensibilities are not dead, there is both beauty and mystery in life. But we are rapidly becoming indifferent to the Beauty of life, and we have almost lost our sense of wonder. We are told that the next step in our educative progress will be what is called the practicalisation of education. The phrase is not mine; and I suppose it is only an unattractive way of saying vocational training or technical education. It may be true that our schools and colleges turn out too many unemployable young men nowadays. The graduates of the new university will, it seems, be highly efficient technicians. But we should put first things first. And the primary function of education is to cultivate in the minds of students a spirit of adventure, of courage, of willingness to take risks, of faith that transcends earthly things. To endeavour to realise the full significance of life, to enrich it with beauty and heroism, is what we are at school for. For there are more things in heaven and earth than are dreamt of in our philosophy of efficiency.

VOLLEY-BALL WINNERS: MADRAS OLYMPICS.

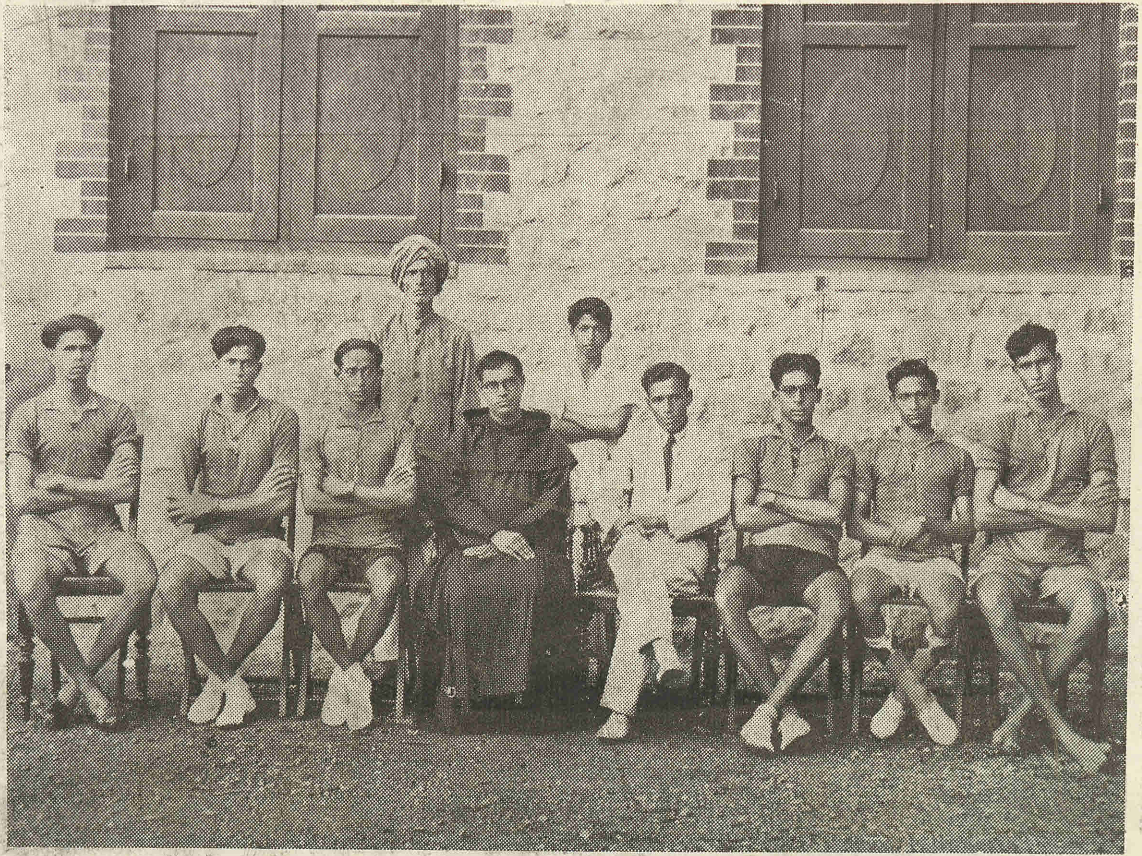

Left to right—Sitting: Mr. T. J. Joseph, Mr. P. P. Pothen, Mr. M. C. Kuncheria *(General Captain)* Rev. Fr. Romeo Thomas, M. A., L. T. *(Principal)* Mr. K. V. Thomas B. A., *(Physical Director)* Mr. K. M. Mathew *(Captain)* Mr. M. C. Josph, and Mr. P. M. Thomas.
Standing: Markers.

M. C. KUNCHERIA,

General Captain

(awarded the prize for general proficiency in games, 1937 and '38)

DEPARTMENT OF PHYSICAL EDUCATION

The first term of the current academic year glided away without much excitement. The election of the office-bearers and the participation of the Volley ball Team in the Rev. Fr. Bertram Memorial Tournament were the only noteworthy incidents of the term. The experience at Loyola was very disappointing, but immensely instructive. Though the referee of our match declared our team as defeated and the Tournament Committee confirmed the decision of the referee, the true sportsmanlike spirit of the Physical Training College Team, our opponents in the tournament match, and of the authorities of the Physical Training College, redeemed our position by their declining their victory over our team and withdrawal from the tournament.

The present has been a Volley-ball year. The Physical Director was very desirous that the volley-ball team should compete in the Travancore Inter-Collegiate Volley-ball Tournament In the tournament our team had to meet the Science College Team for the semi-finals and the Arts College Team for the finals The spectators, with the exception of a few of our Old Boys, were hostile and demonstrated their hostility in several ways. But our superior skill and team-work decided the day in our favour. The individual cups were distributad by Captain Godavarma Raja after the finals of the Inter-Collegiate Sports Meet.

A friendly match was played against the Pulincunnoo Volley-ball team. Our team was victorious and there was no need to play a third game.

When the application-form for entry in the Madras Olympic Volley-ball Tournament reached the College, the Principal, who realised that the Volley-team of the College was exceptionally good, thought that our discomfiture at Loyola might be retrieved in another chance at Madras. The players knew that it was a good chance for winning distinction for themselves and glory for the College. But the imminence of the University Examinations made most of them a bit reluctant. To be frank, I was for going, though, for the sake of appearances, I showed some unwillingness. At length, the play-instinct overcame all other considerations. The college-team competed in the tournament. The semi-finals was the toughest fight. Our opponents were the Madura Y. M. C. A. team, a really strong one. Our Physical Director who was

watching the progress of the match might not perhaps have experienced a more anxious momnet in his life. In the short space of two and a half hours during which three games of fifteen points each were played, he is reported to have smoked away seventeen Gold-Flake cigarettes. Afterwards he said that in those two and a half hours he had grown two and a half years older. For the finals we met the Physical Training College-team whom we had already met twice during our first expedition to Madras. But the team contained two sturdy Punjabis of 6 ft. 4" and 6 ft 3" height, and a famous Malayali volley-ball player. It had grown much stronger by constant practice. The finals, therefore, was also a hard fight, though not so tough as our semi-finals. The cry of 'Pluck up, Travancore' from the Travancore competitors for the Olympic Sports ever cheered and encouraged us in our game. As soon as the telegram of the good tidings from the Physical Director reached the College, the Principal announced a day and a half as holidays in honour of the success of the Volley-team. On the return of the Volley-team the Principal was profuse in his appreciation of the players of the team. A party was given to the Physical Director and the College Volley-team. The Warden and the members of the S. H. Hostel gave a grand garden-party to the victors of the Madras Olympic Volley-ball tournament when most of the Lecturers of the College were present.

The College sent eight competitors for the different items in the Inter-Collegiate Sports Meet at Trivandrum. Only two of them distinguished themselves in the sports. Mr. A. J. Easo of the iii class for one mile race and Mr. K. Prabhakara Panikkar of ii class for shot-put won individual cups at the Sports Meet.

For the N. S. S. Annual Tournaments, two foot-ball teams, two volley-teams, three badminton-teams and one hockey-team were enlisted. The tournaments, according to the Prospectus, were to commence from Thulam '113. But they are not begun yet. The only item started was the Foot-ball tournament open to all. Our team was fixed to play on Selection Examination days. After two matches which ended in a draw, as the Tournament Committee could not postpone the continuation-match to some date after the examinations, we did not compete, and hence our team was scratched.

This year the authorities of the College have begun to fix the courts permanently. The basket-ball court which was often shifted is now settled. A little more improvement in the court will make it a good court. Three tennis-courts have been laid out for students and two for the Staff. The defects of the tennis-courts, I am sure, will be

removed by Rev. Fr. Hadrian who is reported to have thoroughly examined the various courts at Trivandrum during the exhibition matches by the world-champions. The Hockey-field is to be extended and walls around it repaired. The foot-ball field badly needs expansion and levelling. When it is done it will be possible to construct a good track around the field.

The College-Day Sports and Annual tournaments were arranged to be over by the middle of February. But owing to the unusual rainfall in February, the Annual Sports could be held only on the 26th. Mr. S. Balan Pillai won the championship by scoring twenty points. Mr. Felix D'Cruz was given a special cup for scoring the next highest number of points. *(The results of the competitions are published a few pages further down.)*

We acknowledge gratefully that the College Authorities have always taken a keen interest in physical education, and have grudged neither pains nor money for its promotion.

M. C. Kuncheria,
General Captain.

"Drawing an animal, grandpa."
"What animal, little artist ?"
"Oh! How can I say that definitely before finishing it, grandpa?"

COLLEGE DAY

The College Day was celebrated on 18th. February, 1938, with a public meeting (2-30 P. M.) at which Mr. C. V. Chandrasekharan, M. A. (*Oxon.*), Pro-Vice-Chancellor of the Travancore University, presided with distinction. His Excellency the Bishop of Changanacherry was present throughout.

Mr. P. R. Krishna Iyer, M. A., who made the welcome speech, referred, in highly encomiastic terms, to the 'ripe scholarship and administrative ability' of the President, the 'magic of his personality' and his clear grasp of educational problems. Referring to the creation of the Travancore University, he said that it was a timely and appropriate venture. "To most of our students here", he said, "the Madras University has been some intangible, impersonal, elusive being—genus and species not known—residing in some mysterious, Olympian seclusion, visiting them punctually twice a year with hard conundrums in the shape of difficult and pedantic questions—occasionally out of the syllabus—and distributing success with (as they complain) something approaching Shylockian niggardliness". But with the inauguration of the Travancore University, he hoped that it would be possible for private Colleges in the State to participate more intimately in the life, work and atmosphere of the University. Welcoming next Dr. Mees, the learned lecturer of the evening, Mr. Krishna Iyer dwelt upon the natural, cultural and other affinities between Holland and Kuttanad and referred, in passing, to the story of the Dutch boy who stopped the breach in the dyke with his finger and saved his country at the possible risk of his life. "India", he said, "has in the past attracted different classes of explorers. You have all heard of a venerable Miss. Mayo who undertook a hurricane tour of our country and wrote a book whose main thesis is that India is the plague-spot of the world. Here we have Dr. Mees who has been in this country for over two years and has not yet, to the best of my belief, writen a book on India. That shows the patient and scientific scholar who wants data for his conclusions". Mr. P. R. Krishna Iyer concluded with a hearty welcome to all the guests of the evening and in particular to H. E. the Bishop of Changanacherry, the Patron and Proprietor of the College.

V. Rev. Fr. Romeo Thomas M. A., L. T., T. O. C. D, Principal, then read his report for the year 1937-'38, from which the following are extracts:—

"The College is administered by a Managing Board of five members, who are ultimately responsible to the Bishop of Changanacherry, the

patron and proprietor of the College. The Managing Board was reconstituted in the past year in accordance with the directions of the University. The Rules of Administration and the Service Rules for the staff were revised.

* * * * * *

"The greatest achievement of the year has been the completion of the immense Science Laboratory building................

"The College can now boast of an immense laboratory, 430 feet long (including the wings), 50 feet broad (including the verandas), and two storeys high, with a central portico in the form of a lofty tower, a hundred feet high, surmounted by a statue of Christ the King, 15 ft. high. The present needs of our Science Departments in the matter of accommodation are amply provided for. Our Laboratory can now compare favourably with any other Laboratory attached to a private college.

* * * * * *

"With the completion of the new Science Block, the Botany and Zoology laboratories have been shifted to the first floor. In the old building, the Botany and Zoology laboratories had a floor space of only 2400 and 2800 sq. ft. respectively. In the new building these departments have been given ample floor space. The Botany department now gets a floor space of 5000 sq. ft. and the Zoology Department, a floor space of 5200 sq. ft.

* * * * * *

"In the matter of equipment also, we think we are second to none among private colleges. Our laboratories and library are well equipped. A sum of Rs. 10,021—12—4 has been spent in the past year upon equipment, as can be seen from the following table:—

Furniture	Rs. 2261—15—2
Library	Rs. 2746— 5—6
Botany Laboratory	Rs. 1154— 5—0
Zoology Laboratory	Rs. 806—15—6
Physics Laboratory	Rs. 1742—11—2
Chemistry Laboratory	Rs. 1309— 8—0
Total	Rs.10,021—12—4.

* * * * * *

"The University has also recently sanctioned affiliation in Syriac under Part II of the Intermediate and the B. A. Courses, and further

affiliation in Sanskrit under Part II of the B. A. Course.

* * * * * *

"We have now on the rolls of the College 544 students as against 494 of last year. The strength at the beginning of this year was 553. Owing to the limited number of seats in the various science groups of the B. A. and the Intermediate classes, we had to refuse admission to about 50 students in the Intermediate Science Groups and to a good many in the B. A. Science Groups. All the fifteen seats in the Botany and Zoology Groups of the B. A. pass course were filled up. In the Intermediate also all the 100 seats in the Physics and Chemistry groups and the 80 seats in the Natural Science group were filled up.

* * * * * *

"With regard to discipline, I am happy to say that the conduct of our students has on the whole been satisfactory. It has been marked by a spirit of respect and friendliness towards the staff and the other authorities. This dispositon is a powerful help for maintaining discipline. We try to pay individual attention to our students and to be in frequent touch with their guardians. Progress reports are sent twice in the year to the guardians and they are informed in time of any serious breach of discipline or gross neglect of studies on the part of the students.

* * * * * *

"The following changes have been made in the staff since the last academic year. Mr. R. P. Kulandaiswami Pillai B. A., L. T., L. C. P., retired from service, and in his place was appointed Mr. V. V. John B. A., (Hons) First class, first in rank in the Madras University, M. A., (Oxon.), as additional lecturer in English. Messrs. V. Vaitheeswaran and A. Hari Bhat, temporary tutors in English, were relieved and in their places Messrs. P. T. Chacko M. A., and P. K Kurian B. A., were appointed. Mr. P. C. Mathew B. Sc. (Hons.), demonstrator in Botany, rejoined duty in June after his temporary service as Botany assistant in the St. Aloysius' College, Mangalore.

* * * * * *

'The College authorities spent in the last year about Rs. 1500 in preparing and laying out additional play-grounds. Our students have been taking greater interest in the various games and have proved their ability in Inter-Collegiate Tournaments and sports. In Volley ball our students have kept up their pre-eminence and won fresh laurels. In the Inter-Collegiate Volley ball tournament at Trivandrum and in the

Olympics at Madras, our teams came out victorious in the finals. Hearty congratulations to the players and the Physical Director.

* * * * * *

"In sports also our students fared very well as compared with the results achieved in previous years. In the Inter-Collegiate sports held at Trivandrum, our students won second places in one Mile Race and Shot Put, and third places in Pole Vault, Hop-Step-and-Jump, and High Jump.

* * * * * *

"The College Debating Society was reconstituted, at the beginning of this year, on the lines of the Parliamentary Debating Societies of certain other Colleges and Universities. The President, the Vice-President and the Secretary are elected half-yearly from among the students, and the affairs of the Society are, subject to the Principal's approval, managed by a Standing Committee of which the majority are elected by the students. The new arrangements aroused great enthusiasm among the members. Several very lively debates were held during the year, among which particular mention may be made of an Inter-Collegiate Debate on *Prohibition*, held in November, in which a debating team from the St. Thomas' College, Trichur, took part. In January the Society accepted an invitation from the St Thomas' and sent a debating team to Trichur, to take part in a discussion on whether Indian Universities should at present attach greater importance to the humanities or to technology. Among extraordinary meetings, special mention may be made of the inaugural address delivered by Mr. G. Ramachandran, Secretary of the Kerala Provincial Harijan Sevak Sangh, and the visit of Dr. Pattabhi Sitaramayya, President of the Indian States Peoples' Conference.

* * * * * *

"Of the 544 students on the rolls of the College, 294 are residing in the College Hostels under the immediate supervision and control of resident wardens. Of the others, 89 are residing in approved lodgings which are supervised by members of the staff. All students who are not residing in the College Hostels or with their parents or guardians are placed under the special supervision of one or other of the members of the teaching staff."

* * * * * *

When the Principal had finished reading his report, Mr. C. V. Chandrasekharan rose to make his 'introductory speech', in the course of which he said:—

"Though I visited this College only a few weeks ago and saw it at work and was taken over the new buildings by your Principal, I readily accepted this invitation to preside over the College Day Celebrations, because I realised that this is a remarkable year in the history of the College and I felt I should enjoy the privilege of being present here and participating in the rejoicings of the students. I am afraid I shall not be able to respond with equal eloquence to the extremely flattering welcome extended to me by Mr. P. R. Krishna Iyer. He has almost suffocated me by his praise and my reply will be rather halting and lame. It gives me real and genuine pleasure to be present here to-day. Your College has made all-round progress this year. The greatest achievement is the stately building that has come up thanks to your patron, His Excellency the Bishop of Changanacherry. The enrolment of the College has increased this year. Your success in sports is not the least important or the least significant of your achievements. It was the opinion until last year in all the influential circles of the Madras University that this College was the weakest of the affiliated Colleges. But as if by magic, through tbe unremitting labours of the Bishop and the Principal, it has been possib.e for the College to remove the major defects and weaknesses, and it now stands as one among the best Colleges affiliated to the Madras University. This is the last celebration of your College Day as a College affiliated to the Madras University. Next year your College will be a part of the Travancore University which will accept this College as an asset, and not as a liability. I am grateful for that. Your College has taken a full share and has readily co-operated in the task of organising the University. The two first grade private Colleges in the State, the Union Christian College at Alwaye and the St. Berchmans' College, Changanacherry, have been given very real privileges in the new University. Those of us who know the Madras University closely, realise that the mofussil Colleges do not enjoy the same privileges or facilities as the Colleges in the City of Madras. I feel confident that this College will take a full share in the life of the new University."

Dr. G. H. Mees, M. A. *(Cantab.)* LL. D. (*Leyden*), then addressed the gathering on 'Education'. Thanking Mr. P. R. Krishna Iyer for the very kind terms in which he had welcomed him, he said:

"Every time I come to Travancore I feel quite at home. It reminds me of home. There, too, everything is green and there are lots of water. By the way, the story of the boy who kept his finger in the dyke I have heard everywhere, but not at home *(laughter)*. I have noticed that Indians are most welcome in Holland, they are quite at home with us."

(*The speech on 'Education' is reproduced in full elsewhere. See page 1*)

*　　*　　*　　*　　*　　*

Mr. C. V. Chandrasekharan, in his concluding speech, said:—

"We have listened to a very suggestive lecture and we are grateful to Dr. Mees for having come all the way from Trivandrum and given us valuable suggestions in this all-important matter of education. I quite agree with him that there is a great lack of personal contact between teachers and students in our Colleges and Universities. This is one of our most important defects. Of course, the main reason for this is that our Universities and Colleges have not the genuine residential system which Oxford and Cambridge have. Two or three hostels do not make a residential system. The residential system involves teachers and students living together. You must provide hostels for students and residences for the staff. Thus a close and informal contact between the staff and the students will become not only possible but easy. But even with our limited facilities there is not as much of personal contact as there might be. I sometimes think it is at least fifty per cent the fault of the students. When I was a Professor I used to invite the students to come and see me at home. Well, one or two occasionally turned up. Students are not keen about personal contact; a great majority of them, when they come, are tongue-tied and shy and behave like snails in their shells. You cannot converse with them. Leacock says of Oxford and Cambridge that students and professors sit and smoke at each other and get to know each other. Students feel at ease in the presence of their professors. They discuss everything on earth and in Heaven: philoso-

phy, science, aesthetics, week after week, term after term, year after year. That, you will see, is education in the sense of unfolding of personality. A great majority of our students do not care for all that. Conditions are different with us. If you give a student a book to read in the hope of discussing it with him later, it sometimes disappears (*laughter.*) It is up to the students as much as it is up to the professors to make full use of the opportunities of personal contact.

"Another difficulty we have with regard to University education throughout the world at present is the prevailing uncertainty and doubt about everything, about God and the Devil, the soul and spirit of man and all religions and systems, all ultimate values. The Catholic Church has got a completely self-contained philosophy of its own, satisfying to those who accept it without question; but for those who do not, it is all uncertain. The Jesuits have their dogmas which if you accept, the rest follows as the day follows night. This uncertainty affects education in various ways The medieval systems of education were perhaps more satisfactory in one sense, because people then believed in a certain scheme of things. Until the 19th century people believed in a certain way of life and a certain way of looking at things. But now we are consumed by philosophic doubt about everything. Science, it is true, has now become more humble and more respectful towards the mystery of things. Great scientists feel that science cannot explain everything. So there is uncertainty. The teacher must have a definite scheme to work for. Otherwise, he is at a loose end and he cannot produce results. The Nazis have their own system. They will scoff at Dr. Mees' ideas of unfolding of personality. If you talk of personality to them they will send you to a concentration camp. However crude and narrow their ideal is, it is something definite. I wish sometimes I were in Germany or Russia, where the State tells you definitely: you must be this, and not that. The idea of personality raises many complicated questions of God, religion, and morals which are baffling to us. That is the difficulty.

"This College has my sincerest and best wishes for its prosperity. I trust that it will make its own substantial contribution to the life and work of the new University."

* * * * * *

Mr. Thomas Kondody, Secretary of the College Debating Society, having proposed a vote of thanks, the meeting terminated with the singing of 'Vancheesamangalam'.

* * * * * *

At 8-30 P. M. was staged a Malayalam drama entitled 'Ravivarma Chakravarti'

Dr. G. H. Mees, who attended the performance from beginning to end, writes to Mr. K. Sankara Pillai: —

"The play contained very many good elements, but was much too long. The two requisites for a play are unity of action (time) and unity of place. This means that the acts should take place in as few periods of time as possible, two, or three at the most, and in as few places as possible, two, or three or at most four

"Thus not the whole of a story should be acted in a play, but only a few dramatic incidents. The rest of the story can perhaps be recounted in passing by one of the actors, or otherwise printed on the programme in a few words. Thus there will be two, three, or at most four, long acts, and as many intervals.

"The direction was quite good. If no furniture of the period is available, it is better to take mere wooden boxes and drape them with coloured cloth or something as seats and thrones, than to use ugly present-day chairs. The dresses were quite interesting and nice, but some of them were not in accordance with the period. Surely, military men at that time did not wear white shorts which were a later British introduction! It would be also good if the screens were more thoroughly Indian, or otherwise *modern* in style.

"The acting was very good, indeed. It was good to see that the actors felt quite at home on the stage and confident. You have very promising material there. They were natural and enjoyed it, and consequently the audience enjoyed it. I tell you I enjoyed it and remained right till the end, though I understood only a few words of it.

"It is most laudable that you chose a subject from Indian history. I am sure, if the subsequent efforts will be in proportion better than this first one, you will book great successes in the future.

"The material is there, and the material is first class, in historical matter as well as in actors. It is only a matter of learning the techni-

cal aspect of things. Once that will be mastered, you will be able to do anything.

"I was very glad to be present, since I am not only much interested in acting, but also in *Indian acting*. Let me wish your Dramatic Society the best that can be wished: Joy and Success."

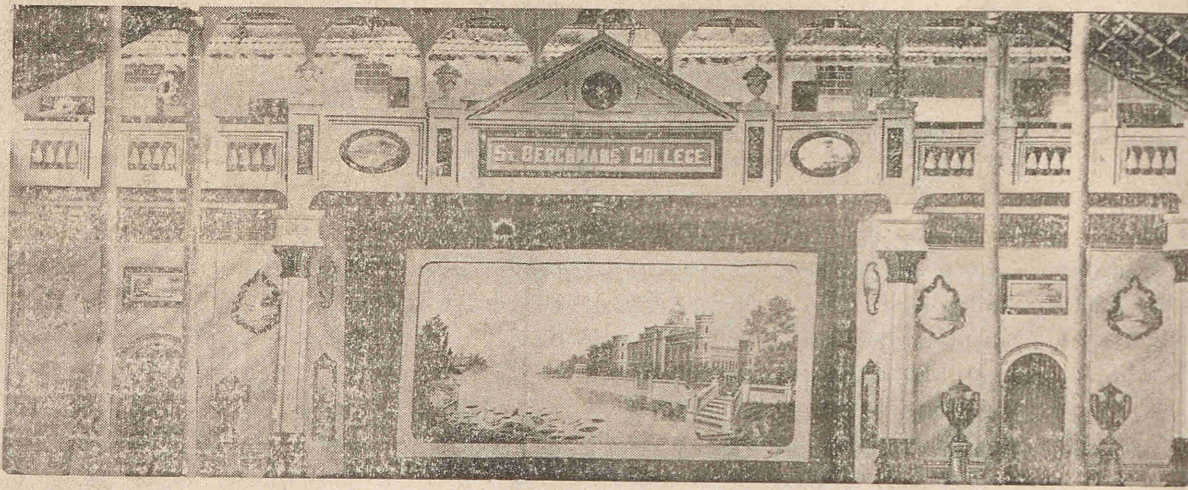

The College Stage

[The College Stage is the joint product of the architectural skill of Rev. Fr. J. Hadrian and the artistic genius of Mr. A. Parameswaran Pillai, drawing master in the English High School, Karukachal. There is a refreshing modernity about the drawings of Mr. Parameswaran Pillai. The lines are faultless, the perspective just, the illusion of reality perfect. We are confident that this artist has a great future before him

— *Ed.*]

Sitting row (from left to right) :—

1.	*Venad Minister:*	Mr. P. S Krishnan Nair	iii Class
2.	*Chola King:*	„ Cyriac J. Nidhiri	i Class
3.	*Pandya King:*	„ M. E. George	iii Class
4.	*Pandya Princess* (Heroine)	„ M. K. Oommen	i Class
5.	*Venad King Ravi Varma* (Hero)	„ S. Raghavan Pillai	iii Class
6.	*First Prince of Pandya Vikrama*	„ K Velu Pillai	iii Class
7.	*First Princess of Pandya*	„ V. Sreedharan Nair	iii Class
8.	*Yuva Raja of Venad(Adithyavarma)*	Mr. A. T. Chacko	i Class
9.	*The Young Pandya Princess' Companion*	Mr. K. P. Damodaran Nair	i Class

Middle row Standing—(from left to right)

1.	*Venad Kanchuki*	Mr. P. G. Krishnan Nair	ii Class
2.	*Pulavar the Courtier of Pandya King:*	Mr. P. Vydyanatha Iyer	iii Class
3.	*Venganur Pillai of Venad*	Mr. P. Kumara Pillai	i Class
4.	*Pandya Commander*	„ C. P. Hameed	i Class
5.	*Kallarackel Tharakan*	„ P. C. Kurian	iv Class
6.	*Venad Muhammadan Commander*	„ M. Bhaskaran Nair	i Class

Top row Standing—(from left to right)

1.	*Mampilli Nambudhiri in guise of a Lata Guru*	„ P. R. Madhavan Pillai	iii Class
2.	*Prince Manikanta of Vembala Nad*	Mr. P. Bhaskaran Pillai	i Class
3.	*Moothedathu Namputhiri*	Mr. K. M. George	i Class

൧-ാം അങ്കം—൨-ാംരംഗം

(രവിവർമ്മൻ വിവാഹാലോചനയ്ക്കായി വിക്രമസന്നിധിയിലേക്ക് അയച്ചിട്ടുള്ള ദൂതൻ—മൂത്തേടത്തുനമ്പൂരി—വേഷം മാറിച്ചെന്നു കുമാരിയേയും തോഴിയേയും ഉദ്യാനത്തിൽവെച്ചു കാണുന്നു.)

മൂത്തേടം: "ഈ കുമാരി, കേരളരാജാവായ വീരരവിവർമ്മന്റെ പട്ടമഹിഷിയായി ഭവിക്കും. എന്റെ വാക്യം വേദവാക്യംപോലെ പററും. സംശയമില്ല".

൩-ാം അങ്കം ൪-ാം രംഗം.

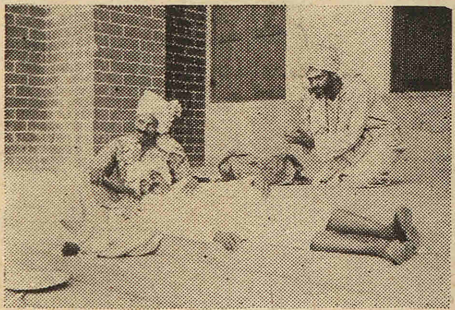

സത്രത്തിൽവെച്ചു പെട്ടെന്നുസുഖക്കേടു പിടിപെട്ട വെങ്ങാനൂർ പിള്ളയ്ക്ക്, ലാടഗുരു ഔഷധം കൊടുക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു.

(Photos by Dr. G. H. Mees)

൪-ാം അങ്കം ൩-ാം രംഗം.

(കേരളീയപടകുടീരത്തിൽവെച്ചു ചോളസ്യാലനെ പിടികൂടുന്ന രംഗം)

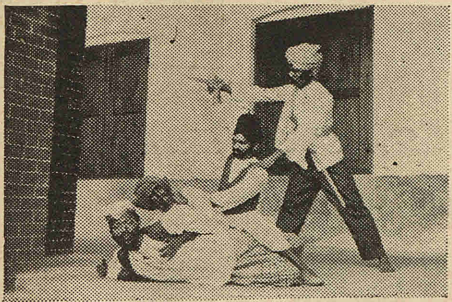

അടിയിൽ കിടക്കുന്ന ആൾ സാധുവായ ലബ്ബയും, അതിനു മുകളിലേതു ചോളസ്യാലനും ആണ്. ചോളസ്യാലനെക്കൊല്ലാനോങ്ങിയ റാവുത്തരുടെ കഠാരിയെ, തരകൻ പിന്നിൽക്കൂടിവന്നു പെട്ടെന്നു പിടിച്ചുവാങ്ങുന്നു.

Dr. G. H. Mees, M. A. (Cantab); LL. D. (Leyden).

PRIZE WINNERS 1937 - '38.

1. **Religious Instruction:**

IV U. C.	Mr. M. C. Joseph	No. 16
II U. C.	Mr. K. M. Joseph	No. 10

2. **Dr Kurialacherry Gold Medal:**
   Mr. P. S. Mahadeva Iyer
3. **The College Gold Medal:**
   Mr. B. Balakrishnan Nair
4. **Watts' Gold Medal:** *Not Awarded*
5. **Economics Medal:**
   (Instituted by Mr. Alexander Joshua)
   Mr. K. Vasudevan Nair 1936—'37

5-a. **Special Award:**
to the best student actor, English Drama, 1937—
Mr. Paul Thottan, II U. C.

6. **Champion Cup for Students**
   Mr. S. Balan Pillai (20 points)
   Mr. Felix D' Cruz (18 points)
7. **Special Prize:** Proficiency in Games
   Mr. M. C. Kuncheria '37
   Do. '38
8. **Good Conduct:**

IV U. C.	Mr. M. C. Joseph	No 16
II U. C.	Mr. K. K. Chacko	No. 84

9. **General Proficiency:**

IV U. C.	Mathematics	Mr M. C. Joseph	No. 16
	Botany	*Not Awarded*	
	Zoology	*Not Awarded*	
	Economics	Rev. Fr. M. C George	No. 87
II U. C.	Group I	Mr. R. Sivaswami Iyer	No. 32
	Group II	Mr. K. K. Chacko	No. 84
	Group III	Mr. Hrishi Kesava Das	No. 172

10. **English Essay:**

B. A. Section

1st Prize	Mr. K. P. Kesavan	IV U. C.
2nd Prize	Mr. V. D. Antony	IV U. C.

Inter. Section

1st Prize	Mr. Joseph Valiaveettil	II U. C.
2nd Prize	Mr. V. J. Augustine	II U. C.

11. Malayalam Essay:

B. A. Section

1st Prize	Mr. P. K. Madhavan	III U. C.
2nd Prize	Mr. K. P. Kesavan	IV U. C.

Inter Section

1st Prize	Mr. Varghese J. Vallavanthra	I U. C.
2nd Prize	Mr. J. Mathai	II U. C.

12. English Extempore Speech:

B. A. Section

1st Prize	Mr. K. P. Kesavan	IV U. C.
2nd Prize	Mr. N. V. Varghese	III U. C.

Inter. Section

1st Prize	Mr. P. A Joseph	II U. C.
2nd Prize	Mr. J. Mathai	II U. C.

13. Malayalam Extempore Speech:

B. A. Section

1st Prize	Mr. K. P. Kesavan Mr. C. J. Thomas	IV U. C. IV U. C.
2nd Prize	Mr. P. P. George	III U. C.

Inter. Section.

1st Prize	Mr Varghese J. Vallavanthara	I U. C.
2nd Prize	Mr. J. Mathai	II. U. C.

14. English Declamation:

B. A. Section

1st Prize	Mr. P. P. George	III U. C.
2nd Prize	Mr. Francis D'Cruz	IV U. C.

Inter. Section

1st Prize	Mr. Christopher D'Cruz	II U. C.
2nd Prize	Mr. Paul Thottan	II U. C.

15. Malayalam Declamation:

B. A. Section

1st Prize	Mr. N. V. Varghese	III U. C.
2nd Prize	Mr. P. C. Kurian	IV U. C.

Inter. Section

1st Prize	Mr. V. J. Augustine	II U. C.
2nd Prize	Mr. C. M. Varkey	II U. C.

Athletic Association

Games		Winners	
Foot-Ball	1.	Mr. M. C. Kuncheria	(Captain)
	2.	„ K. P. Chandrasekharan Nair	
	3.	„ S Balan Pillai	
	4.	„ C. P. Sukumaran Nair	
	5.	„ K. V. Chandy	
	6.	„ M. A. Antony	
	7.	„ P. George	
Hockey	1.	Mr. V. M. Mathew	(Captain)
	2.	„ M. C. Joseph	
	3.	„ M. C. Kuncheria	
	4.	„ Francis D'Cruz	
	5.	„ K. M. Joseph	
	6.	„ K. J. Varkey	
	7.	„ K. S. Joseph	
Volley-Ball	1.	Mr. K. J. Kuruvilla	(Captain)
	2.	„ Varkey Tharakan	
	3.	„ P. K. Joseph	
	4.	„ P. K. Varkey	
	5.	„ Ahamed Kutty	
	6.	„ K. T. Cherian	
	7.	„ Joseph Chacko	
Badminton	1.	Mr. V. J. Antony	(Captain)
	2.	„ M. J. Devasia	
	3	„ A. M. Joseph	
	4.	„ P. J Francis	
	5.	„ M. C. Kuncheria	
Basket-ball	1.	Mr. K. V. Chandy	(Captain)
	2.	„ K. M. Mathew	
	3.	„ P. P. Pothen	
	4.	„ M. C. Kuncheria	
	5.	„ M. C. Joseph	
Ring Tennis	1.	Mr. M. C. Mathew	(Captain)
	2.	„ P. A. Joseph	

Games	Court	Winners
Tennis	1st Court Doubles	1. Mr. N. Vasudevan 2. „ M. Madhavan
	2nd Court Singles	Mr. O. J. Jacob
	3rd Court Singles	Mr. K. K. Ittiarah

Sports

1.	50 yds dash	1st Prize	Mr. S. Balan Pllai	2nd Prize	Mr. Felix D' Cruz
2.	100 do.	,,	,, Felix D' Cruz	,,	,, S. Balan Pillai
3.	220 do.	,,	,, Felix D' Cruz	,,	,, S Balan Pillai
4.	440 do.	,,	,, Felix D' Cruz	,,	,, S Balan Pillai
5.	880 yds. Race	,,	,, A. J. Easo	,,	,, S. Balan Pillai
6.	1 Mile Race	,,	,, A. J. Easo	,,	,, Gregory I U. C.
7.	High Jump	,,	,, Paul Thottan	,,	,, V. K. George
8.	Long Jump	,,	,, K. K. Ittiarah	,,	,, K. M. Mathew
9.	Hop Step & Jump	,,	,, K. M. Mathew	,,	,, Rajagopalan Nair
10.	Shot-put	,,	,, K Prabhakara Panicker	,,	,, S Balan Pillai
11.	Pole Vault	,,	,, K K Ittiarah	,,	,, V. K. George
12.	Relay Race	,, II U. C.	,, K J. Chacko (Captain)	,, IV U. C.	,, S.Balan Pillai (Captain)
			,, P. S. John		,, K. M. Mathew
			,, P. M. Thomas		,, K. C. Mathai
			,, Felix D' Cruz		,, P. George

"THE PROSCRIBED HEIR"

Actors who took part in the English Drama "The Proscribed Heir" staged on 26th February 1938.

We have conducted fifteen ordinary meetings and an extraordinary one. Speeches were delivered both in English and in Malayalam on topics like Rural Reconstruction, Religion and Life, Co-education, സൗ-സകലകൾ, etc. Every now and then, debates were also conducted on topics like the Justifiability of War, the Necessity of a Travancore University, സംസ്ക്കാരോന്നമനത്തില് സിനിമായ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം, etc.

The anniversary of the Association was conducted on Sunday the 30th Jan. 1938 with Mr. Paul Verghese B. A., B. L., the municipal president, in the chair. Mr. E. P. John B. A., L. T., delivered a speech in English on 'Social Ideals.' Competitions in elocution, declamation and fancy-dress were held and prizes were awarded to the winners.

Besides literary cultivation, the Association has also promoted the feelings of fellowship and sociability among its members.

We hope that the tradition will be continued by the coming generations of the hostel.

Secretaries { G. Devasia
A. Kuriackose

Palace Hostel

When the last number of the Magazine came out we were still believers in the silence that is golden. Having listened to our sister Hostels furiously blowing their trumpets, we have, finally, like so many other civilized communities, resolved to go off the gold standard. The editor knows the proverb well: "Better late than never".

Our warden is Mr. P. R. D. Sarma (Siromani) whose words and actions are stamped with the utmost care and wisdom calculated to promote our welfare and happiness. Mr. G. Ramachandran M. A. who was in our midst on 16–8–'37 has recorded his opinion about our Hostel in the visitors' diary. He was very much impressed by the intimate relationship that exists between the warden and the members

Our warden is not afraid of representative government. Every term we elect four office-bearers, each with a separate portfolio. Our mess is run by the members themselves, executive power being vested in a committee of four of which the warden is the president. The games secretaries for the three terms have been providing every facility for games. Our Literary and Debating Societies are in right progress. Special mention must be made of discussions on "Kerala University"

and "ഇന്നത്തെ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം." Besides, we had the good fortune to listen to an inspiring and instructive lecture on "Kalidasa" by our warden.

In a few weeks the Hostel will be bidding good-bye to the senior students. I am sure that they will carry away with them very pleasant and grateful memories of their life in the Hostel. We take advantage of this opportunity to express our sincere gratitude to our dear warden for the solicitude and regard he has always had for our welfare.

T. P. Raman Pillay,
Monitor.

THE COLLEGE DEBATING SOCIETY

(Report for the third term of the year 1937—'38.)

by Our Chronicler

The usual activities of the Society were continued during the term in spite of the anxiety the members had been feeling because of the approaching examinations. A new Secretary had to be elected at the beginning of the term and Mr. Joseph Kondodi of the II U. C. was lucky enough to get the coveted position unopposed.

Naturally, the Secretary, the President, the Vice-President, and the Chairman of the Debating Committee were all eagerly on the look-out to see if any great man passed this way, with the hope of "way-laying" him (of course, by means of previous correspondence). But, perhaps, Changanacherry was too hot and too dusty to attract any distinguished person to choose this route, and evidently if anybody had passed this way, he must have "flown" off speedily and evaded us in spite of our vigilance.

However, we were determined to put up a good show, in spite of numerous holidays, the nightmare of examinations, the heat, the dust, and even the thunderstorms. We received an invitation from St. Thomas' College, Trichur, to participate in an Inter-Collegiate Debate. Capital idea! we thought. And so we had prepare for it. How? First hold a preliminary debate here and choose the valiant champions for the Trichur debate. Thus we held a very good debate and chose our worthies. The last Monday in January was the date fixed. Sunday morning we started by car for Trichur. The team was

led by Mr. V. V. John, M. A. (Oxon) while Mr. L. M. Pylee, the Chairman of the Standing Committee, accompanied as a sort of *pater familias*. On the way we had some strange experiences. One of the members, anxious to retain everything possible in his mind, found it impossible to retain anything in the stomach, part of which was at first emptied upon the lap of the leader of the team. But the leader stood this filtering process bravely, and our roaring laugher vied incessantly with the noise of the car. Then, just as we thought we were reaching Alwaye and were eagerly expecting a good repast there, the tyre burst!

[The College Debating Team which took part in the Inter-Collegiate Debate held in the St. Thomas' College, Trichur.

Left to right: Messrs. N. V. Varghese, P. A. Joseph, L. M. Pylee, M. A., B. L., T. T. Mathew and K. M. George]

We limped and reached Alwaye, and the team being bifurcated, one fraction to go by train and the other by car, at last we reached Trichur. There we enjoyed our stay immensely. Every comfort and abundant hospitality were provided for us. One of our team, Mr. N. V. Varghese, initiated the debate by moving that "This House is of opinion that the study of the Humanities is more important than the study of Technological subjects", The motion was ably supported by Mr. P. A. Joseph and strongly opposed by Mr. K. M. George, both members of

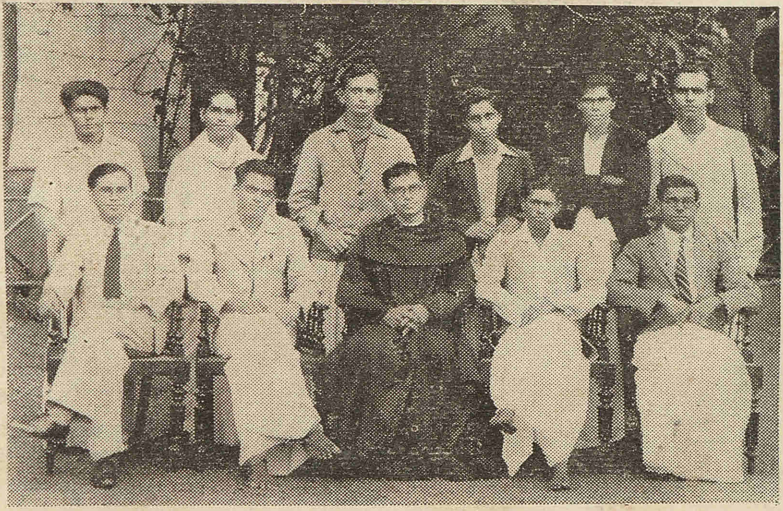

Standing Committee, College Debating Society.

our team. For nearly two hours the discussion went on. A series of little orations both from the students of the St. Thomas' College and from the members of our team kept the audience enlivened and sometimes even spell-bound. The tension became highest when two distinguished members of the staff of St. Thomas' College ranged against each other, and were followed by Mr. V. V. John, the leader of our team. The debate concluded in delightful enthusiasm and our members had the satisfaction that they had made an impression upon the distinguished audience that was present.

We were recipients of the profuse hospitality the next morning of Mr. Atchuthan Nair of the English Department of St. Thomas' College, and we accomplished the return journey without any untoward event.

A few days afterwards we had another debate on the motion "This House is of opinion that Indian States should join the Federation". In spite of the vehement support it obtained, the eloquence of the opponents prevailed, and the motion was lost.

Still we did not find any distinguished personage for the purpose of an extraordinary meeting. Our Secretary was planning and planning, and we were all dreaming dreams still, when our Principal announced the College Day, and there was an end of the matter.

Economics and History Association

President—Mr. P. R. Krishna Iyer M. A. (Hons.)

Vice-President—Mr. L. M. Pylee M. A., B. L.

On 17th Nov. a debate was held under the auspices of the Association with Mr. P. R. Krishna Iyer M. A. (Hons.) in the chair. Mr. Balan Pillai (iv U. C.) moved "That in the opinion of this House the League of Nations has proved a failure and hence it is to be wound up." In a bird's-eye-view of the past history of the League he brought to the notice of the House, the various attempts made by the League to make peace among the nations in very critical moments and proved that all of them have been failures. He continued: "The League's ideal is to make peace amoug the nations as an international peace-making tribunal, and to protest againt all those nations which disobey the League's decisions, with the assistance of its members. If this is the ideal, this ideology was only an imagination without ever being able to turn into actuality". "Therefore", he said, "if the League is incapable of making

peace among the nations it is better to be liquidated than to be a powerless and useless entity." Mr. C. J. Cherian (iv U. C.) supported the motion in a vehement short speech.

Mr. P. C. Joseph (iv U. C.) led the opposition. He contended that it was absurd to say that the League's procedure hitherto has been an uninterrupted succession of failures; there are several silver linings in its course which he instanced in the course of his address.

Messrs. Kunju Krishna Pillai (iii U. C.), K. S. Kurian (ii U. C.), K. P. Kesavan (iv U. C.) and Itty Kunju (iii U. C.) gave supplementary speeches for the motion and Messrs. V. C. Samuel (iii U. C.), Narayanan Potti (ii U. C.) and C. M. Abraham (iii U. C.) spoke against it.

Unlike ordinary debates, our debate came to a close with the concluding remarks of the speaker, who gave a picturesque accoun of the present predicament of the League and showed how it is now like a man suffering from serious illness and therefore incapable of any vigorous action. "Therefore", he concluded, "the most expedient way is to mend it rather than to end it."

An extraordinary meeting of the Association was held on 2—12—'37, in the College Assembly Hall with Rev. Fr. Principal in the chair. After the President's introductory speech, our distinguished speaker of the evening, Mr. P.C. Chacko, M.A., former Principal of The Hindu College, Tinnevelly, spoke at length on "The Economic Problems of the Depressed Classes". The speaker endeavoured to give a historic sketch of the Depressed Classes, from very early times up to the present day, and showed the various stages through which they have passed, with special reference to the attempts made by the various religionists towards their development, especially of the Christian Missionaries. He then described how the missionaries are working for their social, political and economic advancement, and suggested several means by which they can be most efficiently and usefully developed.

The speech was very instructive and learned, especially because himself was then carrying on research among the depressed classes and was studying personally the various aspects of their life, in order to make an up-to-date treatise, to be used as a standard-work for all those who work for their betterment. He concluded his address with an exhortation to all, to try to do something for their development, disregarding caste and colour distinctions.

With the Secretary's vote of thanks the meeting came to a close.

Varghese, K. O.

(*Secretary*)

OUR BOTANICAL TOUR 1937–38

It was scarcely a fortnight that we had been enjoying the Christmas holidays, when it was proposed that we should go on an excursion to the High Ranges of Travancore. And it was settled that we should start to Devicolam from Kottayam on the 20th January 1938. Equipped with all the necessaries indispensable for a botanical tour, the party of eighteen boarded a special bus that left Kottayam promptly at 9 A.M. We reached Munnar in the evening, and after arranging for our accommodation on our way back, we proceeded to our destination at Devicolam The entire house of the magnanimous vakil of the K. D. H. P. Coy. was at our disposal. During our two day's halt at Devicolam we had a nice collection of several rare hill species of plants, which seem to be akin to those acclimatised on the Ooty and Kodai hill-tops. A trip to Santhamparai with its luxuriant vegetation and cardomum cultivation, concluded our Devicolam programme. On Sunday the 23rd we came down to Munnar, and the cool salubrious climate did a world of good to us, exhausted as we were during our halt at Devicolam. We returned in the morning on the 25th, after visiting the Pallivasal hydro-electric project, tunnel and power house section, Munnar top station with its rope way mechanism for transporting tea, the all-electric Nallathanni tea-factory of the K. D. H. P. Coy. and the peak of the Anamudi, the highest in South India, rising to nearly 8000 feet.

The zig-zag ascent through Rajagiri estates (6400 ft.)

The party on the summit of Anamudi. (8800 ft)

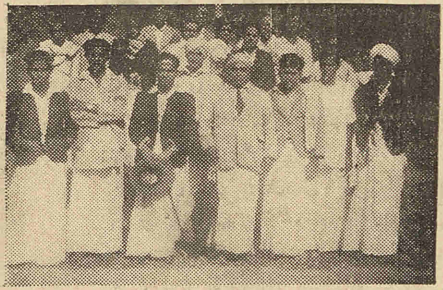

The party with the host at Devikulam

In the heart of the reserve at Sandan Parai.

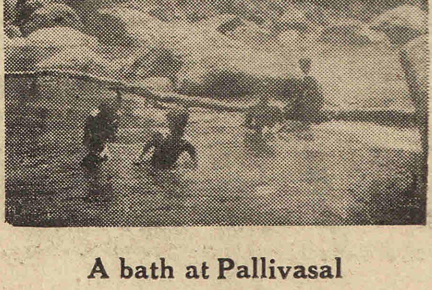

A bath at Pallivasal

OLD BOYS' UNION

An infant just an year old! Born under the best auspices, endowed with a healthy constitution, patronised by H. E. the Bishop of Changanacherry, caressed by the Principal of the College, wedded for life by its Vice-President, and eagerly sought after by many a distinguished person, no wonder it is exceptionally robust and buoyant and hops about gaily among the Associations recognised by the College.

18th of February 1938 was a happy and proud day for the Old Collegians. It was the unique occasion when they met after an year in their *Alma Mater* to enquire about her progress, to wish her greater and more widespread renown, to refresh old memories, to make new friendships, to renew old ones and to make a joke at the expense of one another, and parted with great hilarity and a consciousness of their inseparateness from their *Alma Mater* and all that she stands for.

There was the Group Photo where each tried to be at his best. And then the Sports. "Sports for the Old Boys", whispered some New Boys. It was their first experience, and all rallied round the College grounds to witness it. Oxonians and Madrasites, Public Officers and private citizens, teachers and students, Vakils and clients, the employed and the unemployed, all joined the tamash. First came the 100 yards Race. Mr. K. V. Thomas, the jealous guardian of the Physique of the College, gives the whistle! Off dashed the sportsmen—the Oxonian dropped first, and the Madrasite reached first and knocked away the laurels. Hurrah to Mr. Joseph Kurian!! Then the Sack Race. "No hop, if Mr O. J. Kuruvilla is competing" murmurred a timid competitor, and the prophecy turned true.

The 'social' was most delightfully enjoyed, amidst the fragrance of the sweet blossoms of the "College Garden". Mr. P. Joseph Kurian B. A. (Hons.) proposed the Toast to the *Alma Mater* in a short speech which was warmly responded to by Very Rev. Fr. Romeo Thomas. the Principal. The Secretaries' Report revealed that nearly seventy members had paid up the subscription while a few more applications had been received that day. Prizes were then awarded to the winners in the Sports. Thanks to Mr. V. V. John, M. A. (Oxon.) for donating generously for one of the prizes. The election to the General Committee was duly conducted thereafter. Mr. K. V. Thomas, Pottamkulam, was once again unanimously elected the Vice-President. That gave the clue to the other elections Messrs. K. J. Cyriac and P. J. Joseph were again proposed to be the Secretary and Joint Secretary. "But it is an

honour which must go to all', held the Secretary, and suggested Mr. V. V. John as the Secretary. The suggestion was accepted. Mr. K J. Cyriac, the out—going Secretary, then thanked one and all for the generous co-operation extended by them for the success of the Union, and in particular Very Rev. Fr. Romeo Thomas, the Principal, for the various encouragements given and for the offer to give the members of the Union the College Annual at a concession rate of eight annas, Rev. Fr. Hadrian T. O. C. D. the Office Manager, for all the arrangements made for the success of the functions of the day, and Mr. Joseph Kurian for accepting the invitation to propose the toast, and wished the new office-bearers all success. The function terminated with a short speech from Mr. M. S. Chacko, B. A. making kind references to the out—going Secretary.

Secretaries { K. J. Cyriac, M. A., B. L.
P. J. Joseph, Pullamkalam.

GENERAL COMMITTEE 1938-39

Patron:— H. E. Dr. James Kalacherry Ph. D., D. D , Bishop of Changanacherry.

President and Treasurer:— Very Rev. Fr. Romeo Thomas T. O. C. D , M. A., L. T.

Vice-President:— Mr. K. V. Thomas, Pottamkulam.

Secretary:— Mr. V. V. John M. A. (Oxon.).

Joint Secretary:— Mr. P. J. Joseph, Pullamkalam.

MEMBERS:— Rev. Fr. K. V. Joseph B. A.
Mr. P. R. Krishna Iyer M. A.
„ C. Gopala Panikker M. A., B. L.
„ V. J. Chandy B. A.
„ K. J. Cyriac M. A., B. L.
„ P. T. Chacko B. A.
„ M. J. Joseph B. A.
„ Joseph Kurian B. A. (Hons.)
„ P. C. Joseph M. A.
„ M. S. Raghavachari M. A.
„ C. Zackarias M. A., B. L.
„ T. J. Chacko B. A. (Hons.).
„ E. M. Thomas B. A.
„ V. V. Sebastian B. A., B. L.
„ P. K. Thomas B. A.
„ M. C. Mathai B. A.
„ M. C. Pothen B. A.
„ P. K. Kurian B. A.
„ T. V. Cherian B. A.
„ K. C. Ninan B. A.
„ M. S. Chacko B. A.

REGISTER OF THE MEMBERS OF THE OLD BOY'S UNION

Patron

* Rt. Rev. Dr. James Kalacherry	Ph. D., D. D., Bishop of Changancherry

Benefactors

* Very Rev. Fr. Romeo Thomas	T. O. C. D, M. A., L. T., Principal, S.B. College, Changanacherry

Life members

Mr. K V. Thomas, Pottamkulam,	Sea-view, Mundakayam

Honorary Members

Mr. K. J. Cyriac	M.A; B. L., Lecturer in Economics, S B. College, Changanacherry
Rev. Fr. K. K. Davasia	B. A, Teacher, S. B High School, Changanacherry
* Rev. Fr. A. C. Eapen	B. A, Ph. D., Vice-Principal, S. B. College, Changanacherry
* Mr D. Gopalan	M. A, Chief Lecturer in Physics, S B College, Changanacherry
,, M. Govinda Pillay	B. A., Kainikara House, Perunna, Changanacherry
,, V. V. John	M. A. (Oxon.) Add. Lecturer in English, S. B. C., Changanacherry
,, P. C. Joseph	M. A., Lecturer in Mathematics, S. B. College, Changanacherry
Rev. Fr. K. V. Joseph	B. A., Teacher, S. B High School, Changanacherry
*,, M. T. Kurian	M. A., Lecturer in Mathematics, S. B. College, Changanacherry
,, C. S. Kurian	M. A., Lecturer in English, S. B. College, Changanacherry
*,, P R. Krishna Iyer	M. A., Chief Lecturer in History & Economics, S.B.C., Changanacherry
*,, M. P. Paul	M. A., Chief Lecturer in English, S. B. College, Changanacherry
*,, M. S. Raghavachari	M. A, Chief Lecturer in Botany, S. B. College, Changanacherry
,, P. V. Ulahannan	M. A., Lecturer in Malayalam, S. B. College, Changanacherry

*	Mr. O. C. Varghese	M. A., L. T., Lecturer in History, S. B. College, Changanacherry

Ordinary Members

	„ K. J. Abraham	B. A., Teacher, S B. High School, Changanacherry
*	„ T. T. Chacko	M. A., Lecturer in Chemistry, S. B. College, Changanacherry
	„ K. Chacko Kalarikal,	B. A , B. L , District Court Vakil, Kottayam
	„ P. C. Chacko	Puthenparampil House, Perunnai, Changanacherry
	„ P. T. Chacko	B. A.,Panikarodeth,Changanacherry
*	„ P. T. Chacko	M. A., S.B. College, Changanacherry
	„ M. S. Chacko	B. A.,Teacher, S. B. High School, Changanacherry
	„ T. J. Chacko	M. A., Thayil House, Changanacherry
	„ V. J. Chacko	Koduppana House, Changanacherry
	„ V. J. Chandy	B. A., Headmaster, V. M. School, Thathampally
	„ O. P. Chandy	B. A., Olazail, Changanacherry
	„ Chandy Thomas	Representative, The Madras Mail, Changanacherry
	„ T. V. Cherian	B.A., Excise Inspector, Changanacherry
*	„ P. R. Doraiswami Sarma	Siromani, Lecturer in Sanskrit, S. B College, Changanacherry
	„ C. S. Gopala Panikkar	M. A., B L., Vakil, Changanacherry
	„ V. Job	B. A , Palakkunnel, Karukachal
*	„ C. John	M. A , Chief Lecturer in Zoology, S B. College, Changanacherry
	„ M. A. John	M.A., S B. College, Changanacherry
*	„ K. J. Joseph	M. A , Lecturer in Zoology, S. B. College, Changanacherry
	„ P. T. Joseph	B.A., Panikarodeth, Changanacherry
*	„ T. J. Joseph	B. A., S. B. College, Changanacherry
	„ C. Joseph	M. A., Lecturer in Physics, S. B College, Changanacherry
	„ E. M. Joseph	B. A., Librarian, S. B. College, Changanacherry
	„ Joseph P. Kurian	B. A. (Hons.) The Premier Tutorial Institute, Tiruvella
	„ P. J. Joseph	Pullamkalam, Changanacherry

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY BANGALORE 15694

Mr. P. T. Joseph	B. A, Demonstrator, S. B. College, Changanacherry
„ M. M. Joseph	B. A., B. L., District Court Vakil, Kottayam
„ M. J. Joseph	B. A., Teacher, S. B High School, Changanacherry
„ E. T. Joseph	B. A., Teacher, S. B. High School, Changanacherry
„ K. C. Joseph	B. A, Kavalom, Puthenpura, Changanacherry
„ K. J. Joseph	B. A., Kavalom, Clerk, The Palai Central Bank Ltd., Changanacherry
„ M. O. Joseph	Journalist, Ernakulam
„ P. D. Joseph	Payikkattu, Changanacherry
* „ A. Kochugovindan Nair	M. A., St. Berchmans' College, Changanacherry
„ M. T. Kuriakose	B. A., Teacher, S. B. High School, Changanacherry
„ P. K. Kurian	B. A., Tutor, S. B. College, Changanacherry
„ K. T. Kurian	B.A, Tutor, S.B.C, Changanacherry
„ O. J. Kuruvilai	B. A., S.B. College, Changanacherry
„ M. C. Mathai	B. A., Lecturer in Malayalam, S. B. College, Changanacherry
„ P. C. Mathews	B. Sc. (Hons.), S. B. College, Changanacherry
„ P. S. Mathew	B. A., Teacher, S. B. High School, Changanacherry
„ K. C. Ninan	B. A., Clerk, The Travancore National & Quilon Bank Ltd, Changanacherry
„ K. C. Pappoo	B.Sc., S.B. College, Changanacherry
„ M. C. Pothen	B. A., Agent, The Palai Central Bank Ltd, Changanacherry
* „ K. Sankara Pillai	B. A., Chief Lecturer in Malayalam, S. B. College, Changanacherry
* „ T. A. Satagopan	M. A., L. T., Chief Lecturer in Mathematics, S. B. College, Changanacherry
„ V. V. Sebastian	B. A., B. L., District Court Vakil, Kottayam
Rev. Fr. Thomas Veluthedeth	St. George's Church, Edathua
* Mr. K. V. Thomas	B. A., Physical Director, S. B. College, Changanacherry

Mr. C. J. Thomas	B. A., Chennithala House, Changanacherry
„ C. C. Thomas	S. B. Training School, Changanacherry
„ P. K. Thomas	B. A., S. B. High School, Changanacherry
„ P. C. Varghese	Pullamkalam, Changanacherry
* „ R. Vaithyanathan	M. A., Lecturer in Botany, S. B. College, Changanacherry
„ C. Zacharias	M. A, B. L., Vakil, Changanacherry

Applications for Membership

Ordinary Members

Mr. C. G. Abraham	B. A., Bethani Ashramam, Vadaserikara
„ A. K. Chacko	Arapurakkal House, Koipuram
„ D. Davasia	M. A, Teacher, English School, Bharananganam
„ K. George	Kottapuram, Mavelikara
„ N. K. Job	B. A., B. L., District Court Vakil, Kottayam
„ T. T. Mathai	Thekkedathu House, Edayaranmula
„ Mathew J. Kavalom	B. A, Headmaster, St. George's Eng. School, Manimala
„ Mathew C. Polak	B. A. (Hons.), Lecturer in English, St. Aloysius' College, Mangalore
„ C. J. Mathew	B. A., Clerk, Account Office, Trivandrum
„ K. V. Mathew	St Berchmans' Training School, Changanacherry
„ P. S. Oommen	Peedikaparampil House, Puthenkavu
„ P. K. Pothen	St. Berchmans' Training School, Changanacherry
„ P. V. Joseph	Pathil House, Edathua
„ K. Sankaran Tampi	B. A, Clerk, Taluk Office, Tiruvella
„ N. Sivarama Pillai	B. A., L. T., Teacher, N. S. S. Eng. High School, Perunnai, Changanacherry
„ P. G. Thomas	Puthenpurayil, Chennithala, Mavelikara

---

* Not former students of the College, but Members of the Union.

ST. BERCHMANS' COLLEGE, CHANGANACHERRY

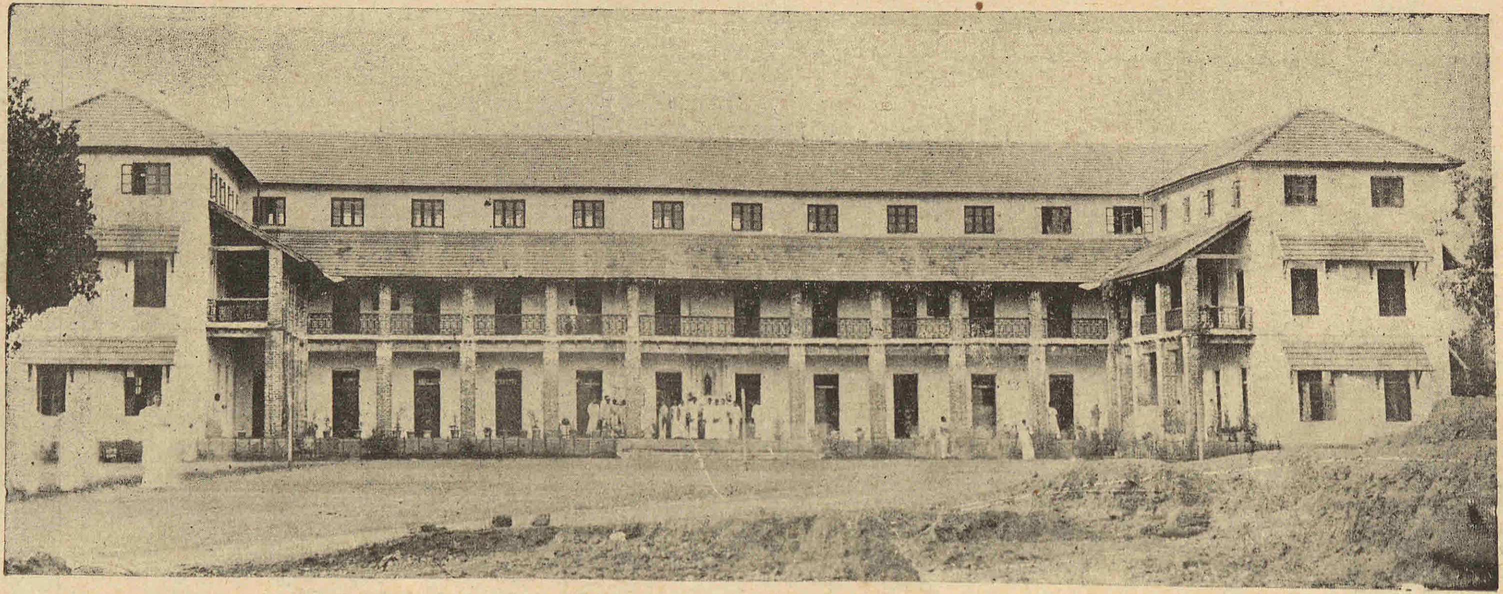

(OLD BUILDINGS)

MALAYALAM SECTION

By E. M. Joseph--III U. C.

PAN'S PIPES

പ്രകൃതിദേവന്റെ മുരളി *

കെ. പി. കേശവൻ IV U. C.

നാം അധിവസിക്കുന്ന ഈ ലോകത്തെ നിശിതബുദ്ധികളായ ശാസ്ത്രകാരന്മാരും കവികളും പല മട്ടിൽ വർണ്ണിക്കുകയും വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അതിനെ ചില ഭൗതികഘടകങ്ങളായും ചില ഗണിതസൂത്രങ്ങളായും അപഗ്രഥിച്ചു കാണിക്കുമ്പോൾ കവിയാകട്ടെ അതിനുള്ളിൽ കളിയാടുന്ന വിശ്വശില്പിയുടെ കരകൗശലത്തെ കവനവീണയിൽ ആലാപിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് ഒരു സങ്കരാവസ്ഥയുടെ പ്രതീതിയാണുണ്ടാവുക. പൊതുവിൽ ഒരു സിദ്ധാന്തം രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട കരുക്കൾ സംഭരിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ ഒരു വികലനബുദ്ധിക്കു പലതും പുറംതള്ളേണ്ടതായിവരും. ആവർത്തനംകൊണ്ട് പരിഹരിക്കാൻ ആകാത്ത ഒരു വൈപരീത്യം ഈ പ്രപഞ്ചഘടനയിൽ കലർന്നുകിടക്കുന്നുണ്ട്. മഞ്ഞുതുള്ളിയും മേഘനാദവും, മനുഷ്യാന്തകനായ "അററില"യും മധുമാസത്തിലെ അജപോതങ്ങളും, ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിലെ വർഗ്ഗഭേദങ്ങളാണ്. മാരണഹേതുകമായ ഒരു ഗ്രഹത്തിൽനിന്നോ എന്നുതോന്നുമാറ്, ദുർഗ്രഹവും അപരിചിതവുമായ ഏതോ ഒന്നു ജീവിതസൂത്രത്തിൽ ചുററിപ്പിണഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. വസ്തുക്കളുടെ വൈജാത്യവും വേഷപ്പകർച്ചകളും നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. അതിരമ്യമായ ആമ്പൽപ്പൂവ് ചെളിക്കുണ്ടിൽനിന്നുയന്ന്, അല്പനേരം ദ്യോവിന്റെ അമൃതബിന്ദുക്കൾകൊണ്ട് സ്വയം പുലർത്തി വീണ്ടും മനുഷ്യസ്മരണയിൽനിന്നു മാഞ്ഞു മണ്ണടിയുന്നു. ഹാംലററു പറയുംപോലെ സീസറുടെ ഭസ്മശേഷംകൊണ്ട് കളിക്കുട്ടികൾ മണ്ണപ്പം മനയുകയും വാരിപ്പൂശി ആ കൊച്ചുപൂമേനികൾ മലിനമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമോ, വസന്തത്തിന്റെ വക്ത്രത്തിൽ പുഞ്ചിരിപൂത്തുന്ന ഇളംവെയിലിന്റെ ജന്മദേശത്തെ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കുഴൽക്കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി ആരാഞ്ഞുനോക്കുക. ഒരു ദുരന്തസൂചകമായ വിശ്വത്തിന്റെ പേക്കിനാവുപോലെ, ജീവവൈരംവാച്ച നരകത്തിന്റെ എരിബാണങ്ങൾ ഉഗ്രഹുംകാരത്തിൽ ഇരമ്പിച്ചുഴന്ന ഒരഗ്നിപ്രളയംപോലെ ഭയാനകമായ സൂര്യനിൽനിന്നുമാണ് അതിന്റെ ഉല്പത്തിയെന്നു കാണാം. മനുഷ്യന് അവൻ പാറിക്കിടക്കുന്ന ഈ ജീവരംഗം തികച്ചും അ

---

* R. L. Stevenson ന്റെ Pan's Pipes എന്ന ലേഖനത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രവിവർത്തനം.

രോചകമാക്കുവാൻ ഈ അഗ്നിമണ്ഡലം മാത്രം മതിയാകും. ഇത്രസംഹാരകമായ ഒരു പ്രകാശത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന ഈ കൊച്ചുമൺഗോളത്തിൽ ഒരു പച്ചക്കാടോ പാപ്പിടടോ ഉണ്ടാവുക എത്ര അസംഗതമായിട്ടാണു് നമുക്കു തോന്നുന്നതു്! എന്നിട്ടും, റോമാസാമ്രാജ്യത്തെ ആഴക്കുചാമ്പലാക്കിയ ഹോമാഗ്നി ഒരു തീപ്പൊരിയായി ചൂളിപ്പോകുന്ന ഈ അഗ്നിപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രകാശത്തിലാണല്ലൊ നാമിരുന്നു വീണമീട്ടുന്നതും മാളികമുററത്തിൽ ആരാമവിരുന്നിനു മേശവിരിക്കുന്നതും!

ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രകൃതിയെ പുരാതനഗ്രീക്കുകാർ ഒരു വിചിത്രദേവതയുടെ രൂപത്തിൽ സംഭാവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ അവൻ കോപംകൊണ്ടു് കാൽക്കുളമ്പുയർത്തി ഭൂമുഖം മെതിക്കുമ്പോൾ മഹാസേനകൾ ചിന്നി ശിഥിലങ്ങളാകുന്നു. മററൊരിക്കൽ പച്ചിലക്കാടിന്റെ പാർശ്വത്തിലിരുന്നു തന്റെ മുരളിയിൽ ഒരു നേരിയ നർമ്മഗാനം ചൊരിയുമ്പോൾ മലഞ്ചെരുവിൽ കലപ്പ പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന കർഷകനു് ഇളംവെയിൽ കുളിർനിലാവായി തണുത്തുപോകുന്നു. ഗ്രീക്കുകാർ ഈ ഭാവനയിൽ മനുഷ്യരുടെ അനുഭവത്തിന്റെ പരിപാകമെന്തെന്നു കാട്ടിത്തന്നു. രസതന്ത്രശാലയിലെ പുകപിടിച്ചു രസംവററിയ ഹൃദയങ്ങൾക്കു് പക്ഷേ പഞ്ചഭൂതങ്ങളും ചലനവും ഒരു പഴഞ്ചൻപണ്ഡിതരുടെ വല്ലസിദ്ധാന്തവും മാത്രം സജീവങ്ങളായിത്തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ യൗവനത്തിന്റെയും സഹൃദയത്വത്തിന്റെയും കൺമുമ്പിൽ പ്രകൃതിദേവൻ ചിരംജീവിയാണു്. അവൻ മാത്രമാണു് പൗരാണികദേവതാകുടുംബത്തിൽ ഇനിയും അവശേഷിക്കുന്ന ഏകസന്താനം. നിഗ്രഹാനുഗ്രഹങ്ങൾ ഇടവിട്ടു നിഴലിക്കുന്ന നേത്രങ്ങളോടും, ലോകത്തിന്റെ പരുഷമായ മൃത്തികാംശം വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന കുളമ്പുകാലുകളോടും അവൻ സർവ്വത്ര സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഹൃദയം സമുചിതമായി സജ്ജീകരിച്ചുകൊണ്ടു ചെല്ലുക, ഓരോ ലതാനികുഞ്ജത്തിന്റെയും നിശ്ശബ്ദതയിൽ അവന്റെ മുരളീഗാനം നിങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യും.

വിടുന്നലഞ്ഞ ചിററാമ്പൽക്കൊടിയിൽ കളിച്ചു മന്ദഹസിച്ചെത്തുന്ന പളുങ്കുപൂംചോലയെ ഇരമ്പിമറയുന്നഉപ്പുസമുദ്രം തരംഗാധരത്താൽ മുത്തിമാറണയ്ക്കുന്ന ഈ ലോകം മലർവാടിനിറഞ്ഞ ഒരു മരുപ്പറമ്പാണു്; സ്നേഹവും ദൗഷ്ട്യവും, ഇരുളുംവെളിച്ചവും അന്യോന്യം തഴുകിശ്ശയിക്കുന്ന ഒരു മായാമണിയറയാണു്. തളിരിട്ട തേന്മാവിൽ പൂങ്കുയിൽ പാടുന്ന പഞ്ചമമെന്തു്? വനപത്രത്തിൽ വർഷബിന്ദുക്കൾ നെടുകെപ്പതിച്ചു മന്ത്രിക്കുന്ന മർമ്മരത്തിന്റെ പൊരുളെന്തു്? പ്രഭാതത്തിലെ കുളിർനീരിൽ വലവളച്ചു്, മിനുമിനുത്തമീൻപററത്തെ വള്ളത്തിലേക്കു വലിച്ചിടുമ്പോൾ ദാശൻ ഊതുന്ന ചൂളത്തിന്റെ ലയമേതു്? ഇതെല്ലാം പ്രകൃതിദേവന്റെ മുരളിയിലെ പല

നാദഭേദങ്ങളാണ്—ആനന്ദം ഉയൎന്ന് ഓളം വെട്ടിയ നിമിഷങ്ങളിൽ തൻെറ മുരളിയിൽ പതിഞ്ഞ അധരവും അംഗുലികളും അവയെ ക്രമപ്പെടുത്തി കേൾപ്പിച്ചതാണ്. അട്ടഹാസംകൊണ്ടു മലയിടുക്കുകളെ കമ്പനം കൊള്ളിച്ച്, പാറക്കെട്ടുകളിൽ മാറെറാലി മുഴക്കുന്ന അജപാലൻെറ പ്രാകൃതമായ ആൎത്തനാദവും, വൈദ്യുതദീപങ്ങൾ വെള്ളിവിരിച്ച നഗരപാതയിലൊ മസൃണമായ ലീലാഗൃഹത്തിലെ മണിത്തറയിലൊ പതിയുന്ന കാൽപ്പെരുമാറാത്തിൻെറ മൃദുസംഗീതവും, പരന്ന പുൽത്തകിടിൽ സംഭ്രാന്തമായി മെതിച്ചു പായുന്ന കുതിരകളുടെ കുളമ്പൊച്ചയും, നദീവേണിയുടെ കളനാദവും, വസന്തം തുടച്ചു വെടിപ്പാക്കിയ ആകാശഫലകത്തിൻെറ തെളിവൎണ്ണവും, കാമുകൻെറ പുഞ്ചിരിയും അംഗുലിസ്പൎശവും, ചരാചരങ്ങളുടെ ജീവനാദവും, അവയുടെ അൎത്ഥഗൎഭമായ ആലോകനങ്ങളും, അവനൽകുന്ന നവോന്മേഷത്തിൻെറ പ്രേരണയും—ഇവയെല്ലാം പ്രകൃതിദേവൻെറ വിവിധങ്ങളായ ശ്രുതിവിശേഷങ്ങളാണ്. ആ താളത്തിനൊത്തു പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ നിന്നു നൎത്തനം ചെയ്യുന്നു. ഈ ഗാനത്തിൽ, ഒരു ഡിംഡിമത്തിൻെറ ശ്രുതിക്കുയോജിച്ചെന്നപോലെ ആട്ടിൻകുട്ടികൾ കുതിച്ചുതുള്ളുന്നു; ലണ്ടൻ വാണിക്ശാലയിലെ വില്പനക്കാരി പ്രാകൃതനൃത്തം ചവിട്ടുന്നു. എന്തെന്നാൽ, അതു് ഹൃദയത്തിൽ ഉന്മേഷത്തിൻെറ സുധാലഹരിയെ പകൎന്നുകൊടുക്കുന്ന പരിചൎയ്യയാണ്. ഉന്മേഷമുഹൂൎത്തങ്ങളിൽ ലോകത്തിൻെറ പ്രസന്നവശം തേടിച്ചെല്ലുക പ്രാണിസഹജവുമാണല്ലൊ. ഇത്തരം സൽപ്രേരണകൾക്കു വശപ്പെടുന്ന ചിലർ ഗാനരൂപത്തിൽ അവരുടെ ആനന്ദം പ്രകടമാക്കുന്നു. അവർ സ്വകീയാനന്ദത്തിനു വിധേയരാകുമ്പോൾ പരാനന്ദത്തിനു ഹേതുക്കളുമാണ്. ഒരു സുന്ദരമായ വസ്തുവിൽനോക്കി ഒരു പുതുസൌന്ദൎയ്യംകൊണ്ടു കുട്ടിയെപ്പോലെ അവർ തങ്ങളുടെ ആനന്ദം അന്യഹൃദയങ്ങളിലേക്കു പകൎന്നുനൽകുന്നു. മറെറാരു കൂട്ടർ ഈ പ്രപഞ്ചനൃത്തത്തിൽ മുറവിട്ടു ചാടിനടന്നു താളം തെററിക്കുന്നു. ചിലരാകട്ടെ ഒരു നടനശാലയിൽ വൃഥാഗൗരവം നടിച്ചിരിക്കുന്ന വമ്പന്മാരെപ്പോലെ ഈ ഗാനസുഖത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടും ഘനം വിടാതെ നിരുന്മേഷരായി കൂട്ടത്തിൽ നടക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇക്കൂട്ടർ എത്രയെങ്കിലും ഗൌരവം നടിയ്ക്കട്ടെ—പ്രകൃതിദേവൻ തൻെറ മുരളിയിൽ ഉള്ളംനിറഞ്ഞ ഒരാനന്ദഗാനം പാടി ഈ ലോകത്തെ സംഗീതമയമായി മാററുമ്പോൾ അതിൻെറ അമൃതതരംഗം തട്ടി ജീവനാളം കോരിത്തരിക്കാത്ത ഒരു പ്രാണി പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ കോണിൽപോലും കാണുകയില്ല.

ഇതുകൊണ്ടു തീൎന്നെങ്കിൽ അഹോ! എത്ര നന്നായിരുന്നേനേ! എന്നാൽ പലപ്പോഴും ഇതിനു ഒരു മറുവശമുണ്ടു്. കപ്പൽക്കൂട്ടങ്ങളെ പിന്നിട്ടെത്തി വേട്ടയാടുകയും മഹാപോതങ്ങളെ പായ്മരം കുത്തിമറിക്കുകയും,

പവ്വതശിഖരത്തിൽ പേരാൽ മരങ്ങളെ കടപറിച്ച നിലംപൊത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിശാവാതത്തിലും, ഇടയ്ക്കിടെ ഇരുൾകീറിപ്പായുന്ന മിന്നൽപിണറിലും, അലറിമറിയുന്ന ജലപാതത്തിലും നാം കാണുന്നതു് ജീവിതത്തിൻെറ അസ്ഥിവാരമായ ഭീതിയും പ്രകൃതിദേവൻെറ ഹൃദയത്തിലെ ക്രോധവുമാണ്. പ്രകൃതി അവളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടു പരസ്യമായി പടവെട്ടുന്നു. മൃദുവായ കരസ്പർശത്തിൽ കരൾ കീറുന്ന പുലിനഖം തിരുകിയിരിക്കും. ശീതളമായ തണ്ണീർപ്പൊയ്ക അതിൽ മുങ്ങി മരിക്കുവാൻ നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്നു. ഭോജ്യം പചിച്ച ഗേഹാഗ്നി ഭവനവാസികൾ കണ്ണടച്ചിരിക്കുന്ന യാമത്തിൽ പടർന്നുകത്തി ആ ഗൃഹൈശ്വര്യം ചാമ്പലാക്കുന്നു. ഏതു വസ്തുവും നല്ലതോ തീയതോ, സഹായകമോ സംഹാരകമോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതു് പരിസരബന്ധത്തിൽ അതിനു നേരിടുന്ന പ്രയോജനഭേദംകൊണ്ടാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സൂര്യോദയം ഒരു പഞ്ചവാസരക്കാലം പ്രസന്നമാകണമെങ്കിൽ ഉത്തരസമുദ്രത്തിലെ കൊടുംകാററിൽ എത്ര മഹാ നൗകകൾ മനുഷ്യാത്മാക്കളെ ബലി നൽകണം! പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ മധുരസംഗീതം പ്രകൃതിയുടെ അനുകമ്പ കാട്ടി, കാമുകജനങ്ങളെ ലീലാവിനോദത്തിലേക്കു തഴുകിവിടുമ്പോൾ, ഒരുനൊടിനേരംകൊണ്ടു ആ അന്തരീക്ഷം കാർ നിറഞ്ഞു കരാളമാകുന്നു. വിവാഹശയ്യയുടെ കീഴിൽ പതിയിട്ടുകിടന്ന മരണത്തിൻെറ കൈച്ചുരുളിൽ ദമ്പതിമാരിലൊരാൾ അകപ്പെടുന്നു. ഒരു ചുംബനത്തിൽ മരണം മറഞ്ഞിരുന്നേക്കാം. ഹൃദയം കവരുന്ന കാരുണ്യങ്ങൾ മാരകങ്ങളായി ഭവിച്ചേക്കാം. ഒന്നു മറെറാന്നിനെ ഭക്ഷിച്ചു പുലരുന്ന ഈ ജീവിതത്തിൽ പലപ്പോഴും ശിശുവിൻെറ ആവിർഭാവം അമ്മയുടെ ശവത്തിൽ നിന്നുമാണ്. ഇത്രമാത്രം വഞ്ചന നിറഞ്ഞ ഒരു വസ്തുപരിപാടിയുടെ മദ്ധ്യേ, നമുക്കു പ്രകൃതിദേവൻെറ സംകല്പം സൃഷ്ടിച്ചുതന്ന വിജ്ഞാനികൾ, പ്രപഞ്ച ഭീതികളിൽ അവൻെറ നേക്കുള്ള ഭീതിക്കു് പ്രാഥമ്യം നൽകിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്തെന്നാൽ, ആ ഭീതി അത്ര സാർവ്വത്രികമാണ്. ആപത്തുകളെ അനർഹമായ ഉൽക്കണ്ഠയോടെ പകച്ചുനോക്കുന്നതും, ഹൃദയഹാരിയായ പ്രപഞ്ചഗീതത്തിൽ കലന്നൊഴുകുന്ന ഭീതിക്കു് ഉററുനിന്നു ചെവി കൊടുക്കുന്നതും, മുള്ളുമൂലം പനിനീർച്ചെടിയുടേയും, മരണംമൂലം ജീവിതത്തിൻേറയും നേരെ നീട്ടിയ കരം പിൻവലിക്കുന്നതും പ്രകൃതിദേവനെ ഭയപ്പെടുകയാണ്. ജീവിതത്തിൻെറ ആനന്ദങ്ങളിലും കർത്തവ്യങ്ങളിലും നിന്നു പതറിപ്പാഞ്ഞു്, അത്യാഹ്ലാദങ്ങളും അന്തർയാതനകളും ഒന്നുപോലെ ഇടം വലം മാററിനിറുത്തി, ആചാരമാർഗ്ഗത്തിലെ മദ്ധ്യരേഖാചാരികളായിക്കഴിയുന്ന മാന്യന്മാരോടു്, ഈ ആലംകാരിക സങ്കല്പത്തിൽ, അവർ പേടികൊണ്ടു താടിതല്ലുന്ന ഭീരുക്കളാണെന്നും, പ്രകൃതിദേവൻെറ കാൽപെരുമാററം ഭയന്നു പ്രകൃതിയിൽനിന്നു പലായനം

ചെയ്യുന്ന ലഘുചിത്തന്മാരാണെന്നും പറഞ്ഞാൽ അതു അവരെ എത്രകണ്ടു വിസ്മയിപ്പിക്കയില്ല? പ്രകൃതിദേവന്റെ മുരളിയിൽ ഒരു പരുഷനാദം കേൾക്കട്ടെ, ആ നിമിഷം ധനവ്യാപാരി അവന്റെ നിലവറയിൽ പതുങ്ങിക്കഴിയും. ഒരുവന്റെ ആഭ്യന്തരവികാരങ്ങളെ അവിശ്വസിക്കുന്നതു് പ്രകൃതിദേവന്റെ നേരേയുള്ള ഉപജാപമാണു്.

പരിണാമസിദ്ധാന്തംകൊണ്ടു് സംതൃപ്തമാകാൻ തയ്യാറില്ലാതെ, ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യാത്മകമായ ഒരു ചിത്രത്തിനുവേണ്ടി ഹൃദയം ആരായുന്ന ചില മുഹൂർത്തങ്ങളുണ്ടു്. ഈ ചിത്താവസ്ഥ ചിലപ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ ഫലിതവശത്തെ നോക്കിയുള്ള ഒരു പരിഹാസത്തിൽനിന്നു ജനിക്കാം. ഉദാഹരണത്തിനു്, മനുഷ്യർ കാൽനടയായോ, വാഹനമാർഗ്ഗമോ ധൃതികൂട്ടി ഒരു ദിക്കിലേക്കു സഞ്ചരിക്കുന്നതും, അതേസമയം ഈ ഭൂഗോളം വായുവേഗത്തിൽ മറുദിക്കിലേക്കു ഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, അങ്ങിനെ അവരുടെ വ്യഗ്രതകളെല്ലാം വിപരീതമായി വാസ്തവത്തിൽ അവർ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ അനന്തതയിൽക്കൂടി അതിവേഗം പിന്നോട്ടു പാഞ്ഞുപോകുന്നതുമായ സംഭവം ഒന്നു മാറിനിന്നു് സംകല്പിച്ചുനോക്കുക. മേല്പറഞ്ഞ ഹൃദയസ്ഥിതി ചിലപ്പോൾ ഭയത്തിന്റേയും ചിലപ്പോൾ സുഖത്തിന്റേയും സമാവേശത്തിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്നു. ഏതായാലും ശാസ്ത്രം എന്ന പരിഹാസനാമത്തിൽ നാമറിയുന്ന ഈ വ്യാഖ്യാനജാലവിദ്യകൊണ്ടു് മയങ്ങാതെ, നാം അധിവസിക്കുന്ന വിശ്വരംഗത്തിന്റെ അസ്ഥിരവും അസ്വസ്ഥവുമായ അവസ്ഥയെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതും, ബുദ്ധിയുടെ ജിജ്ഞാസയ്ക്കു കലയുടെ കാരണവാദത്താൽ ശമനം നൽകുന്നതും, ഹൃദയത്രാസകവുമായ ഒരു ജീവിതചിത്രം കാണുവാൻ കരൾകൊതിക്കുന്ന വിനാഴികകൾ വിരളങ്ങളല്ല. ശാസ്ത്രം വികാരംതൊടാത്ത വിരലുകൾകൊണ്ടു് ലോകചിത്രം വരച്ചുകാട്ടുന്നു. അതെല്ലാം ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ മേഷമാസത്തിലെ സാവേശമായ ഹൃദയത്തുടിപ്പും, മരണത്തിന്റെ മുഷ്ടിപാതവും, ഭൂകമ്പത്തിൽ ഗിരിശൃംഗങ്ങളുടെ കിടുകിടുപ്പും, വസ്തുക്കളുടെ മോഹനതയും, നാദങ്ങളുടെ പുളകോൽഗമതാപവും, കവിതാമോഹിനിതന്നെ മനുഷ്യമദ്ധ്യത്തിൽ സഹവാസത്തിനു വന്നുനില്ക്കുന്ന പ്രതീതിയും—ഇവയെല്ലാം സമ്മേളിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചയാഥാർത്ഥ്യത്തോടു തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവരണങ്ങൾക്കെന്തു വിലയുണ്ടു്? തന്നിമിത്തം നമുക്കു് പുരാണംതന്നെ ശരണംഗമിക്കാം. ഒരു മലർവാടി നമ്മുടെ കാലടികളെ അങ്ങോട്ടു ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ, പ്രകൃതിദേവൻ തന്റെ മുരളിയിൽ ഒരു നർമ്മശ്രുതിപാടി നമ്മെ നയിക്കുകയാണെന്നും, നേരേമറിച്ചു ജലപാതത്തിന്റെ ഗർജ്ജനത്തിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയം വിറകൊള്ളുമ്പോൾ അപ്പുറത്തെ വല്ലിക്കുടിലിൽ അവന്റെ താണ്ഡവം തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളണം.

"യാന്ത്രികകാലം"

വി. ജെ. ചാണ്ടി ബി. എ.

(പൂർവവിദ്യാർത്ഥി)

ആദിമകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യർ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെ ഹിംസിക്കുന്നതിനും, ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ മുറിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങിയുള്ള ഇതര ആവശ്യങ്ങൾക്കുമായി കല്ലുകൊണ്ടു ആയുധങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഈ വസ്തുത കാരണമായിട്ടാണ് അക്കാലങ്ങളെ "ശിലാകാലം" (**The Stone age**) എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. പരിഷ്ക്കാരം വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി മനുഷ്യർ ലോഹങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കയും അവ ഉപയോഗിച്ചു ആയുധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലങ്ങളെ **The Iron age, The Bronze age** എന്നൊക്കെ ചരിത്രത്തിൽ വിവക്ഷിച്ചുവരുന്നു. ഇന്നു നാം യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണു പല ആവശ്യങ്ങളും സാധിക്കുന്നത്. യുദ്ധക്കളങ്ങളിലും, വ്യവസായ ശാലകളിലും, കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലും, എന്നുവേണ്ട, ഭക്ഷണാലയങ്ങളിൽപോലും പലമാതിരി യന്ത്രങ്ങൾ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇന്നു നാം ജീവിക്കുന്ന ശതവർഷങ്ങളെ ഭാവിയിലെ ചരിത്രപഠിതാക്കൾ "യാന്ത്രികകാലം" (**The Machine age**) എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു് ന്യായമുണ്ട്.

ലോകചരിത്രത്തിൻെറ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അവരവർക്കു ആവശ്യമുള്ള എല്ലാ സാധനങ്ങളും ഓരോ ആളുകളും നിർമ്മിക്കയായിരുന്നുപതിവ്. അന്നു മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലക്രമത്തിൽ മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയും, ആവശ്യമായ എല്ലാ സാധനങ്ങളും ഓരോരുത്തരും ഉണ്ടാക്കുകയെന്നതു പ്രയാസമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഒരു മനുഷ്യൻ, ധാന്യങ്ങൾ വിതച്ചു കൃഷിചെയ്യുക, നൂൽനൂത്തു വസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്യുക തുടങ്ങിയുള്ള അനേകം ജോലികൾ ആദ്യന്തം പരസഹായംകൂടാതെ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നാൽ അതു എത്രമേൽ വിഷമകരമായിരിക്കുമെന്നു ഊഹിക്കാമല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു കാലക്രമത്തിൽ മനുഷ്യർ ചില പ്രത്യേകജോലികൾ പരിശീലിച്ചു അവയിൽ വൈദഗ്ധ്യം സമ്പാദിക്കയെന്നുള്ളത് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് കൃഷി, നെയ്ത്ത്, ചെരിപ്പുകുത്ത് തുടങ്ങിയുള്ള വ്യത്യസ്തങ്ങളായ തൊഴിലുകൾ പല ആളുകൾ ചെയ്തുതുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമായ ധനം ഇല്ലായ്കയാൽ തൊഴിൽ-

അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവക്കെല്ലാം അതു ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കാതെയായി. കൈവശം പണമുള്ള ഒരാൾ വിലകൊടുത്തു അസംസ്കൃത സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിയശേഷം, തന്റെ പ്രത്യേക മേൽനോട്ടത്തിൽ തൊഴിലുകാരെ ഇരുത്തി ജോലി ചെയ്യിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അടുത്തുതന്നെ നടപ്പിൽവന്നു. ജോലി ചെയ്യുന്ന ആളുകൾക്കു മുതലാളി കൂലികൊടുത്തു പിരിച്ചയച്ചിരുന്നതല്ലാതെ, അവക്കൊക്കെതന്നെ ഉല്പന്നങ്ങളിൽ ഉടമസ്ഥാവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയാണു തൊഴിലാളികളും മുതലാളികളും എന്നുള്ള വ്യത്യാസം ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. കാലക്രമത്തിൽ ജനസംഖ്യയും തൽഫലമായി ഉല്പന്നങ്ങൾക്കുള്ള ചെലവും വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. വിവിധ സാധനങ്ങൾ കൂടുതലായി നിർമ്മിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയുണ്ടായപ്പോൾ അതിനുതകുന്ന യന്ത്രങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചു. 1764-ൽ നൂൽ നൂൽക്കുന്നതിനും, 1799-ൽ കടലാസു നിർമ്മിക്കുന്നതിനും, 1780-ൽ ചിമ്മിണികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായി. 1814-ൽആയിരുന്നു ആദ്യമായി തുന്നൽയന്ത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതു്. 1833-ൽ കമ്പിയടിക്കുന്നതിനുള്ള വിദ്യകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒന്നിനെത്തുടർന്നു മറെറാന്നെന്നോണം അനേകം യന്ത്രങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചതോടുകൂടി വ്യവസായങ്ങൾ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ ഉൽക്കർഷം പ്രാപിച്ചു. എഡിസൺ തുടങ്ങിയുള്ള വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ പരിശ്രമഫലമായിവ്യവസായങ്ങൾ തരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനു മററനേകം മാർഗ്ഗങ്ങളും കരഗതമായി. റേഡിയോ, കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, വ്യോമയാനങ്ങൾ എന്നിവയുംകൂടിയായപ്പോൾ ഇന്നത്തെ നിലയിലുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ സാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നു.

യന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പൌരാണികകാലങ്ങളിൽ ഒരു നദി തരണം ചെയ്യുകയെന്നുള്ളതുപോലും എത്ര വിഷമമായിരുന്നു! ഭീമൻ പാന്ഥന്മാരായ ചില ബ്രാഹ്മണരെ ശിരസ്സിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ഗംഗാനദിയുടെ ഒരു കരയിൽ നിന്നു മറുകരയിലേക്കു നീന്തിത്തുടങ്ങിയെന്നും, മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ യാത്രക്കാർ തന്റെ മണ്ടയിൽവച്ചു പാക്കും വെററിലയും ചതച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭീമൻ നദിയിൽ താണുകളഞ്ഞെന്നും ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ജലത്തിൽകൂടി യാത്രചെയ്യുന്ന കാര്യം അക്കാലങ്ങളിൽ എത്രമാത്രം പ്രയാസമായിരുന്നെന്നു ഇതിൽനിന്നു ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഇന്നാകട്ടെ മനുഷ്യർ അതിവിസ്തീർണ്ണങ്ങളായ സമുദ്രങ്ങളെ തരണംചെയ്ക മാത്രമല്ല, അവയുടെ അത്യഗാധത്തിലും ആകാശമണ്ഡലത്തിലും നിർബ്ബാധം സഞ്ചരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇമ്മാതിരിയിൽ യന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു് നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളെയോ, അവയുടെ ദുരുപയോഗംകൊണ്ടു യുദ്ധംമുഖേനയും മററും ലോകത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള നാശങ്ങളെയോ, പരിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതല്ല ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. വ്യവസായങ്ങ

ൾക്കു ഏതു തരത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങളാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു അന്വേഷിക്കാം.

വിവിധങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളുടെ കണ്ടുപിടിത്തത്തോടുകൂടി വ്യവസായങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി അനുപമേയമാണ്. ഏററവും വിശിഷ്ടതരങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ കുറഞ്ഞ ചെലവിൽ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു യന്ത്രങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നു. ജപ്പാൻ തുടങ്ങിയുള്ള ദേശങ്ങളിൽനിന്നു ഇന്നാട്ടിൽ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുവാനുള്ള വ്യവസായോല്പന്നങ്ങൾ വളരെ ഉയന്ന തിരുവസ്സുശേഷംപോലും എത്ര കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു വില്ക്കപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മയാവഹമാണ്. നമുക്കു നിസ്സാരവിലയ്ക്കു ലഭിയ്ക്കുന്ന മൊട്ടുസൂചിയുടെ കാൎയ്യം ഒന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക. ഓരോ മൊട്ടുസൂചിയും അനേകം യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് നിമ്മിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഇന്നു കാശിനു അഞ്ചോ ആറോ വീതം ലഭിക്കുന്ന സൂചി തട്ടാന്മാർ ഓരോന്നായി നിർമ്മിക്കേണ്ടിയിരുന്നാൽ ഗണ്യമായ വിലകൊടുക്കാതെ കിട്ടുന്നതല്ലെന്നു വിചാരിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇങ്ങനെ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു സാധനങ്ങൾ കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു കുറഞ്ഞ ആദായംമാത്രം പ്രതിമാസമുള്ള ആളുകൾക്കുപോലും സുഖമായി ജീവിക്കുന്നതിനു കഴിയുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണ് ഫ്രാൻസിൽ വേഴ്സെയിൽസു കൊട്ടാരത്തിൽ പണ്ടു മേരിരാജ്ഞി അനുഭവിച്ചിരുന്നതിൽ കൂടുതൽ സുഖകരങ്ങളായ സാഹചര്യങ്ങൾ ഇന്നത്തെ കൂലിവേലക്കാൎക്കുണ്ടെന്നു ആധുനികഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ പ്രസിദ്ധനായ ഒരാൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ഇങ്ങനെ യന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു നടത്തിവരുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ടു ലോകത്തിനു അനേകം ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവയുടെ ഭയങ്കര ഭവിഷ്യത്തുക്കളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈവക ഗുണങ്ങൾ വളരെ നിസ്സാരങ്ങളായിത്തോന്നിക്കുന്നതാണ്. വിലയേറിയ യന്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങി വ്യവസായശാലകൾ ആരംഭിക്കുന്ന ധനികന്മാർ ഏററവും നിസ്സാരമായ ചെലവുചെയ്തു ഏററവും കൂടുതൽ ആദായം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനു ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കുമല്ലൊ. വ്യവസായശാലകളിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളികൾക്കു ആരോഗ്യപ്രദമായ ചുററുപാടുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഉടമസ്ഥന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. സൂൎയ്യപ്രകാശം ഒരിക്കലും പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും വൃത്തിഹീനവുമായ വ്യവസായശാലകൾ ഇനിയും ധാരാളമുണ്ടു്. ദീർഘസമയം ഇങ്ങനെയുള്ള ശാലകളിൽ ശരിയായ വിശ്രമം കൂടാതെ ജോലി ചെയ്യുന്ന കൂലിക്കാരുടെ ആരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു ആരാണന്വേഷിക്കുവാനുള്ളതു്? ജോലിസമയം, ഫാക്ടറികളിലെ ശുചിത്വം, ഈ വക കാൎയ്യങ്ങളിൽ ഗവമ്മെൻറുകൾ നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു വരികിലും സാധുക്കളായ തൊഴിലാളികൾക്കു

ഉപകരിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ ഈ വക നിയമങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. സാധുക്കളായ ആളുകൾ തിങ്ങിക്കൂടി പാൎക്കുന്നതു കൊണ്ടുള്ള വൃത്തിയില്ലായ്മയും തൽഫലമായ സാംക്രമികരോഗങ്ങളും വ്യവസായശാലകൾ ഉള്ള എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലെയും സാധാരണ അനുഭവമാണു്. തൊഴിലില്ലായ്മയാണു് യന്ത്രങ്ങളുടെ ഉപയോഗംകൊണ്ടു ജനസമുദായത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ നാശം. പണ്ടുള്ള കാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ കൈകൊണ്ടു ചെയ്തിരുന്ന ജോലികൾ എല്ലാംതന്നെ ഇന്നു യന്ത്രങ്ങളാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു വ്യവസായശാലയിൽ 50,000 കുതിരശക്തിയുള്ള ഒരു യന്ത്രം ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുന്നതോടുകൂടി എത്രമാത്രം ആളുകൾക്കാണു് ജോലിയില്ലാതെ വന്നുകൂടുന്നതു്. അഥവാ, ഫാക്ടറികളിൽ തൊഴിലാളികൾ ചെയ്തുവരുന്ന ജോലിയുടെ രൂപമെന്താണെന്നുതന്നെ ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ഒരു സാധനം നിൎമ്മിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ തന്റെ ബുദ്ധിയും ആലോചനാശക്തിയും ശരിയായി വിനിയോഗിച്ചു പ്രസ്തുതസാധനം ഏററവും നന്നാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയെന്നുള്ളതു് സാധാരണമാണു്. ഒരു ചെരിപ്പുകുത്തി ചെരിപ്പുകൾ നിൎമ്മിക്കുമ്പോൾ താൻ ഉണ്ടാക്കുന്ന ചെരിപ്പു് ആവശ്യക്കാരുടെ ഇഷ്ടത്തിനു അനുസരണമായിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അവന്റെ ബുദ്ധിയെ വേണ്ടുംവിധം ഉപയോഗിക്കുന്നു. എന്നാൽ വ്യവസായശാലകളിൽ തൊഴിലാളികളുടെ ബുദ്ധിക്കു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. ചായമിടുന്നവൻ എന്നും ചായമിടുന്നു; കയറു ചുററുന്നവൻ എല്ലായ്പ്പോഴും അതുതന്നെ ചെയ്യുന്നു. പായ് നെയ്യുന്നവൻ അങ്ങനെയും. ഓരോ തൊഴിലാളിയും, ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, നിശ്ചിതരീതിയിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ഓരോ യന്ത്രമാണു്. ഇക്കാരണത്താലത്രെ ഇന്നു മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയും യന്ത്രങ്ങളും തങ്ങളിൽ പ്രതിയോഗികളാണെന്നു് സാധാരണ പറയാറുള്ളതു്. തൊഴിലാളികൾക്കു ശരിയായ കൂലി കിട്ടുന്നില്ല. ധനസമ്പാദനവിഷയത്തിൽ ഉത്സുകതരായ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഏററവും കുറഞ്ഞ കൂലികൊടുത്തു ഏററവും കൂടുതൽ ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നതിനാണു ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ജോലിക്കാൎക്കു ജീവസന്ധാരണത്തിനു അത്യാവശ്യമായ രീതിയിൽ എത്രയും കുറഞ്ഞ കൂലിക്കു മാത്രമെ അവകാശമുള്ളു. The Subsistence Theory of Wages എന്നു തുടങ്ങി തങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾക്കു അനുസരണമായ ചില തത്വങ്ങളും മുതലാളിമാർ കണ്ടുപിടിച്ചു.

ഈവക വൈഷമ്യങ്ങളെ പരിഹരിക്കുവാൻ എന്താണു മാൎഗ്ഗം? ദാരിദ്ര്യവും തൊഴിലില്ലായ്മയും ലോകത്തിൽ വൎദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതു യന്ത്രങ്ങളാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യദ്രോഹിയായ ഈ 'ഗോലിയാത്തി'നെ നശിപ്പിക്കയാണു വേണ്ടതെന്നും ഒരു കൂട്ടർ ശഠിക്കുന്നു. യന്ത്രങ്ങ

ളുടെ ഉപയോഗംകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ നാശങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു പരമാൎത്ഥമാണ്. എന്നാൽ അവയുടെ വിനിയോഗംകൊണ്ടു മനുഷ്യർക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളും നിസ്തുല്യങ്ങളാണ്. പ്രകൃതിയിൽതന്നെ ഗുണങ്ങൾ മാത്രം തികഞ്ഞു യാതൊന്നും പൂർണ്ണമായി കാണുന്നില്ല. ഈശ്വരസൃഷ്ടമായ പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ച വസ്തുത ഇങ്ങനെയിരുന്നാൽ മനുഷ്യനിൎമ്മിതങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളുടെ കാൎയ്യം എന്തിനുപറയുന്നു! എന്നാൽ യന്ത്രങ്ങൾകാരണമായി ഏതാനും ദൂഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന കാരണത്താൽ യന്ത്രങ്ങളെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു കളയുകയാണുത്തമം എന്നു കരുതുന്നതു 'എലിയെതോല്പിച്ചു ഇല്ലത്തിനു തീ വെയ്ക്കുന്ന'തിനുസമമാണ്. മാത്രമല്ല, അഥവാ യന്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ദൂഷ്യങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു യന്ത്രങ്ങളെയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നതാണുത്തമമാൎഗ്ഗം എന്നിരുന്നാൽതന്നെയും അതു പ്രായോഗികമല്ല. യന്ത്രങ്ങളേയും തൽഫലമായി ഇന്നത്തെ വ്യവസായരീതികളേയും ബഹിഷ്ക്കരിച്ചാൽ നമുക്കു ആവശ്യമുള്ളത്രയും സാധനങ്ങൾ മനുഷ്യകരംകൊണ്ടു നിൎമ്മിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. തക്ലിയും ചൎക്കയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ഇന്ത്യയുടെ ആവശ്യത്തിനുള്ള വസ്ത്രം മുഴുവൻ നിൎമ്മിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുമെന്നുള്ള മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ അഭിപ്രായം എത്രതന്നെ ആകർഷണീയമായിരുന്നാലും, അതിൻെറ പ്രായോഗികതയെ സംബന്ധിച്ചു സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായംകൂടാതെ ജീവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അവയോടു മനുഷ്യൻ മത്സരിച്ചതുകൊണ്ടു വിശേഷവുമില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണു വ്യവസായലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുള്ള അതിഗഹനങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു തീരുമാനമുണ്ടാക്കുക? വ്യവസായങ്ങൾ ഇന്നത്തെരീതിയിൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നാൽ തൊഴിലാളികൾക്കു എന്താണു രക്ഷാമാൎഗ്ഗം? മുതലാളികളും ജോലിക്കാരും തങ്ങളിൽ സഹോദരബുദ്ധ്യാ വൎത്തിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ, തൊഴിലാളികളുടെ ഉൽഗതിയും വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയും സാദ്ധ്യമാവൂ. യന്ത്രങ്ങളുടെ ഉപയോഗംകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ മുഴുവൻ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന തൊഴിലുടമസ്ഥന്മാരും തൽഫലമായി കഷ്ടതയനുഭവിക്കുന്ന കൂലിവേലക്കാരും തങ്ങളിൽ മൈത്രിയുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ ധനവും, യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായവും, തൊഴിലാളികളുടെ പ്രയത്നവും എല്ലാം വ്യവസായോല്പന്നങ്ങളുടെ നിൎമ്മിതിയിൽ ഒന്നുപോലെ അത്യാവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഏകോപിച്ചുള്ള പ്രവൎത്തനംകൊണ്ടുമാത്രമേ വ്യവസായങ്ങൾക്കു അഭിവൃദ്ധിയും ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ ഐശ്വൎയ്യവും സംസിദ്ധമാവൂ.

ന്യൂയോക്കിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു മാസികയിൽ അത്യന്തം അനൎത്ഥമായ ഒരു ചിത്രം കാണുകയുണ്ടായി. ദീർഘകാലത്തെ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചു വിളറിയ ഒരു വൃദ്ധൻ വ്യവസായശാലകളിൽ

ഇരുന്നുകൊണ്ടു കൃപ്പിയകരങ്ങളോടുകൂടി "നമുക്കു തങ്ങളിൽ മത്സരിക്കേണ്ട; പരസ്പരം സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാം"(**Let's help, not fight each other**)എന്നു കെഞ്ചിയാചിക്കുന്നതായിട്ടാണു അതിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയുള്ള സൗഹാർദ്ദം എന്നു പുനഃസ്ഥാപിതമാകുന്നുവോ, അന്നു വ്യവസായലോകത്തിൽ കണ്ടുവരുന്ന കുഴപ്പങ്ങൾ അവസാനിക്കുന്നതാണ്; ആധുനികസ്ഥിതിഗതികളെ സംബന്ധിച്ചു നീതിജ്ഞന്മാർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾ അപ്പോൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്; ഭാവിയിലെ ചരിത്രപഠിതാക്കൾ യാന്ത്രികകാലത്തിലെ വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയേയും സമാധാനത്തെയും കുറിച്ചു വിസ്മയിക്കുന്നതാണ്.

ഭാവനാശക്തി.

V. P. N. Nampudiripad-I U. C.

ഏതെല്ലാം പരിധികളിൽക്കൂടി പരിഗണിച്ചാലും, 'മോസസ്സ്" പുരാതനകാലങ്ങളിലെ ഒരു മഹാത്മാവ് ആയിരുന്നു. പ്രകൃതി ഇതിലും മഹത്തായ ഒരു മനസ്സു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. നിയമത്തിന്റെയും, ഗവമ്മെന്റിന്റെയും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ആവിർഭാവമുണ്ടായതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായ മസ്തിഷ്കത്തിൽ നിന്നുമാണെന്നു് നാം അറിയുമ്പോൾ, ആ മരുഭൂമിയിലെ നിയമപണ്ഡിതൻ പടുത്ത അസ്ഥിവാരത്തിൽ ആധുനികപ്രജാപ്രഭുത്വം അടിയുറച്ചു നില്ക്കുന്നുവെന്നു് നാം അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ, ആ മഹാനുഭാവന്റെ വിശിഷ്ടമായ കവിതാചാതുരിയേയും, സാഹിത്യസമ്പത്തിനേയുംപററി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, ഏററവും മഹത്തരമായ കല്പനാശക്തി നിറഞ്ഞ ഒരു ധീമാനായിക്കാണാം, നമുക്കു മോസസ്സിനെ. തന്റെ ജീവിതകാലത്തുണ്ടായ അസംഖ്യേയങ്ങളായ തടസ്സങ്ങളും, ആശ്ചര്യഭൃതമായ വൈലക്ഷ്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ കുറേക്കൂടി അച്ഛസ്ഫടികതരമാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ടു്. ജനനം ഒരു അടിമയുടെ ചെററക്കുടിലിലായിരുന്നുവെങ്കിലും ക്രമാതീതമായി സ്ഫുരിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതിപ്രകർഷം മഹാത്മാക്കളുടെ സമ്മതത്തിനും ശ്ലാഘയ്ക്കും നിദാനമായിത്തീരുകയും, അടിമക്കമ്പോളത്തിൽ നിന്നും അരചഗേഹത്തിലേക്കു് അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു.

മോസസ്സിന്റെ മനോവൈഭവം അവർണ്ണനീയംതന്നെ. കൊട്ടാരത്തിലെ ആഡംബരാർഭാടങ്ങളിലേക്കോ, അതോ, സ്വജനങ്ങളുടെ അസ്വതന്ത്രമായ വശത്തേക്കോ, തിരിയേണ്ടതെന്നു് രാജ്യത്തെ കലാപബഹുലമായ സ്ഥിതിഗതികൾ അദ്ദേഹത്തെ നിർബ്ബന്ധിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ലവലേശം മടിച്ചില്ല; കാരണം, അദ്ദേഹം ഓരോ ഇഞ്ചും ഒരു നായകനായിരുന്നു. ആ സമയം, മോസസ്സ് കൊട്ടാരത്തിലെ ധാടിയും മോടിയും ദൂരെ ത്യജിച്ചു; അടിമകളായ സഹജരോടു ഒത്തൊരുമിച്ചു; മരുഭൂമിയിലേക്കു ഓടിയ്ക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യാഗമനംപോലെ അത്ര അത്ഭുതകരമായും അത്ര ശക്തിമത്തായും വേറൊന്നില്ല. ഏകാകിയായി ഒരു ജനതയുടെ മുഴുവൻ സ്വാതന്ത്ര്യം അദ്ദേഹം വീണ്ടെടുത്തു. നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാർ സൈന്യസഞ്ചയത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി അടിമകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം; ഇദ്ദേഹമാകട്ടെ, മൂന്നുകോടി അടിമകളുടെ അസ്വാ

തന്ത്ര്യത്തെ നിഹനിച്ചു. മററു യുദ്ധവീരന്മാർ പീരങ്കിയുടെ സഹായത്തോടു കൂടി കൊട്ടാരങ്ങൾ കൊള്ളചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം; ഇദ്ദേഹമാകട്ടെ, തൻെറ നിരായുധമായ ഹസ്തങ്ങൾകൊണ്ട് കൊട്ടാരങ്ങൾ തച്ചുടച്ചു. മോസസ്സിൻെറ പരിശീലനം ആ ജനതതിയെ ഒരു സംഘം പട്ടാളങ്ങളാക്കി; ആ അടിമകൾ സ്വരാജ്യസ്നേഹികളും പൗരന്മാരുമായി. അദ്ദേത്തിൻെറ മനസ്സു ലക്ഷോപലക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു സർവകലാശാലയായിത്തീർന്നു. സകല നാമങ്ങൾക്കും ഉപരി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആ ഒരൊററ നാമമൊഴിച്ചു—ഈശ്വരൻ—വേറൊരു പേരും മോസസ്സിൻേറതിനേക്കാൾ ഉപരിയായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

ബുദ്ധിമാന്മാരായ ആളുകൾ ആരാഞ്ഞേക്കാം, എവിടെനിന്നുണ്ടായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭീമമായ ആ ശക്തി? എന്ന്. മോസസ്സ് ഒരു സംഘം രാക്ഷസീയരുടെ പിതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്നു. അതെ, തങ്ങളുടെ അനന്തരഗാമികൾക്ക് കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് അടിസ്ഥാനമിട്ട എല്ലാക്കാലത്തുമുള്ള ധീരന്മാരുടെയും പ്രതിനിധിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം; പരിഷ്ക്കാരത്തിൻെറ ബീജം നാനാദിഗന്തങ്ങളിലും പാകി, അതു് യഥേഷ്ടം കൊയ്തെടുക്കുവാൻ അന്യൎക്കു സമയവും സൗകൎയ്യവും നൽകിയ വിശിഷ്ട നേതാക്കന്മാരുടെ മാതൃകാപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അസംഖ്യം കല്പകന്മാരുടെയും സംശോധകന്മാരുടെയും അഗ്രഗാമിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വേറൊരൊററ ആളും ഇത്ര ശക്തിമത്തായ പ്രഭാവവും പ്രതാപവും തൻെറ പിൻഭാഗത്തു നിക്ഷേപിച്ചിട്ടു മരണമടഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ മോസസ്സിൻെറ ശക്തിയുടെ നിദാനമാരാഞ്ഞുതുടങ്ങുമ്പോൾ, നാം ആ രഹസ്യത്തിൽ അത്ഭുതപരതന്ത്രരായിപ്പോകുന്നു. അദ്ദേഹം, അത്യന്തം ഭാരമേറിയ ചുമടു ചുമന്നതായും, അദൃശ്യമായതിനെ ദർശിച്ചു അപ്രാപ്യമായതിനെ പ്രാപിച്ചതായും നമുക്കറിയാം. ഭാവിവിജയത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മബോധം വർത്തമാനകാലത്തുണ്ടായ പരാജയങ്ങളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തെ പരിരക്ഷിച്ചു.

ഭാവനാശക്തിയായിരുന്നു വിദൂരമായ വിജയത്തെ അദ്ദേഹത്തിന് പ്രസ്പഷ്ടമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തികൊടുത്ത ദൂരദർശിനി. ഭാവനാശക്തിയായിരുന്നു അടിസ്ഥാനം; കുഴിക്കുന്നതിനും അടിത്തറ കെട്ടുന്നതിനുവേണ്ട ശിലാലേഖനം ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ച ആയുധം—അതേ, ഭാവനാശക്തിതന്നെയായിരുന്നു ജീവിതത്തിലെ കൊടുങ്കാററിൽനിന്നും, ഘോരാക്രമണങ്ങളിൽനിന്നും അഭയം പ്രാപിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ച മണിമേട. വേറെ ചിറകൊന്നും ഉയൎത്തിപ്പറപ്പിക്കുന്നതിന് ഇത്ര ശക്തിമത്തായി ഭവിച്ചിട്ടില്ല; വേറെ അരുവിയൊന്നും തൃഷ്ണ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു ഇങ്ങനെയുള്ള പാവനജലം അർപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല. അദ്ദേഹം അപരി

ഷ്കൃതരായ ജനങ്ങളുമായി സംസൎഗ്ഗംചെയ്തു; കാരണം, ദൂരത്തായി അ സ്വാധുക്കളായ അടിമകൾ സ്വരാജ്യസ്നേഹികളുടെ മനോഗുണങ്ങളിൽ മുഴ കി നിലകൊള്ളുന്നത് അദ്ദേഹം ദൎശിച്ചു. മണൽത്തരിയും മരീചികയും മാത്രമുള്ള മരുഭൂമിയെ അദ്ദേഹം അഭയം പ്രാപിച്ചു. കാരണം, അദ്ദേഹ ത്തിൻെറ ഭാവനാവിലാസം പാലുംതേനും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഫലഭൂയി ഷ്ഠമായ ഒരു പ്രദേശത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കാണിച്ചു. നിയമപിരിധി കൾ അദ്ദേഹം കവച്ചുവെച്ചു; കാരണം, നിയമവും സ്വാതന്ത്ര്യവും നിറ ഞ്ഞ ഭാവി അദ്ദേഹം വിദൂരവീക്ഷണംചെയ്തു. പരശ്ശതം മനുഷ്യാത്മാക്കളെ തവിടുപൊടിയാക്കത്തക്ക ജീവിതക്ലേശങ്ങളുടെയും, ചുമതലകളുടെയും, ഭാരം അദ്ദേഹം ഭേസി; കാരണം, അന്ത്യവിജയത്തിൻെറ ശോഭനകര ങ്ങൾ അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടി വീക്ഷിച്ചു. ആ നിയമജ്ഞൻെറ ഭാവനാവിലാ സം സ്വൎഗ്ഗീയമായ ആയുധാഗാരത്തിലെത്തി ഒരു നായകന് അവശ്യംആ വശ്യമായ ആയുധങ്ങൾ വലിച്ചെടുത്തുകൊടുത്തു.

ആത്മാവു് ഒരു നഗരമാണു; ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾ സത്യത്തിൻെറ യും സൗന്ദൎയ്യത്തിൻെറയും സാൎത്ഥവാഹകസംഘം സഞ്ചരിക്കുന്ന പടിവാ തലുകളും. കൺവാതില്ക്കൽക്കൂടി സകല നഗരങ്ങളും കാഴ്ചകളും യാത്രചെയ്യു ന്നു. ശ്രോത്രകവാടത്തിൽക്കൂടി സകല സുന്ദരശബ്ദങ്ങളും സഞ്ചരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കരയിലെയും കടലിലെയും വസ്തുതകൾ ആത്മാവിനു് നിവേദി ക്കപ്പെടുമ്പോൾ, പ്രജ്ഞ ആ ധീമത്തമായ വിളവിനെ തൂത്തുകൂട്ടി, ഭാവി യിൽ വിതയ്ക്കുന്നതിനു് സ്മരണയാകുന്ന പത്തായപ്പുരയിൽ സംഭരിക്കു ന്നു. അനന്തരം, അനുമാനശക്തി എന്ന ഉപപരിചാരകൻ സാധന സാമഗ്രികളെല്ലാം സംഭരിക്കുകയും, സ്മരണ അവയെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും, വിധി അവയെല്ലാം പകുത്തു വെക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, നവംനവങ്ങളാ യ രൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു ഭാവനാശക്തി സമീപിക്കുന്നു. ഇരുമ്പി ലും ഉരുക്കിലും പണി എടുക്കുമ്പോൾ വാട്ടി [Watt] ൻെറ ഭാവന ഇൻ ജിൻ കണ്ടെത്തുന്നു. സുന്ദരങ്ങളായ ഛായങ്ങൾക്കിടയിൽ ജോലിചെയ്യു മ്പോൾ സങ്കല്പശക്തി മനോമോഹനങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നു; ശബ്ദങ്ങൾക്കിടയിലാകുമ്പോൾ കല്പനാശക്തി കൎണ്ണാനന്ദകരമായ ഗീത ങ്ങൾ രചിക്കുന്നു; ആശയങ്ങൾകൊണ്ടു പണി എടുക്കുമ്പോൾ അതു സാ ത്വികസരണി ഉളവാക്കുന്നു; സാന്മാൎഗ്ഗികകാൎയ്യങ്ങളിലേപ്പെടുമ്പോൾ ഭാവ നാശക്തി നീതിന്യായങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു.

അതിനാൽ ഭാവന ഒരു പ്രവാചകനാണു്. അതു് ആത്മാവി നു് ഒരു ഔഷധമത്രെ. അതു് പ്രവീണനായ ഒരു കലകാരനെപ്പോലെ യും, സമൎത്ഥനായ ഒരു ശില്പിയെപ്പോലെയും, പ്രശസ്തനായ ഒരു സ്രഷ്ടാവി നെപ്പോലെയും പണിചെയ്യുന്നു. അത്യന്തം പ്രധാനങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങൾ

വിത്തായിപ്പാകി, വൃക്ഷമാക്കി വളത്തി, പരിപക്വമായ ഫലത്തെ അതു് പറിച്ചെടുക്കുന്നു. സമരം സമാരംഭിക്കുന്നതിനു് മുമ്പുതന്നെ അതു വിജയം കരസ്ഥമാക്കുന്നു. പരമാൎത്ഥം പറഞ്ഞാൽ ഭാവന കൂടാതെ പരിഷ്കാരംപോലും അത്യസാദ്ധ്യമായിത്തീരും. നാം 'അഭ്യുദയ'മെന്ന നാമത്താൽ വ്യവച്ഛേദിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, സമുദായം ഭാവനാശക്തിയുടെ ഉപായങ്ങളേയും കല്പനകളേയും വിശിഷ്ടങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളെയും പിടിവിടാതെ അനുഗമിക്കുകയെന്നതന്നെയാണു്.

എല്ലാക്കാലത്തും, എല്ലാ ജനങ്ങളുടെയിടയിലും, മഹാത്മാക്കൾ അദൃശ്യമായതിനെ ദർശിച്ചു് അക്ഷുണ്ണവും നിർവൃതിജനകവുമായ ആ പ്രദേശം പൂകിയിട്ടുണ്ടു്. പുറമേ പീരങ്കിയുടെ ഹുംകാരവും അലർച്ചയുമുണ്ടായിരിക്കാം; എന്നാൽ ആന്തരികമായി അവർ ഗീതം പൊഴിച്ചിരുന്ന വീണകളായിരുന്നു.

എന്തു ഗണനീയമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെയാണു് ഭാവനാശക്തി ശാസ്ത്രലോകത്തിൽ അർഹിക്കുന്നതു്. അനുമാനശക്തിപോലും ഒരു ഉപപരിചാരകൻ മാത്രമാണു്. അതിനു് സൃഷ്ട്യുന്മുഖമായ പ്രാപ്തി നന്നെ കുറയും. സ്മരണ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളൊന്നും നടത്തുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാവന ഒരു അത്ഭുതഇന്ദ്രജാലിക്കാരനാണു്. ഗേഥേക്കുണ്ടായിരുന്ന സൃഷ്ടിപരമായ ശേഷിയും ശേമുഷിയും പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിനു്ഒരു നവീന അടിസ്ഥാനം ഉണ്ടാക്കി. ന്യൂട്ടൻെറ കണ്ടുപിടുത്തവും ഭാവനാവിലാസത്തിൻെറ ഒരു ഉപഹാരം മാത്രമാണു്. സ്പെയിനിൻെറ പശ്ചിമതീരത്തു് അനവരതം അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പടിഞ്ഞാറൻകാററു് ഒരു ഉണങ്ങിയ മരക്കഷണം അവിടെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കിയപ്പോൾ, കൊളംബസ്സിൻെറ ബുദ്ധിയും ആലോചനയും നിറഞ്ഞ നയനങ്ങൾ ആ ജീർണ്ണിച്ച മരക്കഷണത്തിലല്ല നിപതിച്ചതു്; പ്രത്യുത, അതിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കൽക്കഷണത്തിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാവന ആ കല്ലിൽനിന്നും അതിൻെറ നിദാനസ്ഥലമായ പശ്ചിമഖണ്ഡത്തിലേക്കു് പ്രയാണംചെയ്തു.

മിൽട്ടൻെറ ജീവചരിത്രത്തിൽ, അദ്ദേഹം ഭൂമിയിൽ കണ്ടെത്തിയ വൃക്ഷങ്ങളുടെയും, സമുപഹരിച്ച സുകുമാരകുസുമങ്ങളുടെയും മനോഹരത പ്രത്യഭിജ്ഞാനം ചെയ്യുന്നു;എന്നാൽ ആ കവിപുംഗവൻ'Paradise Lost' എന്നകൃതിയിൽ ഇഹലോകത്തു് ദൃശ്യമാകുന്ന ഏതൊരു സുന്ദരദൎശനത്തെയും അതിശയിക്കുന്ന ഒന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാവനാശക്തി കണ്ടെത്തുന്നതു്. താൻ ഏതെല്ലാം സമരങ്ങളിൽ വിജയശ്രീലാളിതനായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ, അതെല്ലാംതന്നെ ഭാവനയുടെ അഭാവത്തിൽ തോൽവിയായിപ്പരിണമിക്കുമായിരുന്നുവെന്നു് നെപ്പോളിയൻ തുറന്നു പറയുന്നു. യുദ്ധമാരംഭിക്കുന്നതിനു് തലേദിവസം രാത്രിയിൽ, തൻെറ ഭടജനങ്ങൾ

സുഖസുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുമ്പോൾ ആ മഹാനായ കോർസിക്കന്റെ ഭാവനാവിലാസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടയാളികളെ വ്യൂഹംചമച്ച്, വിജയം കരസ്ഥമാക്കി. ഇപ്രകാരം ഓരോ പുതിയ ഉപകരണവും, നിയമവും, പരിഷ്കാരവും എല്ലാം മനുഷ്യന് ഭാവന നല്കിയിട്ടുള്ള സമ്മാനദാനങ്ങളാണ്.

ഭാവനാശക്തി ജോലിചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയം സംക്ഷേപിക്കുകയും, ചെയ്യുന്ന ജോലിതന്നെ മനോഹരതരമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദേഹം ക്ഷീണിക്കുമ്പോൾ ആത്മാവ് ആടുകയും പാടുകയും ചെയ്യുന്നു!

സാധുജനങ്ങളുടെ സ്നേഹിതനും സംരക്ഷകനുമാണ് ഭാവന. സമയവും, ദൈവികവിഭവങ്ങളും മനുഷ്യനിലുള്ള അവയുടെ കൃത്യങ്ങൾ നിർവഹിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ നാം എങ്ങനെയിരിക്കണമെന്ന് ഈശ്വരൻ ആത്മാവിനോടു ചെയ്യുന്ന ഉപദേശമത്രേ അത്.

മനുഷ്യന് സംസ്കാരവും, ആനന്ദവും, അഭ്യുദയം നൽകിക്കഴിയുമ്പോൾ, അതു്, അവന് ആത്മശുദ്ധി സമ്മാനിക്കുന്നതിന് ഉദ്യമിക്കുന്നു. ഓരോ വിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും ഉപരി ഉത്തരോത്തരം ഉൽകൃഷ്ടതരങ്ങളായ സാധനങ്ങളുടെ സ്വപ്നദർശനങ്ങൾ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ഏററവും ഉത്തമനായ മനുഷ്യനെ, അയാളുടെ ഏററവും നല്ല സന്ദർഭങ്ങളിൽപോലും അവയെന്താണ് ഉപദേശിക്കുന്നതെന്നാൽ, അയാൾക്കു ഇനിയും മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നുതന്നെയാണ്.

യുവാവ് വീണ്ടും വീണ്ടും ആരായുന്നെങ്കിലും, അനുധാവനം ചെയ്യുന്നെങ്കിലും, അയാൾക്കു അയാളുടെ മുമ്പിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മാതൃകയെ പിടികൂടാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള രൂപംമാററലിൽ മാതൃകയ്ക്കു മറിവേല്ക്കുന്നു. കവിയുടെ സ്വപ്നദർശനം അയാൾ വിരചിക്കുന്ന കവിതയിൽ നിന്നു് തുലോം മനോഹരമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, ചിത്രകാരന്റെ സ്വപ്നം അത്യന്തം ശോഭനമായ ഒന്നും അയാളെഴുതുന്ന ചിത്രം വെറും ഛായാപടവുമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, ഗായകന്റെ ഗാനം അയാൾ ശ്രവിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയമായ ഗീതത്തിന്റെ വെറുമൊരു മാറൊലിയായിരിക്കുന്നതുപോലെ, എല്ലാ പ്രവൃത്തിയും, എല്ലാ മാതൃകയും, അവയ്ക്കു് ശരീരത നൽകുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ മലിനപ്പെട്ടുപോകുന്നു.

സമുദായത്തിനുള്ള സകല പുരോഗമനത്തിന്റെയുംരഹസ്യം ജിജ്ഞാസുക്കളായ യുവജനങ്ങളുടെ കയ്യിലാണ്. ഭാവന അതിന്റെ ദീപ്തിമത്തായ ഉപായങ്ങളും ആശയങ്ങളും യുവാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഉയർത്തി, ജീവിതത്തിലെ സവിസ്തരമായ കാര്യങ്ങളിൽ അവയെ വിനിയോഗിച്ചു് വിശിഷ്ടവും മ

ഹോജ്ജ്വലവുമായ ഒരു സ്വഭാവം രൂപീകരിക്കുന്നതിന് അയാളോടു ആജ്ഞാപിക്കുന്നു.

ഭാവനാശക്തിക്കും അതിന്റെ പ്രയോജനങ്ങളും ദുർവിനിയോഗങ്ങളുമുണ്ട്. അത്, നിർമ്മലന്മാരിൽ ദൈവജ്ഞാനത്തെ വിതയ്ക്കുന്നു; ദുഷ്ടന്മാരെ അഗാധമായ ഗർത്തത്തിലേക്കു ആപതിപ്പിക്കുകയും. ബേൺസ് (Burns) തുടങ്ങിയ കല്പനാശക്തിയുള്ളവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഭാവനയുടെ വിപ്ലവത്തിനു എതിരായി യുവാക്കൾക്കു നൽകുന്ന അവിച്ഛിന്നമായ അനുശാസനങ്ങളത്രേ. ഭാവനയുടെ മുമ്പിൽ ഭീകരങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ തൂക്കുകയും, അഗ്നിജ്വാലകൊണ്ടെന്നവണ്ണം ആത്മാവിനെ ദഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവിതകൾ, നോവലുകൾ, ഉഗ്രരൂപമായ കാഴ്ചകൾ തുടങ്ങിയവ നഗരങ്ങളിലുണ്ട്. ഒരുവൻ ബാഹ്യമായി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയല്ല, പ്രത്യുത ആന്തരികമായി അവൻ ചെയ്യുന്ന സ്വപ്നങ്ങളാണ് അവന്റെ സ്വഭാവം നിശ്ചയിക്കുന്നത്.

നിർവ്വാതമായ ഗ്രീഷ്മർത്തുവിലെ ഉഗ്രതാപത്തിനു തുല്യമാണ് ഭാവനാശക്തിക്കുള്ള അത്യാസക്തി. നിർമ്മലതയിൽ സമാരംഭിക്കുന്നു, ഇടിനാദത്തിലും മിന്നൽപിണരിലും പര്യവസാനിക്കുന്നു.

എല്ലാവരുടെ ജീവിതകാലത്തിലും ക്ലേശങ്ങൾ അതിരുകവിഞ്ഞു കാണാം. ചിലർ ജീവിതത്തിലെ അത്തരം ക്ലേശങ്ങളേയും, പീഡകളേയും ദുർവ്വാശിയും വിരക്തിയും കലർന്ന സ്ഥിരതയോടുകൂടി സഹിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, തല ഉള്ളിലേക്കു വലിച്ചു കൊണ്ടു, "അതാ ആ തോടു നോക്കുക. അതിനെ പ്രഹരിച്ചുകൊള്ളുക" എന്നു പറയുന്ന കൂർമ്മത്തെ അവർ അനുകരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ നമുക്കു ആശ്വാസത്തിനു അവകാശമുണ്ട്. ക്ലേശങ്ങളുടെമേൽ ഈശ്വരൻ വിജയം നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭീമവാതം ഭീകരമായി വീശുമ്പോഴും, മനുഷ്യന്റെ സങ്കല്പശക്തി അവനെ പ്രശാന്തവും, അക്ഷോഭ്യവും നിർവൃതിജനകവുമായ ആ പ്രദേശത്തേക്ക് മന്ദം മന്ദം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു.

കൂടാതെ, ഭാവന മനുഷ്യനു ആശയങ്ങളേയും ഈശ്വരരൂപത്തേപ്പോലും സംഭരിച്ചു സമ്മാനിക്കുന്നു. ശൂരത്വത്തേയോ, കലയേയോ, ഗവർമ്മെന്റിനേയോ പററി ഉള്ള സൂക്ഷ്മാവസ്ഥകൾ ഒരു ശിശുവിനെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിന് ഭാഷ കാണുകയില്ല. അപക്വമായ ഒന്നിന് പരിപക്വമായതിനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഓരോ മനസ്സും അതതിന്റെ സ്വന്തം ഈശ്വരരൂപമാണ് ചിത്രീകരിക്കേണ്ടത്. പ്രകൃതിതന്നെ അതിന്റെ ചിത്രം എഴുതുന്നതിന് ഈശ്വരൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭിത്തിയ

ത്രേ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ആഴിയിലും ആകാശത്തിലും, സൂര്യനിലും ചന്ദ്രനിലുമുള്ള ഭൗതികശക്തിയും, നാട്ടിലും കാട്ടിലും കാണുന്ന സൗന്ദര്യവിലാസവും എല്ലാം ഈശ്വരനാമം ഉച്ചരിക്കുന്നതിനു് പ്രകൃതിയുടെ അക്ഷരമാലയിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളാണു്. ഒരു വജ്രത്തിനു് പല മുഖങ്ങളുണ്ടു്; അതു ഓരോന്നും സൂര്യബിംബംതന്നെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തദ്വാരാ, ഈ പ്രകൃതിയും അനർഘതരമായ ഒരു രത്നമാണു്; അതിൻെറ ഓരോ മുഖവും ഈശ്വരചൈതന്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നു.

പ്രജ്ഞ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും, പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും, ആശ്ചര്യത്തെ പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും സംഭ്രമത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സകലവും, സൗന്ദര്യത്തേയും ഔദാര്യത്തേയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സകലവും, സമാഹരിച്ചെടുക്കുമ്പോൾ, ഭാവനാശക്തി ഈ മാതൃകയെല്ലാം ഉയർത്തിയെടുത്തു്, അത്യുൽകൃഷ്ടവും അത്യുജ്ജ്വലവുമായ ഒരു സങ്കല്പമായി വാർത്തെടുക്കുന്നു. ഈ പ്രദീപ്തമായ സങ്കല്പം ശക്തിയും, ബുദ്ധിയും, സ്നേഹവും നിറഞ്ഞ ജഗദീശ്വരനെപ്പററിത്തന്നെയാണു്. മനുഷ്യൻെറ അനുമാനശക്തി പ്രകൃതിയിലേയും ചരിത്രത്തിലേയും തിളങ്ങിവിളങ്ങുന്ന ഭൂതാർത്ഥത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, അവൻെറ ഭാവനാവിലാസം അവയെല്ലാം ഒന്നാക്കിക്കൊണ്ടു് വരികയും ചെയ്താൽ, ഹാ! എത്രമാത്രം പാവനവുംശോഭനവുമായിത്തീരുമായിരുന്നു അവൻെറ ജീവിതം! എത്രമാത്രം സൗന്ദര്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതായിരിക്കും ഈശ്വരനാമം! ആ നാമം അവൻെറ ആത്മാവിനെ സംഗീതസൗരഭ്യംകൊണ്ടു നിറക്കും. ആ വിചാരം അവൻെറ അന്തർഭാഗത്തെ സന്തോഷാധിക്യത്താൽ ഡോളായമാനമാക്കിത്തീർക്കും.

സംഗീതം.

ഇ. എം. ജോസഫ് -III U. C.

സരസകലകളില് പ്രഥമസ്ഥാനം വഹിയ്ക്കുന്ന കവിതയുടെ ഉത്ഭവം ഭൂതദയയിൽ നിന്നാണെന്നും, ചിത്രകലയുടേതു് മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയവികാരങ്ങളെ ദൂരസ്ഥനായ അന്യനെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനായി ആദിമകാലങ്ങളില് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ചില രേഖാസങ്കരങ്ങളില് നിന്നാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. വാത്മീകിമഹർഷി ഒരിക്കല് കാട്ടില്ക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുമ്പോൾ വേടന്റെ നിശിതാസ്ത്രത്തിനിരയായ ഒരു ക്രൗഞ്ചപ്പക്ഷി മരിച്ചുകിടക്കുന്നതു് കാണുന്നതിനിടയായി. അതിന്റെ ഇണയുടെ തീവ്രദുഃഖവും, മൃതനെ ഉണർത്തുന്നതിനായുള്ള അതിന്റെ വ്യർത്ഥശ്രമവും കണ്ടപ്പോൾ മഹർഷിയുടെ ഹൃദയം ദീനാനുകമ്പയാല് തരളിതമായി. മഹർഷി അപ്പോൾ വേടനു പ്രദാനം ചെയ്ത തത്വോപദേശം കവിതാനിർഝരിയുടെ ഒരു പ്രവാഹമായിരുന്നുവെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു. ഇതാണു് കവിതയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞുവരാറുള്ള കഥ. പൂർവ്വകാലങ്ങളില് അമേരിക്കയിലെ 'റെഡ് ഇൻഡ്യന്മാർ' ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വിചിത്ര ലിപിഭാഷ ചിത്രകലയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അനുമാനത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. സംഗീതകലയുടെ ഉത്ഭവം എന്നാണെന്നൂഹിയ്ക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. അതും അതിന്റെ സഹോദരികളെപ്പോലെ പ്രകൃതിയില് നിന്നു് താനേ ഉൽഭൂതമായിയെന്നു് നമുക്കനുമാനിയ്ക്കാം. പക്ഷിമൃഗാദികൾ ഇണയെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്നതിനായി ചില സ്വരവിശേഷങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്നതു് നാം കേൾക്കാറുണ്ടു്. അതതിന്റെ ഹൃദയത്തെ ആകൃഷ്ടമാക്കത്തക്ക വിധത്തില് അവയ്ക്കുമാത്രം അനുയോജ്യവും സ്വാഭാവികവുമായ സ്വരവിശേഷങ്ങൾ തങ്ങളാല് കഴിവുള്ളിടത്തോളം വിശിഷ്ടമായ രീതിയില് പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്നതിനു് അവ ശ്രമിയ്ക്കുന്നു. കാകന്റെ കൂജനം മനുഷ്യനു് കർണ്ണശല്യമായിരിയ്ക്കാമെങ്കിലും അതിന്റെ ഇണയ്ക്കു് അതു് അമൃതനിഷ്യന്ദിയാണു്. കൂടാതെ ദുഃഖസൂചകമായും, വേദനാസൂചകമായും ഹൃദയസ്പർശകമായ ചില പ്രത്യേകസ്വരങ്ങൾ പക്ഷിമൃഗാദികൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്വരത്തില് നിന്നു് അതിന്റെ സ്വഭാവം നമുക്കെളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിയ്ക്കും. കൊച്ചുകുട്ടികൾ കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു് ഒരു "ഈണ"ത്തില് കലാശിപ്പിയ്ക്കുമ്പോഴും, മരണമഞ്ചത്തിനടുത്തിരുന്നു് പരേതന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചു് പ്രലപിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ ദീനനിസ്വനം ശ്രവിയ്ക്കുമ്പോ

ഴം ഏതോ ഒരു ഹൃദയാകർഷകമായ സ്വരവിശേഷമാണു് നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നതു്. പരിതസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണയാല് കണ്ഠനാളത്തില്നിന്നു് സ്വതേ ഉൽഭൂതമാകുന്ന സ്വരവിശേഷങ്ങളുടെ സമ്യക്കായ സമ്മേളനത്തില് നിന്നാണു് സംഗീതം ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു പറയുന്നതില് തെററില്ല. അതല്ല, കവിതയോടനുബന്ധിച്ച ഗാനവും, ഗാനത്തിൽ നിന്നു ഗീതവും, ഗീതത്തിന്റെ സമ്യക്കായ പ്രകടനത്തില് നിന്നു് സംഗീതവും ഉല്പന്നമായിയെന്നു് വേറൊരുപക്ഷമുണ്ടു്. ഏതായാലും കവിതയും സംഗീതവും തമ്മില് സ്വഭാവത്തില് സാധർമ്മ്യമുള്ളവയാണെന്നുള്ളതു് നിസ്തർക്കമാണു്.

സംഗീതം ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരു കലയാണു്. സംഗീതപ്രകടനം പരാർത്ഥസ്വാർത്ഥമായ ഒരു കലാസ്വാദനമാകുന്നു. സരസകലാസമുച്ചയത്തില് മനുഷ്യഹൃദയത്തെ പ്രഥമാനുഭവത്തില്ത്തന്നെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണു് സംഗീതം. സംഗീതവിദ്വേഷികളായ ചില അരസികന്മാരെപ്പററി നാം കേൾക്കാറുണ്ടു്. അവരും യഥാർത്ഥത്തിൽ നല്ല സംഗീതം ആസ്വദിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ല. ക്ഷുദ്രജീവിയായ സർപ്പത്തെപ്പോലും ആകൃഷ്ടമാക്കുന്ന സാക്ഷാത്തായ സംഗീതം തന്നേയും അവർ വെറുക്കുന്നുവെങ്കില് അവരുടെ ശ്രവണേന്ദ്രിയസൃഷ്ടിയില് എന്തോ വൈകല്യം വന്നുപോയതാണെന്നു് സമാധാനിയ്ക്കയേവേണ്ടു.

സംഗീതകല പൌരാണികകാലം മുതല്ക്കേ വളരെ ശീഘ്രതയിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒന്നാണു്. പരഹൃദയാഹ്ലാദനത്തിനും, ശൃംഗാരപ്രകടനത്തിനും, ദൈവാരാധനയ്ക്കും സംഗീതം ഉപയുക്തമായി. 'റേഡിയോ' 'ഗ്രാമൊഫോൺ' മുതലായവനിമിത്തം ഇക്കാലത്തു് സംഗീതം ഒരു ധനാഗമമാർഗ്ഗംകൂടെയാണു്.

കാലദേശാവസ്ഥാനുസൃതം സംഗീതപ്രകടനത്തിന്റെ അവാന്തരപ്രകൃതിയ്ക്കു് ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ നമുക്കനുഭവപ്പെട്ടാലും അതിന്റെ മൂലധാതുവായ കലാപ്രകൃതിയ്ക്കു് യാതൊരു വ്യത്യാസവുമുണ്ടായിരിയ്ക്കയില്ല. പൌരസ്ത്യരുടെ സംഗീതം പൌരസ്ത്യർക്കും, പാശ്ചാത്യരുടേതു് അവർക്കും മാത്രമേ കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യമായിരിയ്ക്കയുള്ളു. സംഗീതശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിൽ ഭാരതീയർ വളരെ മുമ്പുതന്നെ പരിശ്രമിച്ചു തുടങ്ങിയതാണു്. അനേക വത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന ഋഷിമാരുടെ സ്തോത്രഗീതങ്ങളുടെ ആസ്വാദ്യത ഇപ്പോഴും ആളുകൾ മനസ്സിലാക്കിവരുന്നു.

ഋഷിപ്രോക്തങ്ങളായ സംഗീതതത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് നമ്മുടെ സംഗീതശാസ്ത്രമഹാധാമം പടുത്തിരിയ്ക്കുന്നതു്. ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ പരിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതായാല് ഇന്നു നാം ശ്രവിയ്ക്കുന്ന പാട്ടുകളില് മിക്കതും ശാസ്ത്രവിദിതമല്ലെന്നു വരും.

പക്ഷിമൃഗാദികൾക്കു പൊതുവായുള്ള സഹജാവബോധത്തില്നിന്നുളവായ നാദഭാഷയില്നിന്നു ഗാനവും നാട്യഭാഷയില്നിന്നു് നൃത്തവും, വാഗ്ഭാഷയില്നിന്നു് ഗീതവും ഉദ്ഭൃതമായി. ഇവ മൂന്നും ചേൎന്നുണ്ടായതാണു് സംഗീതം.

"നൃത്തംവാദ്യാനുഗംപ്രോക്തം
വാദ്യംഗീതാനുവൎത്തിച" എന്നവിദ്വന്മതംകൊണ്ടു് ഗീതത്തിനു് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ചില വിശിഷ്ടസ്വരങ്ങളാണു് ഗീതത്തിനടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതു്. അവയെ ക്രമത്തിനടുക്കിവെച്ചിട്ടു് അതിനുപരി സംഗീതമഹാസദനം നിൎമ്മിക്കുന്നു. അടിസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉറപ്പിനനുസരണമായി ആ സദനത്തിന്റെ വിജയവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അലങ്കാരങ്ങളും മററും കൂട്ടിച്ചേൎത്തു് സൗധത്തെ മോടി പിടിപിടിപ്പിക്കേണ്ടതു് ഓരോ ശില്പിയുടെയും മനോധൎമ്മം പ്രയോഗിച്ചായിരിക്കണം. കെട്ടിടത്തിന്റെ പണി പൂൎത്തിയായതിനുശേഷം മാത്രമെ അലങ്കാരം തുടങ്ങാവൂ. അല്ലാത്തപക്ഷം കുമ്മായം പൂശിയിട്ടില്ലാത്ത ഭിത്തിയില് ചായപ്പണി ചെയ്തതുപോലെ വികൃതമായിരിക്കും. സംഗീതാലങ്കാരികന്മാരുടെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ കലാപ്രകടനം വിഭവസമൃദ്ധമെങ്കിലും ഉപസ്തരണശൂന്യമായ സദ്യപോലെ അത്ഭുതമായിട്ടേ കലാശിക്കയുള്ളൂ.

പിതൃവിയോഗം

(ജോസഫ് വലിയവീട്ടിൽ II U. C.)

ഓർക്കുന്നേരമനന്തമാമഴലണഞ്ഞീടുന്നതെന്തൊന്നിനാൽ?
ചീർക്കുംവൈരമൊടേതുകാര്യമിവനെക്കണ്ണീരിൽമുക്കുന്നുവോ?
ആർക്കുംസമ്മതനാംമദീയജനകൻ—പിന്നുള്ളതോതീടുകിൽ
൧ ന്നേക്ക ദുർവിധിവീണ്ടുമെത്തിജവമെൻചിത്തംപിളർന്നീടുമേ.

"മായംമായമിതീപ്രപഞ്ചമഖിലംമായാമയംതന്നെയാം"
മായാത്തുള്ളൊരസത്യമേവമരുളുന്നുണ്ടാംവിശാലാശയർ
ആയാസപ്പെട്ടുമറയിങ്ങ, തറിവാൻസ്നേഹക്കുടുക്കിൽപെട്ട-
൨ ന്നീയുള്ളോർകൾ; ദൈവമേ വിരഹമെന്തുക്കും പൊറുക്കാവതോ?

ഓമൽത്താത! ഭവാനമിദ്ധരണിതൻബന്ധംവെടിഞ്ഞിട്ടോ? ഹാ
ഹാ! മണ്ടുന്നതിനെന്തുബന്ധമിവരിൽക്രൂരത്വമില്ലായ്കയോ?
നാമന്യംനിനവാർന്നിട്ടുന്നി, തഥവംസൗശീല്യസമ്പൂർണ്ണരേ
൩ ശ്രീമത്താംസുരലോകഭാഗ്യമരുളാൻദൈവംക്ഷണിക്കുംക്ഷണം.

വിദ്യാശാലയിലിഷ്ടമിത്രഗണമോടൊന്നിച്ചുമോദിക്കവേ
ഏദ്യാശങ്കവളർത്തുമേകലിഖിതംവന്നെത്തിയെൻകയ്യിതിൽ
ഉദ്യാനത്തിൽമദിച്ചുയർന്നുവളരുംചൂതത്തിനാപത്തിനായ്
൪ വിദ്യുത്തെന്നതുപോലെകത്തുകഠിനംകത്തിച്ചുഹൃത്താർമമ.

പെട്ടന്നാശുഗവേഗമോടുഭവനംലാക്കാക്കിഞാൻയാത്രയായ്
ഒട്ടെല്ലാംപൂർവപുഷ്പളവങ്ങൾമനസ്സിൽഡക്കാമുഴക്കീടിനാർ
നട്ടെല്ലാശുവളഞ്ഞെനിക്കുതനിയേ, താടക്കകയ്യും, നിഞാൻ
൫ തപ്പിട്ടെല്ലാംമറവായി; "ബസ്സി"ലധികംനേരംവസിച്ചേനഹം.

ഉൾക്കണ്ഠാകുലനായൊട്ടുക്കമഥഞാനെൻവീട്ടിലെത്തിടവേ
ഉൾക്കാമ്പിങ്കലടിഞ്ഞിരുന്ന ദഹനൻ ധൂമംവമിച്ചോന്നുടൻ
നില്ക്കില്ലന്യമിടത്തിലിന്നുസുത, നാസ്സോദരത്തിടമൊന്നിനേ
൬ നോക്കിച്ചെന്നണയുന്നു, രോഗവിവശൻതാതന്റെപാർശ്വത്തിലായ്.

പാകപ്പെട്ടുകരത്തുചെന്നടുടലെന്തേവംതളർന്നിട്ടുവാൻ?
ഹാ! കണ്ഠംതന്നുവുംതുജാത്തിയതിനാൽവൈരൂപ്യമാർന്നീടുമോ?
ഹാ! കാണുന്നുകപോലയുഗ്മമതിനുംനേത്രദ്വയങ്ങൾക്കുമേ
൭ ശോകത്തിൻകുഴയിൽപതിച്ചവിധമായ്താണുള്ളവസ്ഥാന്തരം.

ശ്വാസോച്ഛ്വാസമതിനുക്ലേശമധികംകാണുന്നുവെന്നല്ലഹോ
കാസംപിന്നെവലിച്ചിടുന്നു, കഫവും വായ്‌വിട്ടുപോരില്ലതോ,
ക്രൂസാതങ്ങുമരുന്നതുണ്ടു; പരണംരണ്ടിങ്കലുംശോഷവും
൮ വാസംചെയ്‌വതുമൂലമിന്നചലമായ്കാണുന്നുകാൽരണ്ടുമേ.

സൂക്ഷിച്ചൊന്നു പിതാവു നോക്കിയിവനെ. പിന്നീടു തൻ പാണികൾ
അക്ഷാന്തി തികവോടിതെന്ന വിധമായെൻ നേർക്കുയർത്തി ക്രമാൽ
ലക്ഷ്യത്തിന്നറിയേണ്ടയന്നായവിടെ ഞാനതെല്ലൊന്നു പാർത്തീടവേ
൯ പക്ഷേ തൊട്ടു പിടച്ചുണച്ചു തഴുകി പ്രത്യക്ഷദൈവോപമൻ

അസ്പഷ്ടാക്ഷരമപ്പൊഴോതി ചിലതീയെന്നോടു, ധന്യാത്മനാ
സുസ്പഷ്ടം മൃദുഹാസമാർന്നു, പറവാൻ വീണ്ടും ശ്രമിച്ചീടവേ
കെല്പില്ലാഞ്ഞു മിഴിച്ചു നോക്കി മരുവും നേരത്തു ശോകാബ്ധിയിൽ
൧൦ നില്പില്ലാതെ നിമഗ്നനായ് സപദമതിൽ ഞാൻ തേടിയാശ്വാസവും.

ഹാ! ഹാ! ധാത്രിയൊടന്ത്യയാത്ര പറവാൻ ഗാത്രം മടിച്ചീടവേ
മാഹാത്മ്യപ്പെട്ടമീശപാദമണവാനാത്മാവു ബദ്ധപ്പെടാം.
ദേഹം ദേഹിയുമേവമന്ത്യസമയം ചെയ്യുന്നതായ് വന്നിടും
൧൧ ഹാഹാ! ഭീകരമായ യുദ്ധമിതു താൻ വന്നീടുമാർക്കും ഫലം

പിന്നീടേക ദിനം കഴിഞ്ഞു മുഴുവൻ സന്തൃപ്തിയോടാമഹാൻ
മന്നിൽനിന്നു മറഞ്ഞു ദൈവനികടം പ്രാപിച്ചു സന്തുഷ്ടനായ്
നിന്നീടില്ല മുമുക്ഷുവായവനാനിലോകത്തിലൊട്ടേറെനാൾ
൧൨ നന്നായുള്ളൊരു ഭക്തികൊണ്ടതിജവാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തീടുമേ,

കഷ്ടം! നീ മറയുന്നു സൂര്യ! ഗിരിതന്നങ്ങേപ്പുറത്തിന്നഹോ
ദിഷ്ടം ഞങ്ങളിൽനിന്നുമേവ, മിവിടം ധ്വാന്തത്തിനാസ്ഥാനമായ്
നഷ്ടം ഹന്ത! നിനച്ചു കേഴുമിവരിൽ സന്തുഷ്ടി ചേർത്തീടുവാൻ-
൧൩ നിഷ്ടം പൂണ്ടഫലേശസൂര്യനുദയം ചെയ്യുന്നതെന്നാണിതാ.

കവികളും പ്രകൃതിയും

മാത്യു നടയ്ക്കൽ II-U. C.

പുരാതനകാലത്തു പൗരസ്ത്യമഹാന്മാർ ലോകജീവിതം നശ്വരമെന്നുകണ്ടു് ആത്മീയോൽക്കർഷത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള ഒരു ജീവിതമാണു നയിച്ചിരുന്നതു്. ജീവിതാവശ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സന്താനവത്സലയായ മാതാവു പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രകൃതിയോടു യുദ്ധംചെയ്തു കൃത്രിമങ്ങളായ ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കേണ്ട ആവശ്യം അന്നവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്രഷ്ടാവിന്റെ അമേയമായ ശക്തിയാൽ സാന്ദ്രമായ പ്രകൃതി മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ഒരു ഘടകമാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ മതം.

ഭൗതിക ജീവിതത്തിനു സർവ്വപ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്ന പുരാതന പാശ്ചാത്യരുടെ അഭിപ്രായം വളരെ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ സാധനസാമഗ്രികൾ മാതൃഭൂമി നൽകാതിരുന്നതിനാൽ പ്രകൃതിശക്തികളോടു യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം അവർക്കു നേരിട്ടു. മനുഷ്യസഹജങ്ങളായ കരുണ, സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ പരിത്യജിച്ചുകൊണ്ടു് ഉദരപൂരണത്തിനും, അനാശാസ്യമായ അധികാര സ്ഥാപനത്തിനുമായി അവർ അന്യരാജ്യങ്ങൾ ന്യായരഹിതമായി ആക്രമിച്ചിരുന്നു. ഇന്നു പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിലുള്ള മൃഗീയമായ യുദ്ധാസക്തി അക്കാലത്തുതന്നെ അവരിൽ ബീജാവാപം ചെയ്തിരിക്കണം. വിജയത്തിനു പര്യാപ്തമാംവണ്ണം അവർ പ്രകൃതിശക്തികളെ നിയന്ത്രിച്ചു. തൽഫലമായി ഇന്നു മനുഷ്യശക്തി നിരുപമാംവണ്ണം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും പാശ്ചാത്യരുടേയും പൗരസ്ത്യരുടെയും പ്രകൃതിയോടുള്ള പ്രാചീന കാലത്തെ മനോഭാവം ഭിന്നരീതിയിലായിരുന്നുവെന്നു വിശദമാണല്ലൊ.

ഒരുകാലത്തു ഭാരതത്തിലെ ഘോരാരണ്യങ്ങൾ ജീവിത രഹസ്യമറിയുന്നതിനു യാവജ്ജീവം പരിശ്രമിച്ചിരുന്ന യോഗീശ്വരന്മാരുടെ അധിവാസസ്ഥലങ്ങളായിരുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങളേയും, മോഹനങ്ങളായ മററു സുഖവാസസ്ഥലങ്ങളേയും, പുത്രമിത്ര കളത്രാദികളേയും തൃണവൽഗണിച്ചു, സിംഹവ്യാഘ്രാദിമൃഗഗണങ്ങളാൽ നിഷേവിതങ്ങളായ ഘോരവനാന്തരങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു, ക്രോധം, ലോഭം, മോഹം മുതലായ ദുർവികാരപരമ്പരകളെ അമർത്തി "ആത്മാവിലാത്മാവിനെ ഓർത്തുകൊണ്ടും" അനേകം മഹാന്മാർ വസിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ സമക്ഷം ക്രൂരമൃ

ഗങ്ങൾ ശാന്തങ്ങളായി ഭവിച്ചു. തരുനികരങ്ങളും, സുരഭിലസുമങ്ങളും, സൂനസുഗന്ധവാഹിയായ സമീരണനും അവക്ക് അത്യാഹ്ളാദം നൽകി. ഇപ്രകാരമുള്ള അരണ്യപ്രദേശങ്ങൾ ഭാരതത്തിലെ മഹാകവികളുടെ വർണ്ണനകൾക്ക വിഷയീഭവിച്ചെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല. രാമായണം, ഭാരതം, അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം, കുമാരസംഭവം, കാദംബരി തുടങ്ങിയ ലോകോത്തരങ്ങളായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പ്രധാനഭാഗങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു് മഹാരണ്യങ്ങളിൽ വെച്ചാണ്. മേലുദ്ധരിച്ച സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർമ്മാതാക്കളിൽ പ്രകൃതിവർണ്ണനയിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ ഭാരത"കവികുലകൂടസ്ഥനായ" കാളിദാസൻ തന്നെയാണ്. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവരൂപാദിവർണ്ണനകളിൽ ഇദ്ദേഹം പ്രകൃതിയുടെ സഹായം വളരെ അവലംബിക്കുന്നുണ്ടു്.

കാളിദാസന്റെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണപാടവം ശാകുന്തളം,കുമാരസംഭവം മുതലായ കൃതികളിൽ അവികലമായി പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ വിശാല മനസ്ഥിതി, ജീവകാരുണ്യം, ജീവിതാദർശങ്ങൾ മുതലായവ, സാർവ്വത്രികമായ ബഹുമാനത്തിനു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ശകുന്തളയുടെ ആശ്രമത്തിൽ നിന്നുള്ള വേർപാടു് ഏതൊരു ശിലാഹൃദയത്തേയും സ്നിഗ്ദ്ധമാക്കുന്നതാണ്. സ്വമൃദുലകരങ്ങളാൽ നട്ടുനനച്ചു പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മനോജ്ഞങ്ങളായ ചെടികളും, ഈശ്വരമാഹാത്മ്യത്തെ നിതാന്തം പ്രകീർത്തിക്കുന്ന സമൃദ്ധങ്ങളായ സുന്ദരവല്ലികളും, സ്വപരിരക്ഷണയിൽ വളർന്നുവന്നിരുന്ന ആശ്രമമൃഗങ്ങളും, എല്ലാത്തിനും ഉപരിയായി എവിടെയും വിളയാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന നിതാന്തശാന്തിയും അവൾക്ക് അമേയമായ ആനന്ദം നൽകിയിരുന്നു. ഇവയോടു വേർപെടുന്ന അവസരം വ്യസനകരമായ ഒന്നുതന്നെ. എന്നാൽ ശകുന്തളയുടെ യാത്രയിൽ തപോവനം പോലും ദുഃഖംആചരിക്കുന്നതായി കവി വർണ്ണിക്കുന്നു. ആകുലചിത്തയായ ആ തരുണി സഖിമാരോടെന്നവണ്ണം മുല്ലവല്ലിയോടും തേന്മാവിനോടും കൂടി യാത്ര പറയുന്നു. ലതയെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്ന അവൾ പറയുന്നു:—"നീ തേന്മാവുമായി ചേർന്നിരിക്കയാണെങ്കിലും ആലിംഗനം ചെയ്യുന്ന എനിയ്ക്കു ഇങ്ങോട്ടു വന്നിട്ടുള്ള ചെറുതലക്കൈകൾകൊണ്ടു പ്രത്യാലിംഗനം തരണേ. ഇന്നുമുതൽ ഞാൻ നിന്നെ പിരിഞ്ഞു ദൂരദേശത്തു വസിക്കാൻ ഭാവിക്കയാണ്." പ്രകൃതിയേയും മനുഷ്യനേയും തമ്മിൽ എങ്ങനെ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക. ശകുന്തളയ്ക്കു് പരിചിതങ്ങളായ സർവ്വ വസ്തുക്കളോടും അവൾ യാത്ര പറയുന്നില്ല. പ്രത്യുത, സുന്ദരങ്ങളും, പ്രിയതരങ്ങളുമായ വസ്തുക്കളോ

ട മാത്രമെ അവരം യാത്ര പറയുന്നുള്ളൂ. ഇതിൽ നിന്നും കവിയുടെ സൗന്ദൎയ്യബോധം തെളിയുന്നു.

വിദ്യാലയങ്ങരം തുറന്നു വിദ്യാൎത്ഥികരം ദൂരദേശങ്ങളിലേക്കു പഠനത്തിനു പോകുമ്പോരം കൃഷിതല്പരരായിട്ടുള്ളവർ തങ്ങരം വാത്സല്യപൂർവ്വം രക്ഷിച്ചുവരുന്ന ചെടികളോട് സ്നേഹപുരസ്സരം സ്വസഹോദരങ്ങളോടെന്നവണ്ണം വീണ്ടുംവീണ്ടും യാത്ര പറയുന്നില്ലയോ? ഇവൎക്ക് തോന്നുന്ന അനുഭവവും, കാളിദാസൻെറ ശകുന്തളയ്ക്കുണ്ടായ അനുഭവവും ഏറെക്കുറെ ഒന്നുതന്നെയല്ലേ? സ്രഷ്ടാവിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്ന പ്രകൃതിയോടുള്ള ഈ സ്നേഹം നമ്മിൽ പലൎക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലായിരിക്കാം. പരിപാവനമായ സ്നേഹം യാതൊരുവനിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവോ, ലാഭേഛ കൂടാതെയുള്ള സ്നേഹത്താൽ യാതൊരുവൻ ധന്യനായിരിക്കുന്നുവോ, അവൻ സംസാരദുഃഖം വിജയത്തോടുകൂടി തരണം ചെയ്യുന്നവനായിരിക്കും. എന്നാൽ മഹത്തരങ്ങളായ ആദർശങ്ങരം മറന്നു കേവലം ഭൌതികജീവിതത്തിന് സ്ഥാനം കൊടുക്കുമ്പോരം മനസ്സ് വിവിധദുർവികാരങ്ങരംക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നു. അസൂയ, സംശയം, അഹങ്കാരം, സ്വാൎത്ഥത മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങരം അവനിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു വിധേയനായവനു, മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്താണെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ പ്രയാസം നേരിട്ടേക്കാം.

വസന്തകാലം വിവരിക്കുമ്പോരം സർവ്വവസ്തുക്കളേയും മദോന്മത്തമായി കവി ദർശിക്കുന്നു. കുളിർതെന്നലേററു ലാലസിക്കുന്ന ലതകരം കാമിനികളായും, അവയാൽ ചുററപ്പെട്ട വൃക്ഷങ്ങരം കാമുകന്മാരായും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രകൃതിസൌന്ദൎയ്യം കാളിദാസൻെറ കൃതികളിൽ എപ്രകാരം പ്രതിബിംബിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. നിശ്ചയമായും അദ്ദേഹം പ്രകൃതിയിലുള്ള സുന്ദരവസ്തുക്കരം കണ്ടുകണ്ട് അനന്തമായ ആനന്ദം അനുഭവിച്ചിരിക്കണം. വാത്സല്യനിധിയായ മാതാവിൻെറസ്തന്യപാനംചെയ്തു അവളുടെ പരിലാളനകളാൽ മദിച്ച്, ഓടിയുംചാടിയും ഉല്ലസിക്കുന്ന പൈതൽപോലെ കവി പ്രകൃതിമാതാവിൻെറ സൗന്ദൎയ്യസ്തന്യം നുകർന്ന് അനന്താനന്ദസാന്ദ്രമായ വിലാസഭംഗികളീക്ഷിച്ചും ആസ്വദിച്ചും പ്രകൃതിയുടെ ഉത്സംഗത്തിൽ കിടന്നു കളിയാടുന്നു.

രാമായണം, ഭാരതം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും ഇതുപോലെയുള്ള പല ഉദാഹരണങ്ങരം എടുത്തുകാണിക്കാവുന്നതാണ്. പിതൃഹിതത്തെ മുൻനിറുത്തി വനവാസം കൈവരിച്ച ശ്രീരാമൻ, വനങ്ങളുടെ മനോഹരതയെ ദർശിച്ചുകൊണ്ടു സ്വപ്രേയസിയോട് തൻെറ രാജ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതുകൊണ്ടോ, സ്നേഹിതന്മാരിൽ നിന്ന് അകന്നിരിക്കുന്നതുകൊ-

ണ്ടോ യാതൊരു സങ്കടവും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതും, ഭർത്താവിനാൽ പരിത്യജിക്കപ്പെട്ട സീത വനത്തിൽവച്ചു ദീനദീനം പ്രലപിക്കുമ്പോൾ "തരുനികരമുതിർത്തുമലർ മുഖതൃണങ്ങൾവെടിഞ്ഞു ഹരിണികൾ, നടനം ചെയ്തീല കേകികൾ" എന്നു കവി വർണ്ണിച്ചുപോകുന്നതും ഭാരതീയ സ്വഭാവത്തിനു യോജിച്ചതത്രെ.

ഇനിയും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പുരാതനകവികൾ പ്രകൃതിവർണ്ണനയിൽ എത്രമാത്രം പ്രവീണരായിരുന്നുവെന്നു ആരായുകതന്നെ. പാശ്ചാത്യകവികളിലഗ്രഗണ്യനെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന ഷേയിക്സ്പീയർ, തന്റെ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രകൃതിയെ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രകൃതിയെ മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ഒരു ഘടകമായി കരുതുന്നില്ല. ഇതേപ്പററി ടാഗ്രർ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"It cannct be said that beauty of nature is ignored in his writings; cnly he fails to reccgnise in them the truth of the interpenetration of human life with the cosmic life of the world''.
ദുരിതങ്ങൾ സഹിക്കുന്നവരെ പ്രകൃതി സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നില്ല. പുത്രിമാരാൽ നിരസിതനാകയാൽ ക്രുദ്ധനായ വൃദ്ധൻ ലീയർ അവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിന് പ്രകൃതിശക്തികളോടു കേണുവീണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. വേർഡ്സ്വർത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി പാശ്ചാത്യരുടെ സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഗുരുതരമായ ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടായി. സൂക്ഷ്മാവലോകനപടുവായ ഇദ്ദേഹം പ്രകൃതിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു ഉപദേശം നൽകി. വേർഡ്സവർത്ത് തന്റെ മഹനീയാദർശങ്ങളും, തത്വങ്ങളും ആത്മസംശുദ്ധിയും, കവിതാവാസനയും പ്രകൃതിയാകുന്ന ദർപ്പണത്തിൽകൂടിയാണു ജനങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്. പ്രകൃതിവർണ്ണനയിൽ പിൻഗാമികൾക്കും ഈ കവി ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായി ഭവിച്ചു. റസ്കിൻ, കീററ്സു മുതലായവരും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയരാണ്.

പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന സുന്ദരവസ്തുക്കളെ വർണ്ണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കവികൾ മാനവസമുദായത്തിന് എന്തെങ്കിലും ഗുണം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? ഈ വർണ്ണനകൾ സൌന്ദര്യാസ്വാദനസന്ദർഭങ്ങളെ മാത്രമല്ല, പരിപൂർണ്ണമനുഷ്യത്വത്തിലേക്ക് ആരെയും നയിക്കുന്ന തത്വോപദേശങ്ങളേക്കൂടി നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ദിവാകരന്റെ തപ്തകിരണങ്ങളേററു വാടിത്തളന്നു കിടക്കുന്ന ഒരു പുഷ്പം കണ്ടുകൊണ്ടു്, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണികതയും, ഐശ്വര്യങ്ങളുടെ അനശ്വരതയും, അമോഘങ്ങളായ മററുചില തത്വങ്ങളും കവി ലോകത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഹിതമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിൽ മുഴുകി, ആത്മചൈ

ത്ത്വം നശിപ്പിച്ചു അനേകവർഷം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിലും നല്ലതു, സൽഗു ണസമ്പന്നനായി പരോപകാരതല്പരനായി കുറെനാൾ ജീവിച്ചിരിക്കയാ ണെന്നു അദ്ദേഹം നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നില്ലേ? ആകാശത്തിൽകൂടി പറി ക്കുന്ന നാനാവിധ പക്ഷികളും, വികസിച്ചുനില്ക്കുന്ന സുരഭിലസുമങ്ങളും, തടിച്ചുകൊഴുത്തു വളരുന്ന പടർപ്പുചെടികളും, മധുവുണ്ടു സ്വച്ഛന്ദം വിഹ രിക്കുന്ന ഭ്രമരങ്ങളും, എന്നുവേണ്ട പ്രകൃതിയിലുള്ള സർവ്വവസ്തുക്കളും സന്തോ ഷത്തോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ മനുഷ്യൻമാത്രം അവന്റെ സ്വ ന്തംകുററത്താൽ ദുഃഖിതനായിരിക്കുന്നതു് ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി വീ ക്ഷിക്കുന്നകവി, സർവ്വമനുഷ്യരോടും ആനന്ദചിത്തവൃത്തികളായി മരുവുന്ന തിനു അനുശാസിക്കുന്നില്ലയോ? യന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു ഉൽഗമിക്കുന്ന കർണ്ണ കഠോരമായ ശബ്ദം നിങ്ങൾക്കു് ആനന്ദം നൽകുന്നില്ലെങ്കിൽ, കാല ത്തിന്റെ പരിഷ്കാരഫലമായിട്ടും, ചില മനുഷ്യരുടെ അധികാരഭ്രമവും, മ നോഹരങ്ങളും എന്നാൽ കൃത്രിമങ്ങളുമായ കലാപ്രകടനങ്ങളും നിങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, വിശാലമായ സമുദ്രതീരത്തുചെന്നു, കല്ലോ ലപരമ്പരകളാൽ ഇളകിക്കളിക്കുന്ന, ശീകരശീതവാതപോതങ്ങൾ തല്ലോടി ക്കൊണ്ടിരിരിക്കുന്ന, രത്നാകരത്തെ വീക്ഷിക്കുക. അവിടെ അനേകം ദി വ്യാംഗനമാർ നൃത്തംചെയ്യുന്നതുകണ്ടു നിങ്ങൾക്കു സന്തോഷമനുഭവിക്കാ മെന്നു വേറൊരു കവിനമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നില്ലേ? പ്രകൃതിയിൽ ലയി ച്ചിരിക്കുന്ന ഈശ്വരമാഹാത്മ്യം നുകൎന്നു മഹത്തരങ്ങളായ ഉപദേശ ങ്ങളും തത്വങ്ങളുംകൊണ്ടു് ലോകത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഈ മഹാനുഭാവ ന്മാർ തന്നെയാണു സാക്ഷാൽ ഗുരുക്കന്മാർ. പ്രപഞ്ചമാകുന്ന പാലാഴി മ ഥനം ചെയ്യുന്ന ഈ മഹാന്മാരാൽ ലോകം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെ ങ്കിൽ അതെന്നും ദുരിതപൂർണ്ണമായിത്തന്നെ കിടന്നേനെ.

പങ്കജകാമുകൻ അസ്തമിച്ചു. ചന്ദ്രോദയം നിമിത്തം "ക്ഷീരസാഗര തരംഗപരമ്പരപോലെയുള്ള" ചന്ദ്രികാകാന്തി ഭൂമുഖത്തെ ശോഭിപ്പിക്കുന്നു. അച്ഛസ്ഫടികസങ്കാശമായ ആകാശം പരസഹസ്രം താരഗണങ്ങളാൽ അലം കൃതമായി. സുന്ദരവല്ലികൾ മന്ദമാരുതനിൽ ലാലസിക്കുന്നു. "രജതതരംഗ ങ്ങളകൾ കിലുക്കി തരംഗിണിത്തരുണികൾ തരളഗമനം ചെയ്യുന്നു." പ കൽ സമയത്തെ ജോലികളശേഷം സ്നാനവും കഴിഞ്ഞു ജനങ്ങൾ അവര വരുടെ വസതികളിൽ വന്നു് ഈശ്വരസ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സമയത്തു്, ഒരു സന്ധ്യയിൽ—സർവ്വത്ര നിശ്ശബ്ദത, സമാധാനം, ശാന്തി—ഒരു മനുഷ്യൻ, ദുർവികാരങ്ങളിൽനിന്നും ലോകവ്യാമോ ഹങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തനായ ഒരു മനുഷ്യൻ, തന്റെ ചുററിനു മുള്ള പ്രകൃതിയെ നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ നിർമ്മലമായ മനസ്സിൽ

ഒരു ചെറുബാലൻ കളിമണ്ണുകൊണ്ടു ചക്കരയുണ്ടാക്കി നിരത്തിവെച്ചുകൊണ്ടു് ആനന്ദിക്കുന്നതുപോലെയൊ, ഒരു ചിത്രകാരൻ അയാറം നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള മനോഹരചിത്രംകണ്ടു് രസിക്കുന്നതുപോലെയോ, ഒരു കവി തന്റെ അതിവിശിഷ്ടമായ പദ്യശകലം വീക്ഷിച്ചാസ്വദിക്കുന്നതുപോലെയൊ, നവമായുണ്ടായ ഒരു കുട്ടിയെ അതിന്റെ മാതാവുകണ്ടു സന്തോഷിക്കുന്നതുപോലെയൊ, "എന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് സ്വയംഭൂവായ ആ മഹാകവി ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്നുണ്ടാം. അതേ— പ്രകൃതിയിൽക്കൂടി ഈശ്വരനെ കാണാം. അതിനു കൂടുതൽ ഭാഗ്യമുള്ളവർ അത്രയ്ക്കും കവികളത്രെ!

ക്ഷമാപണം

കെ. ശ്രീധരൻനായർ, ക്ലാസ് IV

ഉദിതശശിതൻകുളിർരശ്മിയേററവും
വിജനതയിൽമുങ്ങിക്കിടക്കുമീവീഥിയിൽ
നഗരബഹളങ്ങളെപ്പിന്നിട്ടുപോകുമെൻ
പദപതനശബ്ദങ്ങൾമാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നു.
അവിടവിടെയായ്കാണുമോരോകവാടവും
ഭുവനമിതിനോടൊപ്പമേററവുംനിർദ്ദയം!

"അരുതരു,തടുക്കരു"തെന്നവയെന്നോടു
കരുണയൊരുലേശവുമേശാത്തഭാഷയിൽ
അനവരതമോതുന്നു,കഷ്ടം,സഹതാപ–
മണുവുമിവകൾക്കി,ല്ലിവിടംനരകമോ?

അകലെയത,കാണുന്ന'ചെററക്കുടില്'ത–
ന്നുപരിക്രമുകങ്ങൾക്കിടയിലൂടങ്ങിനെ
ഒരുരജതതളികയൊടുസമമമലശീകര
ദ്യുതിവിതറിശിശിരകരബിംബംവിളങ്ങുന്നു.
പരിചരണലോലരെന്നോണമതിൻചുററും
നിരവധികതാരകൾനിൽക്കുന്നുനിശ്ചലം.

ഇതിനൊടുസമാനമാംരംഗാന്തരത്തിനെ
മമഹൃദയമോർത്തിടുന്നു,ണ്ടതിൽസ്പഷ്ടമായ്
നിരവധിയധിത്യകാസ്ഥാനങ്ങൾവാനിടം
വിരവൊടുവിഭാഗിച്ചുനിന്നുമനോഹരം
തെരുതെരെയിരച്ചടിച്ചേരുമലകൾതൻ
ധവളനുരനന്മുത്തുമാലകൾതീർക്കയായ്.
പുറകിൽ,മലയാനിലൻമന്ദമോടിക്കളി–
ച്ചിരുളിനുടെയാന്ധ്യതയിങ്കൽമറഞ്ഞുപോയ്.

അന്നുദിവസമന്തിക്കുസായാഹ്നസഞ്ചാര–
കുതുകമൊടുഞാനെത്തുമസ്ഥലത്തേകനായ്

അവളെയൊരുപഞ്ജരാന്തഃസ്ഥയാംകാഞ്ചന
ക്കുരുവിയത്തുപോലെവൻകാട്ടിൽഞാൻകണ്ടിട്ടും.
അവളവിടെയക്ഷമയായിട്ടലഞ്ഞല-
ഞ്ഞൊടുവിലൊരുകുഞ്ജകത്തിങ്കൽലയിപ്പതും,
നിബിഡവനലതയിലുരുജഘനമതുതാങ്ങിയ-
പ്പദതളിരുതാഴെയൊന്നൂന്നിയാട്ടുന്നതും,
അവിടെയൊരുവന്മരച്ചോട്ടിലൊളിച്ചുനി-
ന്നതിമുദിതനായിഞാൻകാണ്മംപലപ്പോഴും!

'ല'തിക'യുടനെന്നെതിരഞ്ഞുവന്നോതു, "മെ,-
ന്തരുണനൊരുമാമരച്ചോട്ടിൽവന്നെത്തിയോ?
ചകിതഹൃദയങ്ങളിൽവിസ്മയസ്പന്ദനം
തെരുതെരെയിളക്കുന്നമഞ്ജുമന്ദസ്മിതം
അരനിമിഷനേരമെൻജീവിതക്കല്ലറ-
യ്ക്കകമൊരുമനോഹരഹർമ്മ്യംരചിച്ചിട്ടും!

സതിയുടനെൻകരവല്ലിയെൻകണ്ഠത്തി-
ലൊരുമൃദുതലഹാസത്തൊടർപ്പിച്ചുചൊന്നിദം:
"പതിതയിവളങ്ങയ്ക്കുഭാര്യയായ്തിരുവാ-
നൊരുലവവുമർഹയല്ലെങ്കിലുംപ്രാണേശ,
കരിനിഴലിൽമങ്ങിയിരുന്നമൽച്ചിത്തത്തി-
നൊരുപരമനിർമ്മലഭദ്രദീപംഭവാൻ

സതി! മരണമാംമറയ്ക്കുള്ളിൽമറഞ്ഞുനീ
ഹൃദയപരിദേവനാൽ—മാപ്പെനിക്കേകണേ!
സരളയുടെസൌന്ദര്യസമ്പത്തുമോഹിച്ചു
പരമപരിപാവനേഞാൻമുഴുഭ്രാന്തനായ്
അതിവിമലമാംമനോമോഹനപ്പൊയ്കയെ-
ന്നൊരുമരുമരീചികകണ്ടുശങ്കിച്ചുഞാൻ.
മമഹൃദയഭൃംഗമശിച്ചുപോയ്കയ്പ്പേറു—
മവളുടെഹൃദാന്തസ്ഥകൌടില്യതിക്തകം.
ഒരു വിധവുമോർത്തിരുന്നില്ലഞാൻബാഹ്യമാം
സുഭഗതമറച്ചോരക്രൂരസർപ്പത്തിനെ

കുമതിയവനെന്നെകടിച്ചില്ലതിൻമുൻപു
പരവശമനസ്വിയായ് കണ്ടുഞാൻതൽക്ഷണം!!

അനുഭവമിതായിരുന്നോമനേ, നിന്നെവി—
ട്ടനുപദമകന്നൊരീയേഴക്കനന്തരം,
മലിനഹൃദയൻഞാൻമടങ്ങിവരുംമുൻപു
മരണമണിമാല്യമണിഞ്ഞുനീമുക്തയായ്
കനകമയകതിർവിതറിവിലസിടുമനന്തമായ്
തവഹൃദയമതിലെരിയുമാമണിദീപിക!
അനഗനിവനെത്തുവാനൊന്നുകാട്ടീടണേ
സകലപിഴയുംപൊറുത്താവിളക്കൊന്നുനീ!!

വിദ്യാത്ഥിസത്രം

[ഗോപിനാഥമേനോൻ–I Class]

വിദ്യാത്ഥികൾക്കുമാത്രം താമസിക്കുവാൻ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ് ഹോസ്റ്റൽ അഥവാ വിദ്യാത്ഥിസത്രം. ഈ സ്ഥാപനം ഒരു മതാചാൎയ്യന്റെയോ വിദ്യാലയത്തിലേ ഒരദ്ധ്യാപകന്റെയൊ, അധീനതയിലാണ് നടന്നുപോരുന്നതു്. 'വാർഡൻ' എന്ന ഉദ്യോഗസംജ്ഞതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൎത്തവ്യം വിശദീകരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു അനുകരണീയൻ. വിദ്യാത്ഥികൾക്കു മാത്രമല്ല വിദ്യാർത്ഥിനികൾക്കും പ്രത്യേകം ഹോസ്റ്റൽ ഉണ്ട്. ഓക്സ്ഫോർഡ് ആദിയായ സർവകലാശാലകളോടനുബന്ധിച്ചും വിദ്യാത്ഥിസത്രങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവിടെ വിദ്യാത്ഥികൾ അദ്ധ്യയനകാലത്തു് താമസിക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമാണ്.

ഇന്നത്തെ ഹോസ്റ്റൽസമ്പ്രദായം പ്രാചീനഗുരുകുലവാസത്തിന്റെ അനുകരണമാണ്. ഇതിനു പല ലക്ഷ്യങ്ങൾഉണ്ട്. പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ വിദ്യാത്ഥികൾ ആചാൎയ്യഗൃഹങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസകാലം വിനിയോഗിക്കുകയാണ് ചെയ്തുവന്നതു്. എന്നാൽ ഈ പദ്ധതിയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ലാത്ത വിധത്തിലാണ് 'ഹോസ്റ്റൽവാർഡനും' വിദ്യാത്ഥികളും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്. പണ്ടത്തെ ഗുരുകുലവാസത്തെ അനുസ്മരിക്കുന്ന

"തൻബന്ധുമിത്രങ്ങളെയൊക്കയുംവി–
ട്ടാചാൎയ്യനിൽച്ചെൽവിതുശിഷ്യദോഷം,
കിടാവിനെദ്ദേശികനേകിയേച്ചാ—
ലച്ഛന്നമമ്മയ്ക്കുമൊഴിഞ്ഞുഭാരം,"

എന്ന പദ്യം ഗുരുധൎമ്മത്തിന്റെ പാരമ്യത്തെ അളന്നുകാണിക്കുന്നു. പുരാതനാദർശങ്ങളെ വള്ളിപുള്ളികൾ വിടാതെ അനുകരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയ ഒന്നാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം. ഇതു ആദർശത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു തിരിച്ചുപ്പോക്കു...

ഗുരുകുലവാസത്തിന് നിരവധി ഗുണങ്ങളുണ്ട്. ഗുരുവും ശിഷ്യനും തമ്മിൽ അടുത്തുള്ള പെരുമാററംനിമിത്തം ശിഷ്യൻ ഗുരുവിനെ"നലമൊട്ടു പതിവിനനുകരിപ്പാൻ" പരിശ്രമിക്കുന്നു; ശിഷ്യന്റെ സ്വഭാവമാലിന്യങ്ങളെ ഗുരു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു; ശിഷ്യൻ തന്റെ കുറവുകളെ പരിഹരിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു. ഗുരുവും ശിഷ്യനും എല്ലായ്പ്പോഴും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതുകൊണ്ട് ശിഷ്യന് അപ്പഴപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സംശയങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഇല്ലാതാക്കുകയും, തന്റെ വിജ്ഞാനത്തെ ശിഷ്യനു "ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുക"യും ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കുന്നു.

ഗുരുവും ശിഷ്യനുമെന്ന സുന്ദരമായ സംജ്ഞയല്ല ഇപ്പോൾ സർവ്വവിദിതമായിരിക്കുന്നതു്. ഇന്നു നമുക്കു കാണാവുന്നതു് അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയുമാണു്. ഇവരുടെ പരസ്പരസന്ദർശനം അല്പസമയത്തേയ്ക്കുമാത്രമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ശിഷ്യനുള്ള സ്വഭാവമാലിന്യങ്ങൾ ഗുരുവിനു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനും, തദ്വാരാ, ശിഷ്യനു മാലിന്യങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിനും ഇടവരുന്നില്ല.

വിദ്യാൎത്ഥിജീവിതത്തെ പാഴാക്കുന്ന അനവധി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഇപ്പോഴത്തെ ഹോസ്റ്റൽപ്രസ്ഥാനം ഒരനുഗ്രഹംതന്നെ. അവർ ബാലിശമായ തങ്ങളുടെ വികാരങ്ങൾക്കു വിധേയരായിത്തീൎന്നു ബാല്യകാലം അനാശാസ്യമായ വിധത്തിൽ ചെലവഴിക്കുന്നതിനു പ്രതിബന്ധമായി ഈ പ്രസ്ഥാനം നില്ക്കുന്നു. ഈ സദുദ്ദേശം പരിപൂർണ്ണമായി ഫലവത്താകുന്നില്ലെങ്കിലും, പ്രയോജനം ഇല്ലാതാകുന്നില്ല. മനുഷ്യൻ സാമുദായികജീവിയാണു്. അവൻ ബാല്യംമുതൽ മററുള്ളവരുമായി പെരുമാറുന്നതിനു പഠിക്കതന്നെവേണം. പ്രതിനിമിഷം ലോകം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ മാററത്തിനനുസരിച്ചു മനുഷ്യൻ പെരുമാറേണ്ടതും ആവശ്യമാണു്. "പുസ്തകപ്പുഴു"വായിമാത്രം ജീവിതകാലം നയിക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥിയ്ക്കു ഭാവിയിൽ പോലും ലോകത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനവുമില്ല. ഹോസ്റ്റൽപ്രസ്ഥാനം തദനുസരണമായ പരിതസ്ഥിതികൾ വിദ്യാർത്ഥിക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

ഈ നവീനസമ്പ്രദായത്തിൻെറ സർവ്വപ്രധാനമായ പ്രയോജനം ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിക്കു അദ്ധ്യയനത്തിനു വേണ്ടിടത്തോളം സമയം കിട്ടുമെന്നുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു് അവനു ക്ലാസിലേയ്ക്കു ആവശ്യമുള്ളതിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വായിച്ചു പഠിക്കുന്നതിനും, 'പൊതുജനജിഹ്വ'യായ വൎത്തമാനപത്രംമൂലം വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നു. അവനവൻെറ വീട്ടിൽ താമസിച്ചാൽ തീൎച്ചയായും ഇത്രയും സമയവും സൌകൎയ്യവും കിട്ടുകയില്ല. ഹോസ്റ്റലിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വിവിധകൎത്തവ്യങ്ങൾക്കു ക്ലിപ്തസമയമാണുള്ളതു്. പ്രഭാതത്തിൽ എല്ലാവരും ദിനചൎയ്യകളിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരാകുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും ഒരേസമയത്തു എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു; സായാഹ്നത്തിൽ കായികവിനോദങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കാകുന്നു. ഈ ജീവിതചൎയ്യ ആരോഗ്യവർദ്ധനത്തിനു തകുമെന്നുള്ളതു് തൎക്കമററ സംഗതിയാണു്. പുസ്തകദൌൎല്ലഭ്യംഉള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വിഷമംകൂടാതെ പഠിക്കാമെന്നുള്ളതാണു് വേറൊരു ഗുണം.

ഇതിനു ചില ന്യൂനതകളും ഇല്ലാതില്ല. സൌകൎയ്യം കാലക്രമത്തിൽ അസൌകൎയ്യമായിത്തീരുന്നു. 'ഹോസ്റ്റലിൽപോയി വേറെ വല്ലവരുടേയും നോട്ടു നോക്കാം' എന്നുള്ള ആശ്വാസത്തോടുകൂടി ക്ലാസ്സിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഗൃഹപാഠമാദിയായവ മററു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ നോക്കി എഴുതി ക്ലാ-

ക്ലാസ്സിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇപ്രകാരമൊക്കെ പഠിത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കാതെ വിദ്യാർത്ഥി അലസനായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവനു യാതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാതാകുന്നു.

ഹോസ്റ്റൽസമ്പ്രദായത്തിനു വേറെ ചില ന്യൂനതകളും ഇല്ലാതില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയ്ക്കു പകർച്ചവ്യാധി പിടിപെടുന്നു എങ്കിൽ മററുള്ളവക്കും താമസിയാതെ പകരുന്നതു കണ്ടുവരുന്നു. ഒരു ഹോസ്റ്റലിലുള്ള ഒട്ടുമിക്ക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും രണ്ടുമാസത്തിനകം ചില സാംക്രമികരോഗങ്ങൾ പടർന്നുപിടിച്ചതായി എനിക്കറിയാം. ദുസ്വഭാവികളോടുള്ള സഹവാസംനിമിത്തം ലോകപരിചയമില്ലാത്ത വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സൽസ്വഭാവം മലീമസമാകുന്നു. ബീഡി, പൊടി, ആദിയായ സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു, പരിശീലനപാടവം സിദ്ധിച്ചു് ആധുനികപരിഷ്കാരികളായിത്തീരുന്നു.

ഇതുകൊണ്ടു് ഈ നൂതനപ്രസ്ഥാനത്തിനു് അല്പം ചില ന്യൂനതകൾ കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനു് ഇതു് അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നു. ഹോസ്റ്റൽനായകനായ വാർഡനും വിദ്യാർത്ഥികളും ഏകോപിച്ചു പ്രവത്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഈ കുറവുകളെ നിഷ്പ്രയാസം പരിഹരിക്കാവുന്നതാണു്. ആധുനികഹോസ്റ്റൽപ്രസ്ഥാനം പൂർണ്ണദശയിലെത്തി എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ഭാവി ഭാസുരമായി തീരുന്നതു് അടുത്ത കാലത്തുതന്നെ ദർശിക്കാമെന്നാശിക്കുന്നു.

ബാഷ്പാഞ്ജലി

[കെ. പി. കേശവൻ-IV U. C.]

നീലവനഭൂവിലൊരുപോലെകനകാഗ്നി—
ജ്ജ്വാലതടവിച്ചുകരമാലിമറയുമ്പോൾ
നേരിയൊരുകൈത്തിരിയുമേന്തിയവിടത്തിൽ
ചാരുമുഖിയച്ചെറുമിയെന്നുമണയുന്നു.
കണ്ടകലതാപടലിചൂഴ്ന്നശിലതന്മേ—
ലുണ്ടൊരുവിളക്കവിടെയൊട്ടുമറവിങ്കൽ
സ്നേഹമതിൽവാർത്തുസിതമാംതിരിയുമിട്ടാ
സ്നേഹവതികാത്തിടുമതങ്ങുപൊലിവോളം.
തെല്ലിടകരാംഗുലികൾകൂപ്പിവിനമിക്കും,
പിന്നവൾപുലമ്പുമിരവോട്ടുകഥയേതോ,
ഭൂതസുഖചിന്തകളുയർന്നിരതല്ലി—
ക്കാതരമതിക്കുമിഴിനീരണകൾപൊട്ടും.
വേണുസുഷിരങ്ങളിൽവനാന്തപവമാനൻ
പ്രാണസുഖകാകളികളൂതിയണയുമ്പോൾ,
അമ്പിനൊടുരാക്കുയിലണഞ്ഞു, മധുചൂത—
ക്കൊമ്പിൽനറുകർണ്ണസുധതൂകിമരുവുമ്പോൾ,
എത്രദിനമർദ്ധാത്തനുവല്ലിലയിലപ്പി—
ച്ചത്തരുണികേഴുവതിവന്റെമിഴികണ്ടു!

x x x x

ലോകഗതിയാംചലനചിത്രമതിലേവം
ശോകകഥയല്ലിവൾനടിച്ചുചിരകാലം.
ചാരുമതിയായയുവധീരനൊരുതമ്പ്രാൻ
ക്രൂറൊടുപുലത്തിയവളാണുഹരിണാക്ഷി.
കാട്ടിലതുകാലമവൾതന്റെകളഗീതം
കേട്ടുതളിർമെത്തയിലുണർന്നുകുസുമങ്ങൾ;
കൊച്ചുസഖിതേടിയകുതൂഹലരസത്തിൻ
സ്വച്ഛതടാകത്തിമറിമാൻനിരമദിച്ചു;
ആയതിയെഴുംസമകൾപോയിബതപിന്നീ—
ടാരുമറിയാതെകഥയേതു,മവളിപ്പോൾ
ശോകവികലാത്മസമമേവമിവിടത്തിൽ

പൂകുമൊരുനീണ്ടചുട്ടുവീർപ്പുവിട്ടുവാനായ്.
ഹേതുവതിനാരുമറിവീലതുകഥിപ്പീ—
ലേതുമവൾതന്നരിയദീപികയൊടെന്യേ.
ആയതുകവൻമലയാചലസമീരൻ
പ്രേമശിഥിലാക്ഷരമതെന്നുമുരളുന്നു.
താണചെറുമിക്കമനുജോചിതവികാരം
ചാണയരെയെത്തുവതനീതി; യതിനാലെ
കാമുകസമീപമറിയിപ്പതിനുമാകാ—
തിമഹിയിലെത്രയനുരക്തിതുലയുന്നു.

x x x x x

എത്തിയവൾവെയ്ക്കുമൊരുകൈത്തിരികെടുത്താ—
നുത്തരളവാതമവിടത്തിലണവീല;
മൂങ്ങകളുമച്ചുരിവിലെങ്ങുമൊരുപോതും
മൂളിടുവതില്ലവൾതിരിഞ്ഞുമറവോളം.
കൂമ്പിനയനങ്ങൾചെറുതാലഘുമഹസ്സിൻ—
കാമ്പിലവൾചേർത്തുനിലകൊള്ളുമവസാനം.
രണ്ടുനറുമുത്തുനിപതിക്കു, മതുതാനാ
തണ്ടലർമനോജ്ഞമിഴിതന്റെയുപഹാരം.
ശാന്തികരമച്ചെറുമിസാന്ത്വനമിവണ്ണം
താന്തഹൃദയത്തിനഥചെയ്യുപതിവായി,
സ്നേഹമൊട്ടുമായതിലജിതിയെഴമേതോ
ദേഹിയുടെസന്നിധിയിൽനിന്നുചിരിയുന്നു.

ശുക്രനക്ഷത്രം

റ്റി. കെ. കൃഷ്ണപ്പണിക്കർ-ക്ലാസ്സ് II

മലയാചലത്തിലെമാമരങ്ങളിൽതട്ടി–
യുലകിൽപരന്നിതുപ്രത്യൂഷഃകുളുർതെന്നൽ;
നീർനിറഞ്ഞിരുപാടുമാററുവഞ്ചികൾതിങ്ങും
വാർപമ്പാപ്രവാഹത്തിന്നാരവംകേൾക്കാമാരാൽ
കൂട്ടുകൾക്കകത്തുണന്നിരുന്നുവിശേശനെ
കൂജിതാലാപങ്ങളാൽസ്തുതിപ്പൂഖഗവൃന്ദം,
നിദ്രവിട്ടുലകെല്ലാംഉണരുന്നതിൻമുന്ന–
മുദ്രേകചിന്താഗ്രസ്തനാമിവൻഎഴുനേററു,
താരകഗണമസ്തശോഭരായണയുമ–
ശ്ശാരദാംബരവേദിയാകവേദർശിച്ചുഞാൻ.
ഹന്തയെൻനയനങ്ങളുദ്യന്നിശ്ചേഷ്ടങ്ങളാ–
യെന്തിലോപതിഞ്ഞുപോയ്,അല്ല,തെല്ലമൻപോയ്
ഉർവ്വിവിട്ടയന്നിതെന്നന്തരാത്മാവക്ഷണം
നിർവികാരനായ്ചെററുനിന്നുപോയവിടത്തിൽ
ലീനമായ്കിടക്കുന്നൊരാത്മബന്ധത്തെമമ
മാനസവിപഞ്ചികമീട്ടിയാസ്സമയത്തിൽ
പാരിനെപരലോകത്തേക്കുയർത്തീടുംപ്രഭാ–
പൂരമൊന്നമന്നിതപ്പശ്ചിമാംബരത്തിങ്കൽ
ശുക്രനല്ലാതിന്നന്യനാരുവാനിതേമട്ടിൽ
ചക്രവാളത്തിൽവിദ്യുച്ഛക്തിയെവിതറുന്നു.
രാജേന്ദ്രപ്രഭാവനാമേതൊരുസാമന്തനി–
ത്തേജസാസ്വയംഅഗ്രേരാജിപ്പൂവിഹായസ്സിൽ
വാനാകുംക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നീമഹീതലത്തേക്കായ്
ആത്മികചൈതന്യത്തെദേചത്തീടുന്നോനിപ്പുമാൻ.
മഞ്ഞുനീർകണികകളഗ്രത്തിൽവിളങ്ങുന്ന
നെല്ലോലക്കതിരുകൾആനന്ദനൃത്തംകൊണ്ടു,
മൊട്ടുകൾവിരിഞ്ഞന്തസൌകുമാര്യത്തെക്കാട്ടും
മട്ടലർനിരകളെപ്പൂങ്കയിലേന്തിക്കൊണ്ടു
ആനന്ദവിലോലിതയായൊരപ്രകൃതിയെ
ആദിത്യദേവങ്കലേക്കർപ്പിച്ചീടുന്നോനിവൻ.

പ്രാതഃകാലത്തിൻശുഭാശംസകൻധരിത്രിയെ
ശോഭനാകൃതിയിലേക്കാനയിച്ചിട്ടുംധന്യൻ
നിൻകതിർപ്രഭകൊണ്ടെൻമാനസഭിത്തിയിങ്കൽ
വെൺകളിയതിലേറെച്ചിത്രങ്ങളെഴുതിഞാൻ
ആകാശസരിത്തിലെത്തോണിയായിട്ടുംനീതാൻ
പാലാഴിതന്നിൽദിവ്യപൂമങ്കയായിക്കാണ്മൂ
പാലൊളിമന്ദസ്മിതമുതിരുന്നോമൽച്ചുണ്ടിൽ
തൂമുല്ലമൊട്ടിന്നെതിർദന്തമായിടുന്നുനീ
കുഞ്ചിതാളകങ്ങൾതന്നടിയിൽഒളിഞ്ഞുനീ
അംഗനാകർണ്ണങ്ങളിൽചൂളികാഭരണമായ്.

പലനാളേകാഗ്രത്തിലേകനായിരുന്നുഞാൻ
പലഗീതങ്ങൾപാടിത്തവരൂപത്തെപ്പാർത്തു
അഹഹോ! ഏകത്വത്തിൽ നാനാത്വം,നാനാത്വത്തിൽ
അതുപോലേകത്വവുമിതുതാൻസാക്ഷാത്കാരം
കല്പാന്തകാലംവന്നിബ്രഹ്മാണ്ഡംനശിക്കട്ടെ-
ന്നപ്പൊഴുംനിൻരൂപമെൻഹൃത്തളികയിൽപൊങ്ങും

പൊതുമുതൽ ശാസ്ത്രത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനതത്വം— അതെങ്ങനെ പ്രായോഗികമാക്കാം?

[വി. ഡി. ആൻറണി—IV U.C.]

പൊതുമുതൽ ശാസ്ത്രത്തിനു്, സാമുദായികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ അതർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചതു്, ഇരുപതാംശതാബ്ദത്തിൽമാത്രമാണു്. പത്തൊൻപതാംശതകത്തിലെ ധനകാര്യവിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരുന്ന ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൻ, പാർണൽ മുതലായവർ രാഷ്ട്രത്തിൻെറ സാമ്പത്തികവ്യാപാരങ്ങൾ കഴിയുന്നതും സങ്കുചിതമായിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. "എല്ലാം വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കുക. വ്യക്തിക്കു സ്വന്തംകാര്യങ്ങൾ വേണ്ടുംപോലറിയാം. അയാളുടെ സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രം തലയിടാൻ പാടില്ല" ഇതായിരുന്നു ഇവരുടെ ചിന്താഗതി. സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളിൽ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മുൻഗണന കൊടുത്തിരുന്ന ആഡം സ്മിത്തിൻെറ ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ വേദവാക്യങ്ങളായി അംഗീകരിച്ചതിൻെറ ഫലമായിട്ടാണു് ഗ്ലാഡ്സ്റ്റനും അനുയായികളും ഈ കുപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ ഇടയായതു്. എന്നാൽ ഇരുപതാംശതാബ്ദത്തിൻെറ ആരംഭത്തോടെ ഈ മനോഭാവത്തിനു ഒരു മാററം വന്നു. മനുഷ്യസമുദായത്തിൻെറ അഭൂതപൂർവ്വമായ പുരോഗമനം രാഷ്ട്രത്തിൻെറ സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളെ പതിന്മടങ്ങു വിപുലമാക്കി. തൻെറ ശക്തിയും സാമർത്ഥ്യവുംകൊണ്ടുമാത്രം നേരിടാൻ വിഷമമായ പല പ്രശ്നങ്ങളും വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു. ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു തൃപ്തികരമായ പ്രതിവിധികൾ കണ്ടുപിടിക്കുതിനു് രാഷ്ട്രത്തിൻെറ സഹായം വ്യക്തിക്കു അപരിത്യാജ്യമായിത്തീൎന്നു. തൽഫലമായി ധനശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ പൊതുമുതൽശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ ഒരു സജീവമായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെയാണു പൊതുമുതൽ ശാസ്ത്രം അതിൻെറ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിൽ എത്തിച്ചേൎന്നതു്.

ഇനിയും പൊതുമുതൽശാസ്ത്രം എന്താണെന്നു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള സംക്ഷിപ്തമായ ഒരുപന്യാസത്തിൽ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൻെറ എല്ലാ വശങ്ങളേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ദീർഘമായ ഒരു നിർവ്വചനത്തിനു സ്ഥാനമില്ല. സമഗ്രമായ ഒരു സാമാന്യവിവരണംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതിനു മാത്രമെ തൽക്കാലം നിവൃത്തിയുള്ളു. രാഷ്ട്രവും അതു

പോലെതന്നെ ജനസഞ്ചയത്തിൻെറമേൽ അധികാരമുള്ള മററു പൊതു സ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ ഭരണനിർവഹണത്തിനാവശ്യമായ ധനം എങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കുന്നു? ഉണ്ടാക്കുന്ന ധനത്തെ എങ്ങനെ വ്യയംചെയ്യുന്നു? ഇവരണ്ടുമാണ്, പൊതുമുതൽശാസ്ത്രത്തിൻെറ പരമപ്രധാനമായ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ.

ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയം ശാസ്ത്രത്തിൻെറ പദവിയിലെത്തണമെങ്കിൽ, അതിന് ഒരടിസ്ഥാനതത്വം കൂടിയേകഴിയൂ. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരടിസ്ഥാനതത്വം പൊതുമുതൽശാസ്ത്രത്തിനുമുണ്ട്. സംജ്ഞാസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇതിനെ "ഭൂരിസുഖസിദ്ധാന്ത"മെന്നോമറോ വ്യവഹരിക്കാം. കഴിയുന്നതും ലളിതമായ ഭാഷയിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ,"ഭൂരിസുഖസിദ്ധാന്തം"കൊണ്ടു നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്, ഒരു രാഷ്ട്റത്തിൻെറ സാമ്പത്തികവ്യാപാരങ്ങൾ ആ രാഷ്ട്രത്തിൻെറ തണലിൽ അധിവസിക്കുന്ന ജനസമുദായത്തിന് ഏററവും കൂടുതലായ പ്രയോജനം നൽകുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കണമെന്നു മാത്രമാകുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറ സാമ്പത്തികവ്യാപാരങ്ങളെന്നു പറയുന്നതു എന്താണ്? കുറെ കൈമാററങ്ങൾ മാത്രം. രാഷ്ട്രം ജനങ്ങളിൽനിന്നു നികുതിവാങ്ങുന്നു; അതിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആദായം ജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ പദ്ധതികളിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നു; അങ്ങനെ ജനങ്ങളിൽനിന്നും ഈടാക്കിയ മുതൽ ജനങ്ങളിൽതന്നെ വീണ്ടും ചെന്നുലയിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് രാഷ്ട്രത്തിൻെറ സാമ്പത്തികവ്യാപാരങ്ങൾ കുറെ കൈമാററങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. ഭൂരിസുഖസിദ്ധാന്തംകൊണ്ടു നാം വിവക്ഷിക്കുന്നതു ഈ കൈമാററങ്ങൾ ജനസാമാന്യത്തിന് എത്രയും ക്ഷേമദായകമായിരിക്കണമെന്നത്രെ.

ഈ കൈമാററങ്ങളിൽ ഭൂരിസുഖസിദ്ധാന്തം പാലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നാം എങ്ങനെയാണു നിർണ്ണയിക്കുക? ഇതിനു മുഖ്യമായി രണ്ടുപാധികളാണുള്ളതു്. ഒന്ന്, രാജ്യത്തിലെ നികുതിക്രമം, മററതു് ധനവ്യയക്രമവും. നികുതിക്രമം, ധനവ്യയക്രമം, ഇവകൊണ്ടു നാം പ്രധാനമായി വിവക്ഷിക്കുന്നതു് ജനങ്ങളുടെ മേൽ നികുതി ചുമത്തുന്നതിലും തൽഫലമായി ലഭിക്കുന്ന ആദായത്തെ വിനിയോഗിക്കുന്നതിലും ഒരു രാഷ്ട്രം, അഥവാ ഗവണ്മെൻറ് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങളെയാണ്. ഈ തത്വങ്ങളെ ആദരിച്ചുള്ള രാഷ്ട്രത്തിൻെറ സാമ്പത്തികവ്യാപാരങ്ങൾ സമുദായഗാത്രത്തിൻെറ സ്വഛന്ദവും ആരോഗ്യകരവുമായ വളർച്ചയ്ക്കുതകുന്നവയാണോ?അങ്ങനെ ഉതകണമെങ്കിൽ രാഷ്ട്രം അതിൻെറ ധനസംബന്ധമായ പ്രവൎത്തനങ്ങളിൽ—പ്രധാനമായി നികുതി വസൂൽ ചെയ്യുന്നതിലും തന്നിമിത്തം ലഭിക്കുന്ന ആദായം വിനിയോഗിക്കുന്നതിലും—സ്വീകരിക്കേണ്ട ആദർശങ്ങൾ ഏവയാണ്?

ആദ്യമായി നമുക്കു നികുതിയെത്തന്നെ എടുക്കാം. ഏതെങ്കിലും ഒരു നികുതിസമ്പ്രദായത്തിൽ "ഭൂരിസുഖസിദ്ധാന്തം" പ്രായോഗികമാക്കണമെങ്കിൽ അതു ത്യജിക്കേണ്ടതും ആദരിക്കേണ്ടതുമായ തത്വങ്ങൾ പലതുണ്ട്. ചില അൎത്ഥശാസ്ത്രാഭിജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആദായത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമെ നികുതി ചുമത്താൻ പാടുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം നികുതിയുടെ സാന്മാൎഗ്ഗികവും സാമുദായികവുമായ വശങ്ങളെ അവഗണിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഈ അഭിപ്രായത്തിനു, മുൻപുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരവും പ്രാബല്യവും ഇപ്പോഴില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മററൊരുകൂട്ടം അൎത്ഥമീമാംസകന്മാരു (Economists) ടെ വാദം, നികുതിയെന്നു പറയുന്നതു് രാഷ്ട്രജനതയ്ക്കു സേവനങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു പ്രതിഫലം മാത്രമായിരിക്കണമെന്നാണു്. ഇതും ആദരണീയമായ ഒരാദർശമാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഇതുരണ്ടുമല്ല, നികുതിയുടെ സൎവ്വപ്രധാനമായ ലക്ഷ്യം ജനതയുടെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിനും ആരോഗ്യത്തിനും ഹാനികരങ്ങളായ സാധനങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തെ നിരോധിക്കയെന്നതാണെന്നു വേറൊരുകൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനായി, ലഹരിസാധനങ്ങളുടെ മേൽ ഭീമമായ നികുതി ചുമത്താൻ ഇവർ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ആദായംകൊണ്ടു, പ്രയോജനകരങ്ങളായ വ്യവസായങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണു് ഇക്കൂട്ടരുടെ വാദം. ഇനിയും നാലാമതൊരു കൂട്ടരുണ്ടു്. ഇവർ പറയുന്നതു് നികുതിയുടെ പ്രധാനമായ ഉന്നം, പ്രയോജനകരങ്ങളായ വ്യവസായങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും അല്ലാത്തവയെ ഭഗ്നോത്സുകമാക്കയും ചെയ്യുകയെന്നതായിരിക്കണമെന്നാണു്. രാജ്യക്ഷേമത്തിനു് സഹായകമായ വ്യവസായങ്ങളുടെമേൽ കഴിയുന്നതും ലഘുവായ നികുതിമാത്രം ചുമത്തുക, അല്ലാത്തവയുടെമേൽ ഘനമായ നികുതി ചുമത്തുക; ഇതാണു് ഇവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗം. ജനസമുദായത്തിൽ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ നവീനപദ്ധതികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനായി അധികൃതഹസ്തങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ഒരായുധം മാത്രമായിട്ടു നികുതിയെ വീക്ഷിക്കുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. വാഗ്നറിന്റെ സിദ്ധാന്തം ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വിഭിന്നമാണു്. ധനവിതരണക്രമത്തിലുള്ള അസമത്വങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കയാണു നികുതികൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതെന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഈ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ ഗുരുതരമായ ന്യൂനതകളുണ്ടു്. ഒരു രാജ്യത്തിലെ നികുതിസമ്പ്രദായത്തെ ഉത്തമമായി രൂപവൽകരിക്കുന്നതിനു്, നാം വേറെ ആദർശങ്ങൾ തേടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവ എന്തെല്ലാമാണു്? അടുത്ത ഏതാനും ഖണ്ഡികകളിലായി, ഈ

ചോദ്യത്തിന സംക്ഷിപ്തമായ ഒരുത്തരം നൽകുന്നതിന് ഞാൻ ശ്രമിക്കാം.

ആധുനികധനശാസ്ത്രത്തിൻെറ ജനയിതാവായ ആഡംസ്മിത്തിന് ഈ വിഷയത്തെപ്പററി എന്താണ പറയാനുള്ളതെന്നു നമുക്കാദ്യമേ കേൾക്കാം. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—നീതി, നിഷ്കൃഷ്ടത, സൗകര്യം, മിതത്വം, എന്നീ നാലു തത്വങ്ങളെ മുൻനിറുത്തിവേണം ഒരു രാജ്യത്തിലെ നികുതിക്രമം രൂപവൽകരിക്കേണ്ടതെന്നു. നീതി എന്നതുകൊണ്ട് ആഡംസ്മിത്ത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, ഓരോ വ്യക്തിയും രാജ്യരക്ഷയിൻകീഴിൽ അനുഭവിക്കുന്ന സമ്പത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ചുള്ള ഒരു വീതം രാജ്യഭണ്ഡാരത്തിലേയ്ക്കു കൊടുക്കണമെന്നാണ്. നിഷ്കൃഷ്ടത എന്ന രണ്ടാമത്തെ തത്വംകൊണ്ടു അദ്ദേഹം വിവക്ഷിക്കുന്നത് ഈ വീതം (അതായത്, നികുതി) കൊടുക്കേണ്ട സമയം, വിധം, വീതത്തിൻെറ തുക, ഇവ വ്യക്തവും സുനിശ്ചിതവുമായിരിക്കണമെന്നാകുന്നു. നികുതി ഈടാക്കുന്ന സമയവും വിധവും നികുതി കൊടുക്കുന്ന ആളിന് ഏററവും സൗകര്യപ്രദമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്, സൗകര്യം എന്ന മൂന്നാമത്തെ തത്വത്തിൻെറ സാരം. രാജ്യഭണ്ഡാരത്തിൽ വന്നുചേരുന്ന മുതലിനെ കവിഞ്ഞു ജനങ്ങളിൽനിന്നു വസൂൽ ചെയ്യുന്ന തുക കഴിയുന്നതും കുറഞ്ഞിരിക്കണമെന്ന്, അതായത്, നികുതി പിരിക്കുന്നതിൽ ഗവണ്മെൻറിനുണ്ടാകുന്ന ചെലവും കൊടുക്കുന്നതിൽ വ്യക്തികൾക്കും സമുദായത്തിനുമുണ്ടാകുന്ന നഷ്ടവും എത്രയും ചുരുങ്ങിയിരിക്കണമെന്ന്, മിതത്വം എന്ന നാലാമത്തെ തത്വം നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു.

മേലുദ്ധരിച്ച തത്വങ്ങൾക്കു പുറമെ, ഒരു നികുതിസമ്പ്രദായം ജനക്ഷേമകരമായിത്തീരുന്നതിനു അവശ്യം അനുവർത്തിക്കേണ്ടതായ വേറെ ചില തത്വങ്ങളുമുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു നികുതി ജനങ്ങളുടെമേൽ ചുമത്തുന്നത് ന്യായയുക്തമാകണമെങ്കിൽ, തക്കതായ ആദായം അതുമൂലം ഗവണ്മെൻറിനുണ്ടാകണം. ഇക്കാരണത്താൽ അനേകം ചെറുനികുതികളേക്കാൾ അഭിലഷണീയമായിട്ടുള്ളത് ഒരു വൻനികുതിയാണ്. അനേകം ചെറുനികുതികൾ പിരിക്കുന്നതിന് ഗവമ്മെൻറ് വളരെ ധനനഷ്ടവും സമയനഷ്ടവും സഹിക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഒരു നികുതികൊണ്ടു വമ്പിച്ച ആദായം ഉണ്ടാകുമെന്നിരുന്നാലും അതു ജനങ്ങളുടെ ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളെ ശോഷിപ്പിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ, അത് അനുവദനീയമല്ല. അടുത്തതായി പരിഗണിക്കാനുള്ള മറെറാരു തത്വം ഗവമ്മെൻറിനു അപ്രതീക്ഷിതമായ ആവശ്യങ്ങൾ നേരിടുമ്പോൾ വർദ്ധിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം വഴക്കമുള്ള കുറെ നികുതികളെങ്കിലും ഒരു നികുതിസമ്പ്രദായത്തിൽ വേണമെന്നുള്ളതാണ്. രാജ്യത്തിലെ ജനസംഖ്യയിലും സമ്പത്തിലും വന്നുചേരു

ന്ന വ്യതിയാനങ്ങളനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്തമാക്കാവുന്നതായിരിക്കണം ഉത്തമമായ ഒരു നികുതിസമ്പ്രദായം. ശാലീനതയാണ് പ്രധാനമായ മറെറാരു തത്വം. ഇതുകൊണ്ടു നാം അർത്ഥമാക്കുന്നതു്, നികുതിക്രമം സാമാന്യബുദ്ധികൾക്കുപോലും നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കത്തക്കവണ്ണം വ്യക്തവും ശാലീനവുമായിരിക്കണമെന്നത്രെ. ഒരു നികുതിസമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ നികുതികൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതു് അതിപ്രധാനമായ മറെറാരു തത്വമാണ്. ഗവമ്മെൻറ് ജനങ്ങളിൽനിന്നും നേരിട്ട് ഈടാക്കുന്ന നികുതിയെയാണ്, പ്രത്യക്ഷനികുതികൊണ്ടു ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. പരോക്ഷനികുതിയെന്താണെന്ന്, ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണംകൊണ്ടു വെളിവാക്കാം. നിങ്ങൾ ഒരു കരുപ്പട്ടിറിക്കാരനാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, കരുപ്പുവാങ്ങുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ അറിയാതെതന്നെ, കരുപ്പിൻെറ മേൽ ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നു ചുമത്തിയിട്ടുള്ള നികുതിയുടെ ഒരു ഭാഗംകൂടി കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു നികുതിക്രമം മാതൃകായോഗ്യമായിത്തീരണമെങ്കിൽ, ഈ രണ്ടുതരം നികുതികളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കണം.

ധനവ്യയപദ്ധതിയിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിനു മുൻപായി നികുതിസംബന്ധമായ ഒരു തത്വംകൂടി പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു വാക്കിൽ ഇതിനെ "സമത്യാഗ"മെന്നോ "ത്യാഗസമത്വ"മെന്നൊ പറയാം. നികുതി കൊടുക്കുന്നതിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും സഹിക്കേണ്ടിവരുന്നതായ ത്യാഗം തുല്യമായിരിക്കണമെന്നത്രെ, ഈ തത്വത്തിൻെറ സാരം. എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ ആദായത്തിൽ ഒരു നിഷ്കൃഷ്ടശതമാനം നികുതിയായി കൊടുക്കുന്നതായാൽ ത്യാഗം സമമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് മൌഢ്യമാണ്. നൂറുരൂപാ ആദായക്കാരനും ആയിരം രൂപാ ആദായക്കാരനും തങ്ങളുടെ ആദായത്തിൽ പത്തുശതമാനം വീതം നികുതിയായി കൊടുക്കുന്നതായാൽ അവർ സഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന ത്യാഗം തുല്യമായിരിക്കയില്ല. ഒരു സമ്പന്നൻെറ ആദായം വദ്ധിക്കുന്തോറും വദ്ധിതഭാഗത്തിൻെറ പ്രയോജനം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരുമെന്നുള്ളതു് അത്ഥമീമാംസയിലെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളിലൊന്നാണ്. ഈ തത്വം സാധൂകരിക്കാമെങ്കിൽ, നൂറുരൂപാക്കാരൻ പത്തുശതമാനം നികുതി കൊടുക്കുമ്പോൾ ആയിരം രൂപാക്കാരൻ പതിനഞ്ചുകൊടുക്കണം. ആയിരക്കാരനിൽനിന്നു പതിനഞ്ചു ശതമാനം വസൂൽ ചെയ്യുമ്പോൾ പതിനായിരക്കാരനിൽനിന്നും ഇരുപത്തഞ്ചു ശതമാനമെങ്കിലും ഈടാക്കേണ്ടതാണ്. നികുതി ചുമത്തുന്നതു് ഈ ക്രമമനുസരിച്ചു് മുൻപോട്ടു പോയെങ്കിൽ മാത്രമെ, വിഭിന്നവ്യക്തികളുടെ ത്യാഗത്തിൽ സമത്വം പാലിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു. നൂറോ, അതിൽ കുറവോ ആയ ആദായങ്ങളെ മേൽപറഞ്ഞ ക്രമമനുസരിച്ചു നികുതി ചുമ

ത്തുന്നതും ക്ലേശങ്ങൾ തുല്യമായി വീതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുള്ള മറെറാരു മാർഗ്ഗമാണു്. ഒരാളുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു സമ്പാദിക്കുന്ന ആദായത്തെയും പ്രയത്നം കൂടാതെ (അവകാശം വഴിയായുംമററും)ലഭിക്കുന്ന ആദായത്തെയും രണ്ടായി തരം തിരിച്ചു ആദ്യത്തേതിൽ നിന്നു ലഘുവായും രണ്ടാമത്തേതിൽനിന്നു ഘനമായും നികുതി വസൂൽ ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായവും നികുതിക്രമത്തിൽ സമത്വം പുലർത്തുന്നതിനുള്ള മറെറാരു വഴിയാണു്. ഇതേ താരതമ്യവിവേചനംതന്നെ താൽക്കാലികവും സ്ഥിരവുമായ ആദായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും അനുവർത്തിക്കുന്നതു ആശാസ്യമായിരിക്കും. ആദ്യത്തേതിൽ നിന്നു് താരതമ്യേന കുറവായും രണ്ടാമത്തേതിൽ നിന്നു കൂടുതലായും നികുതി ഈടാക്കാം. ഇനിയും ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള മറെറാരു പന്ഥാവു് വ്യക്തികളുടെ കാര്യത്തിലും ഇതേ തത്വം തന്നെ അംഗീകരിക്കയെന്നുള്ളതാണു്. ആയിരം രൂപാ ആദായക്കാരനായ ഒരവിവാഹിതൻെറ മേൽ, അതേ ആദായംതന്നെ ലഭിക്കുന്ന ഒരു കുടുംബസ്ഥനേക്കാൾ കൂടുതലായ നികുതി ചുമത്തുന്നതിൽ യാതൊരന്യായവുമില്ല. ഇത്രയുംകൊണ്ടു, ജനസമുദായത്തിൽ "ഭൂരിസുഖ"തത്വം സാർത്ഥകമാക്കുന്നതിനു് ഒരു രാജ്യത്തിലെ നികുതിക്രമം ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതായ തത്വങ്ങളെ സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അടുത്തതായി നമുക്കു ധനവ്യയക്രമത്തെ പരിശോധിക്കാം.

ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനു രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ചെലവുകളാണുള്ളതു്. ഒന്നു് അനുപേക്ഷണീയവും മററതു ഐച്ഛികവും. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതിനു അമിതപ്രാധാന്യംകൊടുത്തു രണ്ടാമത്തേതിനെ അവഗണിക്കയെന്നതു്, ഉത്തമമായ ഒരു ധനവ്യയപദ്ധതിയുടെ ലക്ഷണമല്ല. അതുപോലെതന്നെ ജനതയിൽ ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗത്തിൻെറയൊ, ഏതാനും ചില വ്യക്തികളുടെയോ താല്പര്യങ്ങളായിരിക്കരുതു് ധനകാര്യമന്ത്രിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്; പ്രത്യുത, ജനതയുടെ ആകമാനമായ നന്മയായിരിക്കണം. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, നികുതി കൊടുക്കുന്നതുനിമിത്തം ജനങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതായ ക്ലേശങ്ങളെ നിശ്ശേഷം പരിഹരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളതായിരിക്കണം ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനവ്യയപദ്ധതി. ചെലവു കഴിയുന്നതും ചുരുക്കുകയെന്നതിനേക്കാൾ അതു കഴിയുന്നതും ബുദ്ധിപൂർവ്വം ചെയ്യുന്നതിനായിരിക്കണം ഒരു ധനകാര്യവിദഗ്ദ്ധൻെറ പരിശ്രമം. ഒരു വ്യക്തി തൻെറ ചെലവുകണക്കുകൾ പരിശോധിക്കുന്നതിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ജാഗ്രതതന്നെ രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ചെലവു നിയന്ത്രിക്കുന്ന ധനകാര്യമന്ത്രിക്കും ആവശ്യമാണു്. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറയൊ, അല്ലെങ്കിൽ അതുപോലെയുള്ള ഏതെങ്കിലും അധികൃതസ്ഥാപന

ത്തിന്റെയൊ ശക്തിക്കപ്പുറമായ ചെലവുകളൊന്നും അതു അനുവദിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. ഇതിനും പുറമെ, ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനവ്യയപദ്ധതി ജനങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രമായ വിമർശനത്തിനു വിധേയമായിരിക്കണം. ജനതയുടെ ആവശ്യങ്ങളനുസരിച്ചു വിപുലമാക്കുന്നതിനൊ, സങ്കുചിതമാക്കുന്നതിനൊ വേണ്ടതായ എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഉത്തമമായ ഒരു ധനവ്യയക്രമത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

പൊതുമുതൽ ചെലവിടുന്ന ഭരണസാരഥികൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട മറ്റൊരു സംഗതി, വരവുചെലവുകൾ തമ്മിൽ പൊരുത്തം വേണമെന്നുള്ളതാണ്. ചെലവ് എപ്പോഴും വരവിനേക്കാൾ കൂടിയിരിക്കയെന്നതു് ആശാസ്യമായ ഒരു ലക്ഷണമല്ല. ഈ ന്യൂനത പലരാജ്യങ്ങളിലും വിപ്ലവങ്ങൾക്കു വിത്തുപാകിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നോരണ്ടോ പ്രാവശ്യം ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കയെന്നതു് ക്ഷന്തവ്യമാണ്. എന്നാൽ കൂടക്കൂടെ ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുക, ധനവ്യയക്രമത്തിലുള്ള ഏതോ ഗർഹണീയമായ ന്യൂനതയെയാണ് വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ, വരവ് എപ്പോഴും ചെലവിനേപ്പാൾ കടന്നിരിക്കുന്നതും അത്ര അഭികാമ്യമായ ഒരവസ്ഥയല്ല. മിച്ചം പലപ്പോഴും അനഭിലഷണീയമായ ചെലവുകൾക്കും ചിലപ്പോൾ ധൂർത്തിനും കാരണമാകുന്നതാണ്. ഇതിനും പുറമെ, ഈ മിച്ചം ജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ പല പദ്ധതികളെയും ബലികഴിച്ചതിന്റെ ഫലവുമായിരിക്കും. അതിനാൽ, വരവ് എപ്പോഴും ചെലവിനേക്കാൾ കൂടിയിരിക്കുക; ചെലവ് എപ്പോഴും വരവിനേക്കാൾ കൂടിയിരിക്കുക; ഈ രണ്ടവസ്ഥകളെയും ധനകാര്യമന്ത്രിമാർ ഒന്നുപോലെ വർജ്ജിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇതോടനുബന്ധിച്ചു ഒന്നുരണ്ടുകാര്യങ്ങൾകൂടി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യുദ്ധോപകരണങ്ങൾക്കുള്ള ചെലവും സൈനികച്ചെലവും കഴിയുന്നതും കുറയ്ക്കുന്നതിനായിരിക്കണം, ധനകാര്യധുരന്ധരന്മാരുടെ പരിശ്രമം. ഇങ്ങനെ കുറയ്ക്കുന്നതുമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന ആദായത്തെ ധനോല്പാദകങ്ങളായ പദ്ധതികളിൽ വിനിയോഗിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്. താൽക്കാലികമായുണ്ടാകാവുന്ന ഒരു നിസ്സാരലാഭത്തേക്കാൾ ഭാവിയിൽ ലഭിക്കാവുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച പ്രയോജനത്തിനായിരിക്കണം, ധനവ്യയപദ്ധതിയിൽ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതു്. ഈ തത്വം നികുതിയുടെ കാര്യത്തിലും ആദരിക്കേണ്ടതാണ്. സാധാരണ പരിതഃസ്ഥിതികളിലെല്ലാം, ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനവ്യയപദ്ധതി, ധനോല്പാദനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ധനവിതരണക്രമത്തിലുള്ള അസമത്വങ്ങളെ കുറയ്ക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരിക്കണം. തൊഴിൽമാർഗ്ഗങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തു

ക; ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലനിരക്കിൽ അനാശാസ്യമായ ഭേദഗതികൾ ധനവ്യയക്രമംമൂലം വരുത്താതിരിക്കുക; ഈ സംഗതികളിലും പൊതുമുതൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന മന്ത്രിമാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരു രാജ്യത്തിലെ നികുതിക്രമത്തിലും ധനവ്യയക്രമത്തിലും മേൽപറഞ്ഞ തത്വങ്ങളും ആദർശങ്ങളും അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ജനക്ഷേമദായകങ്ങളായ പല സൽഫലങ്ങളും ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ ഉളവാകാതിരിക്കയില്ല. ഒന്നാമതായി ജനങ്ങളുടെ ധനോല്പാദനശക്തി വദ്ധിക്കും; ചുരുങ്ങിയ യത്നം കൊണ്ടു കൂടുതൽ സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം രാജ്യത്തിലുണ്ടാകും; ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു തരത്തിലും ഗുണത്തിലും മേന്മകൂടും; വേലചെയ്യുന്നതിനും മിച്ചം എടുക്കുന്നതിനും ജനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാപ്തി, അഭിലാഷം, സന്നദ്ധത ഇവ ഗണ്യമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടും; പ്രയോജനകരങ്ങളായ വ്യവസായങ്ങൾ വളർച്ച പ്രാപിക്കും; തൊഴിൽ മാർഗ്ഗങ്ങൾ വർദ്ധിക്കയും അങ്ങനെ തൊഴിലില്ലായ്മയെന്ന മഹാരോഗത്തിനു അനല്പമായ ശാന്തി ലഭിക്കയും ചെയ്യും; ധനവിതരണക്രമത്തിൽ പൊന്തിനിൽക്കുന്ന അസമത്വങ്ങൾ അല്പാല്പമായി നികന്നുതുടങ്ങും;—ഇപ്രകാരമുള്ള സാമ്പത്തികാനുഗ്രഹങ്ങൾ ഒരു ജനസഞ്ചയത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുമ്പോൾ, അവരെ ഭരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവ്യാപാരങ്ങളിൽ, 'ഭൂരിസുഖസിദ്ധാന്ത'ത്തെ അക്ഷരംപ്രതി പാലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു നിസ്സംശയം പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണ്.